

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/22 • 12 Haziran 2009 • 1 TL

**Haramiler Düzeni: Patron kurşunladı,
polis terör estirdi, mahkeme tutukladı!..**

**Faşist baskı ve terör
sökmeyecek!**

**Eli kanlı haramiler
hesap verecek!**

Kurşunlar mücadelemizi durduramaz!

Haramilerin saltanatını

yıkacağız!

... Sınıf Platformu

İÇİNDEKİLER

Mücadele sertleşirken...	3
“Ekonomik teşvik ve istihdam paketi”nin özü özeti:	4
Kürt sorununun “çözüm”üne yönelik yeni ekonomi paketi...	5
Haramidere'nin haramilerinden hesap soracağız!	6
Saldırıya karşı destek ve dayanışma mesajlarından...	7-8
Sabra Tekstil patronunu korumaya alan polis terör estirdi!	9
Entes direnişi güncesinden...	11
Kent AŞ'de baskılara rağmen direniş!	12
Kent AŞ direnişiyle dayanışmayı büyütelim!	13
İşçi ve emekçi hareketinden...	14-15
39. yılında 15-16 Haziran büyük işçi direnişi yolunuzu aydınlatmaya devam ediyor...	16-17
Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!	18
AKP'nin sözde Alevi açılımı...	19
Eşit, bilimsel ve anadilde eğitim sosyalizmle mümkündür!	20
Liseliler geleceklerine sahip çıkmak için Kadıköy'de buluştu!	21
Kapitalizm doğanın ve insanlığın geleceğini yok ediyor!	22
Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı'na doğru.	23
Obama'nın Kahire vaazı...	24
Avrupa Parlamentosu seçim sonuçları.	25
Pakistan'da iç savaşın perde arkası	26
Knut Mellenthin NATO, Türk devletine “etkin rol” biçiyor!	27
Taraf'ın Taraf'ı... - K. Ali.	28
Engin Çeber davası sürüyor...	29
Bir kitap tanıtımı ve yazarının okura çağrısı...	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan

Kızıl Bayrak 15. yılını doldurdu.

Kızıl Bayrak, 15 yıllık bu onurlu tarihi boyunca devrimin ve sosyalizmin sesi, işçi sınıfının tarihsel çıkarlarının temsilcisi ve süren mücadelesinin aynası oldu. Sadece yansıtmakla kalmadı. Devrim ve sosyalizm davasının en önemli silahlarından biri olarak bu mücadeleye yön verdi, ışık tuttu.

Kızıl Bayrak, bu misyonla, işçi sınıfı ve emekçi hareketinin önündeki engellerle savaşım içinde oldu. Bu savaşımında bir yandan işçi ve emekçileri uyarıp aydınlattı. Diğer yandan ise başta sendika bürokratları ve liberal-reformistler olmak üzere sınıf hareketinin önündeki engellere karşı ilkelere dayalı keskin bir ideolojik-politik mücadele yürüttü.

Kızıl Bayrak'ın ideolojik-politik mücadelesinin hedeflerinden biri de geleneksel devrimci-demokrat hareketti. Bu hareketin popülist çizgisine karşı proleter sosyalizm çizgisinde kesintisiz bir mücadele yürüttü. Bununla birlikte bu akımlar içerisinde sürekli olarak kendisini üreten reformist eğilimlere ve kuyrukçu savrulmalara karşı durdu. Aynı zamanda Kürt hareketini tasfiyeye yönelik çizgiye karşı kararlı bir mücadele yürüttü.

Ancak bunları yaparken şovenist cereyana ve kirli savaşa cephe almakta tereddüt etmedi. Faşist teröre karşı devrimci dayanışmanın en güzel örneklerini verdi. Aynı zamanda devrimci yığılmanın ve onurun yazılı olduğu tarihimizin devrimci mirasının sahiplenilmesi, korunması ve yarına taşınmasında bir bayrak oldu.

İşte bunun için sayısız kez saldırıya uğradı. Toplatıldı, büroları basıldı, yargı terörüyle susturulmaya çalışıldı. Çalışanları gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi, tutuklandı. Haklarında onlarca yılı bulan hapis cezaları, milyarlarca liralık para cezaları kesildi.

Tüm bu saldırıları ve daha nice zorluğu göğüsleyen **Kızıl Bayrak** 15 yıl boyunca, her sınavdan alınının akıyla çıkmayı başarmıştır.

15. yıldönümünde **Kızıl Bayrak**'ı coşkuyla ve gururla dalgalandıralım. Ama onu daha da

yükseltilere taşımak için daha sıkı kavrayalım, daha güçlü turalım, daha büyük bir enerjiyle taşıyalım. 15. yılın coşkusunu ve onurunu, onu her bakımdan güçlendirmenin olanağı haline getirelim.

Tüm yoldaşlarımızı ve okurlarımızı 15. yılın coşkusuyla selamlıyor, her bakımdan daha güçlü bir **Kızıl Bayrak** için seferber olmaya, katkı sunmaya çağırıyoruz.

Kızıl Bayrak yukarı daha daha yukarı!

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi **Ekim Gençliği**'nin 118. 2009 yaz sayısı çıktı. Dergiyi Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/22 ● 12 Haziran 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:

Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler

ve sol hareket

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Mücadele sertleşirken...

İstanbul Esenyurt'ta Sabra Tekstil fabrikası işçilerine bildiri dağıtımı yapan yoldaşlarımıza yapılan silahlı saldırı, sembolik değeri büyük bir politik olaydır. Bildirilerin işçilere ulaşmasını engellemek için sıkılan kurşunlar, bilinçli bir sınıf tutumunun ifadesidir. Bildiriye karşılık kurşun sıkılan Sabra patronu, bu tutumuyla sermaye sınıfının işçi sınıfı karşısındaki bugünkü konumunu açığa vurmuştur.

Bildiriye karşılık sıkılan kurşunlar, sınıflar arasındaki ilişkiler alanındaki biriken gerilimlerin boyutlarını göstermiştir. Sermaye sınıfının, açlığa ve yoksulluğa mahkum edip krizin faturasını kestiği işçi sınıfından, onun bilinçlenmesinden ve örgütlenmesinden duyduğu ölesiye korkuyu açığa çıkarmıştır. Öyle anlaşılıyor ki bu asalak sınıf saltanatının temellerinin ne kadar çürük olduğunu gitgide daha açık biçimde görüyor. Kendi payına hiçbir ahlaki ve insani varlık nedeni bulamıyor artık. Çöküşünü görüp hissettikçe zulmünü arttırıyor. Zulmünü arttırdıkça çöküşünü hızlandırıyor. İşte Sabra patronunun sınıf bilinci ve kiniyle yaptığı saldırı, kendisinin de parçası olduğu çürümüş sermaye sınıfının bu bilincini ve tutumunu yansıtıyor. O sınıf ki kokuşmuş beyninde tarihsel deneyimleriyle yoğrulmuş sağlam bir sınıf bilinci taşıyor. Bu bilinçten dolayıdır ki, bir bildiriden geleceği, örgütlenen işçi sınıfının başına açacağı dertleri görüyor, çareyi silaha sarılmakta, şehir eşkiyalığında, kaba ve çıplak zorbalıkta buluyor.

Sabra patronunun bu tutumu, kendi sınıfının ve devletin bugün ortaya koyduğu reflekslerle örtüşüyor. Öyle ki özellikle 1 Mayıs'tan sonra faşist terörün dozunda belirgin bir yükseliş var. Zaten güdük olan toplantı, yürüyüş, gösteri ve örgütlenme hakkı neredeyse ortadan kaldırılmış durumda. Her yeni gün düzenin bekçileri tarafından sınıf ve kitle hareketinin önüne yeni barikatlar konuluyor. Yasak alanlara yenileri ekleniyor. Yüz binlerce üyesi olan sendikalar basılıyor, üye ve yöneticileri gözaltına alınıp tutuklanıyor. En barışçıl kitle gösterisi dahi polis terörüne maruz kalıyor.

Faşist baskı ve terörün diğer bir yüzünde ise toplumsal hayatın her alanını kontrol altına almak için hiçbir sınır tanımadan yürütülen gözetleme ve dinleme faaliyetleri var. Mantar gibi yayılarak her adım başı rastlanan kameralarla toplum üzerinde sıkı bir denetim ve kontrol mekanizması yaratıldı. Bu kameralar, fiziki olduğu kadar moral açıdan da oldukça etkili silahlar. Genel olarak toplum üzerinde kurulan faşist ablukanın karanlık tablosunu tamamlıyorlar.

Bu karanlık tabloyu Kürt sorununu çözüleceği yönünde bir süredir oluşturulan "iyimser hava" da bozmuyor. Tersine bunun sadece bir "hava" olduğu bugün daha iyi anlaşıldıkça, gerisindeki Kürt halkına yönelik kapsamlı bir saldırı planı olduğu daha net görülüyor. Dahası bu saldırı planı, sadece politik ve moral hedefleri içermiyor. Bu hedeflere de ulaşmak üzere azgın bir askeri saldırı hamlesi planlanıyor. Ordunun başındaki Başbuğ'un ABD'ye gidip Kürt halkına yönelik savurduğu savaş tehditleri boşuna değil. Aynı tehditler, hükümetin de diğer düzen partilerinin de dilinden eksik olmuyor.

Bunların "çözüm" diye geveledikleri, Kürt halkının varlığını sözde tanımaktan ibaret. Bu da zaten malumun ilanından başka bir şey değil. Yoksa onun haklı ve meşru ulusal hak ve özgürlüklerini tanımayı bir varlık-yokluk sorunu olarak görüyorlar. Böyle görmelerinin de sağlam temelleri var. Çünkü kurulu

düzenin ayakları aynı zamanda Kürt halkının ulusal köleliği üzerine oturtulmuştur. Bunun için düzen güçleri için Kürt sorunu bir demokratik hak ve özgürlük sorunu değil, tasfiye edilmesi, denetlenmesi ve sürekli olarak ezilmesi gereken bir sorundur. Bundan dolayıdır ki "iyimserlik masalları" okurlarken bile baskı ve terörün dozunu zerrece düşürmüyorlar.

Düzenin Kürt sorunundaki bu tutumu onun demokratik hak ve özgürlükler konusundaki temel davranış çizgisini gösteriyor. Bu düzenin efendilerinin özgürlük gibi bir sorunu yoktur, çünkü temel özgürlüklerin önündeki en büyük engel bizzat onlardır. Bunun için onlar sadece ve sadece köleci düzenlerinin devamını sağlamaya çalışmaktalar. Ezilenlerin mücadeleleriyle söküp aldıkları (ki bunları da kendileri vermiş gibi gösterirler) dışında hak ve özgürlük vermezler. Bugün yeniden kanıtlanan bu gerçeklerin Kürt halkı tarafından bilince çıkarılması hayati bir zorunluluktur artık. Çünkü, düzenin çözüm masallarıyla oyalanmanın sonunda büyük acılarla yüzyüze kalmak kaçınılmazdır. Bunun için diğer demokratik hak ve özgürlükler için olduğu gibi ulusal özgürlük taleplerinin kazanılması için de kararlı bir mücadele şarttır.

Tam da bu noktada, eli kanlı bir şehir eşkiyası olan Sabra patronunun sınıf bilinçli işçilere karşı silaha sarılmasına odaklanmak gerekir. Çünkü Kürt sorunu, demokratik hak ve özgürlükleri elde etmek için mücadeleden başka bir yol olmadığını gösterirken, bu olay ise bu mücadelenin sağlıklı ve doğru bir yoldan nasıl ilerleteceğine ilişkin açıklıklar sunuyor. Kürt halkına yaşadığı "çözumsuzlük" cenderesinden bir çıkış yolu sunuyor. Zira, Sabra olayı ile çok daha iyi görülmüştür ki, bugün işçilerin sosyal ve ekonomik hak talepleri için verdikleri mücadele, kesin olarak demokratik hak ve özgürlük mücadelesiyle içiçe sürdürülmek zorundadır. Çünkü işi ve hakları için mücadeleyi seçen işçinin önüne düzenin kolluk güçleriyle birlikte, bazen yasal bir kılıf içinde, bazense keyfi biçimde sermaye düzeninin baskı ve terörü çıkmaktadır. En son ATV-Sabah işçilerine yapıldığı gibi sesini duyurmak için sokağa çıkan işçinin önu kesilmektedir. Sadece kolluk da değil, düzenin medyasından yargısına kadar tüm temel mekanizmaları, burjuvazinin özel mülkiyetini ve muazzam boyutlardaki sefil ayrıcalıklarını korumak için seferber olmaktadır. Öyle ki, Sabra'nın eli kanlı patronu polis korumasında serbestçe dolaşırken, ona tepki gösteren devrimci işçiler polisin kurşun

yağmuruna hedef olduktan sonra bir de tutuklanıyorlar.

Tüm bunlar demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini sınıfsal bir temele oturtmanın imkanlarını da gösteriyor. Ekonomik ve sosyal istemlerle demokratik siyasal istemlerin bir arada yükseltilmesinin gereğini ortaya koyuyor.

KESK örneğinde olduğu gibi, KESK'i savunmak hem kamu emekçilerinin sınıfsal çıkarlarını savunmak, hem de Kürt halkının hak ve özgürlük taleplerini savunmak anlamına geliyor. Yine bugün Sabra olayında devrimci işçileri sahiplenmek büyük önem taşıyor. Bu ölçüde oluşturulacak reflekslerle demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi sınıfsal bir temel üzerinden toplumsal bir tabana oturtulabilir. Bu ölçüde de devrimci bir sınıf ve kitle hareketi yaratabilmenin koşulları da oluşturulabilir. Farklı alanlarda süren saldırıların açık organik bütünlüğü bu bakımdan önemli kolaylıklar sağlıyor. Eğer öznell planda ortaya konulacak güçlü bir iradeyle bu olanaklar ve kolaylıklar değerlendirilirse düzen güçleri kısıp alınır, bu ölçüde de en azından geriletebilir.

Bunun için birleşik bir direniş ve mücadele cephesinin örülmesi büyük önem taşıyor. KESK'e yönelik saldırı karşısında gösterilen ilk tepkiler bu açıdan umut vericiydi. Ancak kalıcı olmaktan uzak kaldı. Şimdi Sabra saldırısına karşı anlamlı dayanışma örnekleri görülüyor. Fakat bu örnekler yine de çok sınırlı. Oysa yapılması gereken ne yaptığını bilen bilinçli ve kararlı bir direniş ruhuyla saldırıya uğrayan her mevzinin militan bir kararlılıkla savunulmasıdır.

Bununla birlikte bu mücadele tepkisel olmaktan çıkarılmalı, bilinçli ve hedefli bir yol hattı çizilmelidir. Bunu başarmanın en önemli anahtarlarından biri de ortak talepler oluşturabilmektir. Bugün için bu talepler esas olarak, "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" başlığı altında ele alınabilecek taleplerin yanısıra, "Sınırsız, söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü" talebi ve "Kürt halkına özgürlük!", "Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik" talebidir. Bu taleplerin odağında bulunduğu çok yönlü ve çok ayaklı bir mücadele sürecini örmeli ve örgütlemeliyiz.

Böyle bir süreci başarıyla omuzlamak için silaha sarılan eli kanlı Sabra patronunun sınıf bilinci ve düşmanlığına karşılık verecek bir bilinç ve militanlıkla davranmalıyız. Bu Sabra olayının da işaret ettiği gibi, içerisine girdiğimiz sert sınıf mücadeleleri döneminin bir gereğidir.

“Ekonomik teşvik ve istihdam paketi”nin özü özeti:

Sermayeye teşvik, emekçiye katmerli kölelik!

Sermayenin, işçi ve emekçilere dönük sinsi saldırı programlarını sırayla devreye soktuğu bir dönemi yaşıyoruz. Krizin sonuçlarına karşı işçi sınıfının eylem refleksinin sınırlarını ve zayıflığını gören sermaye, AKP eliyle saldırılarını işçi sınıfının tarihsel kazanımlarına uzatacak kadar pervasızlaşmış durumdadır. Hem de bunu “işsizliğe çözüm bulma” yalanlarıyla yapmaktadır.

TÜSİAD’ından MÜSİAD’ına tüm sermaye örgütlerinin beğenisiyle karşılanan son “ekonomik teşvik ve istihdam paketi”, içerdikleriyle de kimin yararına olduğunu göstermektedir. Elbette bunda garipsenecek bir durum yok. AKP de, kendinden öncekilerin yaptığı gibi, sermayenin sömürsünü daha kolay gerçekleştirebilmesi için üzerine düşeni yapmakla yükümlü olduğundan, bugünkü mevcut konumunu korumaktadır. Ancak burada önemle altı çizilecek olan, kapitalistler işçi ve emekçilerin sırtından birikenlerle “teşvik” edilirken, kazanılmış bir hak olan asgari ücreti fiilen ortadan kaldırmanın da ortamının hazırlanmasıdır. Sürekliliği olmayan kamu ve özel sektörde geçici işçilik ise, taşeronlaştırmanın iyice yaygınlaştırılmasından başka bir şey değildir. Güvencesiz çalışma koşulları işçilere alternatif olarak sunulmaktadır.

Bu pakete harcanacak külfetin kaynağı ise İşsizlik Sigorta Fonu’nda birikenler ve emekçilerin vergileriyle, onlardan kesilenlerle dolan sermaye devletinin hazinesi olacak.

Paketin kendisi zaten hangi sınıfın yararına olduğunu gösterirken aynı zamanda yapılan açıklamalarda itiraf niteliğindedir. Erdoğan yapmış olduğu bir açıklamayla “Kriz varsa çare de var kampanyasını destekliyoruz. ‘Harcayacak para yok’ diyenler yanılıyor. Kusura bakmayın arkadaşlar para var. ‘Para yok’ diye bir şey yok. Biz, 2008 yılında memurlarımızın ortalama maaşını yüzde 19,7 artırdık. Para var” derken, kamu emekçilerinin yoksulluk sınırının altındaki ücretini örnek gösteriyordu. Yani Erdoğan’ın bu sözleri, bir nevi sermayenin cebimizdeki elidir.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer ise, iyice yoksullaşmış emekçilerin pazara çıkmasının koşullarının olmadığını farkında olarak utanmadan şöyle diyebilmiştir:

“Tüketicinin eline harcasını diye para verdiğiniz zaman, gıdayı ve giyimi tüketimi artıran bir mekanizma teşvik etmiş olursun. Bu bizim yaşadığımız mevcut iktisadi krizi çözmez. Bu açıdan baktığımızda lütfen insanlara para verin demeyin.”

Yine aynı Bakan, İşsizlik Sigortası Fonu’nun işçiler tarafından kullanımının kolaylaştırılması gibi taleplere karşı da şöyle söylemektedir: *“Hak sahipliği olmanın ölçüsünü kaçırmamamız lazım. Popülist yaklaşımlarla hak sahibi olmanın ölçüsünü kaçırsak 2 yıl sonra bizi suçlarsınız”*. Oysa aynı zat, teşvik sisteminde kaynağın İşsizlik Sigortası Fonu olacağını gönül rahatlığıyla söyleyebilmektedir.

Bu örnekler bile kendi başına bu teşvik paketinin hangi mantıkla hazırlandığını göstermektedir. Bu paketle birlikte kara taşıtı, tekstil, konfeksiyon, deri sektörü, madencilik, tıbbi aletler, ilaç, elektronik hava

aracı, makine imalatı, demiryolu, liman, transit boru hattı taşımacılığı ve kimya sektörleri desteklenecek. “Teşvik ve istihdam” adı verilen paketin teşvik bölümü kısaca şöyle düzenlenmiş: Türkiye gelişmişliğine göre 4 bölgeye ayrılarak, kapitalistler; SSK işveren primini birinci bölgede iki yıl, ikinci bölgede üç yıl, üçüncü bölgede beş yıl, dördüncü bölgede 7 yıl boyunca ödemeyecek. Kurumlar vergisinin yüzde 20’lerden yüzde 2’ye kadar inecek olması zaten adaletsiz olan vergi sisteminin bu eşitsizliğini daha da artıracak. Yanı sıra kapitalistlerin vergileri indirilecek, arsa tahsis edilecek, faiz yardımı yapılacak, bankaların para sunması sağlanacak, prim ödeme zorunluluğu kaldırılacak.

“İstihdam” adı altında ise çalışma yaşamı yeniden ve kurlsız bir şekilde düzenlenerek, işçi sınıfının kazanılmış haklarına el konulmasının önü açılacak. “Mesleki eğitim” adı altında bir işe yerleştirilenler 6 aylığına stajyer statüsünde çalışacaklar. Düşük bir ücrette 6 ay çalışıldıktan sonra ise işçinin işe devam edebilmesi patronun iki dudağı arasında olacak. İşsizliğin mesleksizlikten kaynaklı olduğuna kitleleri inandırmaya çalışan sermaye, bu uygulamayla işsizlere iş vaadinde bulunmaktadır. Oysa yüz binlerce meslek lisesi ve üniversite mezunu “meslek sahibi”, bugün işsizler ordusu arasında çoktan yerlerini almış durumdadırlar. Stajyerlere ödenecek ücretin asgari ücretten daha düşük olacağını ve yapılacak ödemelerin İşsizlik Sigortası Fonu’ndan finanse edileceğini düşünecek olursak, sermayenin ne kadar açgözlü olduğu iyice ortaya çıkacaktır. Staj adı altında 500 bin kişiye iş imkânı yaratılacağı bir aldatmacadan ibarettir. Patron örgütlerinin TİS görüşmeleri sırasında işçilere kabul ettirmeye çalıştığı, fiili olarak da uygulanan esnek üretim modelinin başka kılıflar altında yasallaştırılmasına tanık olmaktadır. O meşhur Asya tipi üretim, kurlsız sömürü için çalışma yaşamı sermayenin ihtiyacına göre şekillendirilmektedir.

Yanısıra 120 bin kişi de kamu yararına işlere 6 ay süreyle yerleştirilerek kamuda taşeronlaştırma ve sözleşmeli personel uygulaması iyice yaygınlaştırılacaktır. Bu işçilerin ücretleri de İşsizlik Sigortası Fonu’ndan sağlanacak.

Sermayenin oldukça tehlikeli bir başka saldırısı da özel istihdam bürolarıdır. Artık patronlar geçici işler için işçi kiralamaya başlayacaklar. Özel istihdam bürolarından bir köle gibi temin edilecek işçilere, patronların maaş, prim ya da kıdem tazminatı ödemesi gerekmeyecek. İşçinin yaptığı işin karşılığı ne kadarsa özel istihdam büroları tarafından karşılanacak. Ortaçağın çalışma yaşamını yeniden hayata geçirmek isteyen kapitalistler, böylece bu amaca bir adım daha yaklaşmış olacaklar. Bu sistemde çalışma süresi dışında işçilerin primleri ödenmeyeceğinden, emeklilik ve işsizlik sigortasından faydalanmalarının imkânsız hale gelecekleri de ortadadır.

Bugün sermayenin yatırımı için bölgeler belirlendiği düşünülürse, bu, yarın ucuz işgücü için Bölgesel Asgari Ücrete geçişi de kolaylaştıracaktır.

Sermaye hükümeti tarafından gündeme getirilen bu paketler, sermaye rampalarından emek saflarına atılan bombaları andırmaktadır. Sermaye sınıfı, birleşik ve militan bir direnişle karşılaşmamış olmasının verdiği rahatlıkla işçi sınıfına karşı taarruza geçmiş durumdadır. O halde işten çıkarmalara ve güvencesiz çalışma saldırısına karşı “sınıfa karşı sınıf” duruşuyla sermayeye yanıt verilmeli, kazanılan mevziler korunmalı, yeni kazanımlar için mücadele yükseltilmelidir. Üzerinden 29 yıl geçmesine rağmen, 15-16 Haziran büyük işçi direnişi hakları için kenetlenen işçi sınıfının gücünü göstermektedir.

İşten çıkarmalara ve güvencesiz çalışmaya karşı; “İşten çıkarmalar yasaklınsın!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, çalışma sürelerinin uzatılmasına karşı; “7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”, ücretlerin düşürülmesine karşı; “İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!”, adaletsiz vergi sistemine karşı; “Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!”, emekçilerin alım gücünün kolaylaştırılması için; “temel tüketim mallarının fiyatları ucuzlatılсын!”, kamu kaynaklarının asalak bir sistem içinde israfı anlamına gelen borç ve faiz ödemelerine karşı; “Borç ödemeleri durdurulsun! Tüm iç ve dış borçlar geçersiz sayılсын!” vb. talepler etrafında sınıfın birliğini sağlamak acil bir ihtiyaçtır.

Kürt sorununun "çözüm"üne yönelik yeni ekonomi paketi...

Ekonomi paketi ve gizlenemeyen gerçekler!

Sermaye hükümeti, kalkınmayı sağlayarak Kürt sorununun çözümüne katkı sağlayacağı iddialarıyla, yeni bir ekonomi paketi ile ortaya çıktı. Yeni ekonomi paketi ile Diyarbakır, Mardin, Siirt, Van, Tunceli, Muş, Bingöl, Bitlis, Şanlıurfa, Hakkari ve Şırnak illeri özel teşvik kapsamı içine alındı.

Paket incelendiğinde kapitalistlere verilen destek açıkça görülüyor. Örneğin Kürdistan'da yatırım yapan kapitalistlerden sigorta primi alınmayacak. Kapitalistlerin işyerlerinde kullanacakları elektrik yüzde 50 daha ucuz olacak. Arsalar, kapitalistlere parasız tahsis edilecek. Yatırım yapılacak sanayi bölgelerinde arsaların su, elektrik ve altyapı hizmetleri sermaye devleti tarafından karşılanacak.

Ekonomi paketi ile sermaye hükümeti bir taşla iki kuşvurmak istemektedir. Büyük toprak sahipleri de içinde Kürt burjuvazisinin sermaye devleti ile olan ilişkisini daha da güçlendirmek bunlardan ilki, bir bütün olarak sermaye için yeni karlı yatırım alanları açmak ikincisidir. Kürt burjuvazisinin sermaye devletiyle bağlarının pekiştirilmesi rejim açısından büyük önem taşıyor ve AKP bu konuda diğer burjuva partilerden çok daha hassas davranıyor. Çünkü halihazırda Kürt burjuvazisinin önemli bir bölümü onun bünyesinde bulunmaktadır.

AKP, paketi hayata geçirebildiği ölçüde, bir nebze daha "iyileşen" ekonomik koşullar aracılığıyla, Kürt emekçilerinin AKP'den uzaklaşmalarının önüne geçmeye çalışıyor. Bu Kürt hareketinin kitle desteği

zayıflatılması bu aynı amacın öteki boyutunu oluşturuyor.

Çeyrek asrı aşan bir süredir devam eden "son Kürt isyanı"yla boğuşan sermaye hükümetleri, Kürt sorununda hep çözümsüzlüğe oynadılar. Kürt halkını yatırtmaya, siyasal çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştılar. Ama her defasında ellerinde bütün dertlere deva olacak ekonomi paketleri ile ortaya çıktılar.

Son pakete göre bölgeye milyarlarca yatırım yapılacak. Oysa gerçekte ayrılacak kaynak kapitalistlerin semirmesi için kullanılacak. Güya bu paketle milyonlarca insana iş sağlanacak, gerçekte ise kapitalistler için kölece koşullarda işgücü olanağı yaratılacak.

Kapitalistlerin asıl iştahını kabartan ucuz işgücü olanağıdır!

Kapitalizm, kâr için üretim demektir. Daha fazla kâr içinse daha fazla sömürü, daha düşük ücret politikası geçerlidir. Bunu gerçekleştirmek için nerede daha ucuz işgücü varsa oraya yönelmek, işçilik maliyetini en aza düşürerek kârı artırmak; işçiyi hem daha fazla süre, hem de daha ucuza çalıştırarak sermayesini daha fazla büyütme, tüm kapitalistlerin ortak davranış paydasıdır. Pakette yer alan teşviklerin içinde yer almayan en önemli kâr kaynağıysa,

Kürdistan'da var olan devasa boyuttaki ucuz işgücü potansiyelidir.

Ucuz işgücünün kaynağı olan Kürt kitleleri zaten uzun zamandan bu yana metropollerdeki kapitalist işletmelerde karın tokluğuna çalıştırılmaktadır. Böylelikle ucuz işgücü yığını büyüdükçe, kapitalistlerin de iştahı kabarmaktadır. Zira bu sayede Kürt olsun olmasın bütün işçilerin gitgide daha kötü koşullarda çalışması kaçınılmaz hale gelmektedir. Nitekim Kürtler ucuz işgücü deposu haline geldikçe taşeronlaşma, esnek çalışma adı altında sigortasız-sendikasızsız çalışma da ayyuka çıkmıştır.

Kürdistan'a yönelik yeni ekonomi paketi, sermayeye Kürt halkını ucuz işgücü olarak kullanma olanağını sunmaktadır. Böylece kapitalistler hem yatırım için devasa devlet desteğine, hem de ucuz işgücü deryasının içine düştüler.

Bu saldırıların yalnız Kürtlere yönelik olmadığı bellidir. Sanayi merkezlerinin etrafında biriken ucuz işgücü yığını, kirli savaş nedeniyle göçen Kürt halkının katılımı ile iyice büyümüştür. Sermaye sınıfı bunu, genel planda ücretleri düşürmek ve kazanılmış hakları budamak için etkili bir silah olarak kullandı bugüne kadar ve hala da kullanmaktadır. Sendikasızsız çalışmaya razı olanların sayısı ne kadar arttıysa, sendikasızsızlaşma o kadar artmış, sosyal haklar o kadar budanmış, sigortasız çalışma yaygınlaşmış, iş güvencesini kaybedenlerin sayısı artmıştır.

Yeni ekonomik destek paketi Kürdistan dışındaki işçi ve emekçileri de tehdit etmektedir. Bu paketin kaçınılmaz sonuçlarından biri, işçi sınıfının tümünün Kürt proleterleri ile aynı koşullarda çalışmaya zorlanmasıdır. Nitekim sürecin bu yönde işlemesi kaçınılmazdır. Bu kirli çarkın dönebilmemesi için Kürt olsun ya da olmasın, sermaye düzeninin açıkça karşısında duranların baskı altında tutulması gerekir. Öyle olduğu açıktır; emekçilere ve düzene başkaldırıların tümüne yönelen saldırılar, Kürt ve Kürt olmayan ayrımı yapmadan büyümektedir.

Türkiye'nin açgözlü kapitalistleri, açlık sınırının çok çok altındaki asgari ücreti dahi yüksek bulmakta ve düşürülmesini istemektedirler. "Ücret maliyetini düşürme" hedefi tüm kapitalist ülkelerin tüm kapitalistleriyle temsilcilerinin öncelikleri arasında yer alıyor. Kürdistan'da var olan büyük işsizlik, bölgesel asgari ücret uygulamasının devreye sokulması ile birlikte kapitalistlerin elini daha da güçlendirecektir.

Kayseri'de kriz paneli

Kayseri İşçi Kültür Evi'nde 7 Haziran günü kriz ve işsizlik konulu panel gerçekleştirildi. Panele ağırlığını işçilerin oluşturduğu 25 kişi katıldı.

Saat 14.00'te gerçekleştirilen panelde sunum yapan BDSP temsilcisi, kaynağı kapitalizm olan krizin nedenleri ve yarattığı sonuçlar üzerinde durdu. BDSP temsilcisi yaşanan krizi, kapitalizmin akıldışı bir sistem olduğunu örneklerle anlattı. Kriz koşullarında kapitalistlerin işsizlik silahını kullandığını ifade etti.

Etkinlikte işçiler de söz alarak kriz ve işsizlik konusunda düşüncelerini dile getirdi, BDSP temsilcisine sorular sordu.

Panelin ikinci bölümünde kriz ve işsizliğe karşı mücadele ile örgütlenmenin önemi üzerinde duruldu. Krizin bedelini patronların ödemesi için örgütlenmekten başka çare olmadığı ortaya kondu. Sunumun son bölümünde ise Kayseri'de işçi sınıfının sesi olacak olan bir bülten çıkarılacağı ve tüm işçilerin bu bülteni sahiplenmesi gerektiği belirtildi. **Kriz ve İşsizlikle Mücadele Birliği** oluşturuldu.

Ayrıca panele katılan işçiler bültenine her türden katkıyı sunacaklarını belirttiler. İşçilerin panele ve alınan kararlara olan ilgisi ve katılımı hem dikkat çekici, hem de gelecek açısından son derece anlamlıydı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Haramidere'nin haramilerinden hesap soracağız!

İşçi ve emekçi kardeşler!

Ücretli kölelik düzeni biz işçi ve emekçilere yaşam hakkı dahi sunmamaktadır. Bizler dünyadaki tüm zenginlikleri üretirken, sonuçta bu zenginliklere bir avuç patron el koyuyor. Bizler sefalet içinde yaşarken, gecekondularımızda yaşam savaşı verirken, köle gibi çalışıp çocuğumuza ekmek dahi götürmekte zorlanırken, bizim emeğimizi gaspeden patronlar lüks villalarda sefahat içinde yaşıyorlar. Bizler cefa çekiyoruz, onlar sefa sürüyor!

Bu sömürücü kan emici patronlardan biri de Sabra Tekstil patronu ve onun uşaklarıdır. Haramidere Sanayi Sitesi, işçi cehennemi bir köle pazarıdır. Burada saltanat süren haramiler, işçinin alınterini çalarak yaşayan asalaklardır. Bu pervasızlığı işçi ve emekçilerin örgütsüz olmasında buluyorlar.

Örgütlenirsek, sömürü düzenine karşı bir araya gelip mücadele edersek, bu kölelik düzenini ve onun kan emici patronlarını alaşağı ederiz. Bu güç biz işçi ve emekçilerin nasırlı, onurlu ellerinde ve yüreklerindedir.

İşçiler, emekçiler!

Biz **Esenyurt İşçi Platformu** ve **Esenyurt Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** olarak, işçilerin hakları için mücadele eden, insanca yaşayacağımız, sömürülmediğimiz, aç kalmadığımız onurlu bir dünya kurmak için kavgamızı büyüten öncü işçileriz. Bu amaçla katmerli sömürüye maruz bırakılan tekstil işçilerini de insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına karşı bir araya getirmek için mücadele ediyoruz.

Bu katmerli sömürüye maruz bırakılanlardan biri de Sabra Tekstil'in işçileridir. Sömürü fabrikasında işçiler 450 YTL'ye, sigortasız, ağır çalışma koşullarında kölece çalıştırılıyorlar. Üstelik bu 3 kuruşluk ücretler dahi gününde ödenmiyor.

Kardeşler, biliniz ki, Sabra fabrikasında işçi örgütülüyor, Sabra mağazasında sömürü satılıyor. Sabra Tekstil işçilerini susmamaya, boyun eğmemeye, artık yeter demeye, örgütlenmeye çağırarak için bu fabrikadaki işçilere seslendik, sesleniyoruz, sesleneceğiz.

Bu durum, işçilerin örgütlenerek haklarını almalarından korkan eli kanlı katilleri, Sabra patronlarını, rahatsız etmiştir.

Esenyurt İşçi Platformu olarak işçilere seslenmek için 9 Haziran günü sabah saatlerinde Sabra fabrikası önüne gittik. Sömürücü katiller üzerimize silahla saldırdı. Silahlı saldırıda iki işçi yoldaşımız bacağından ve göğsünden yaralandı.

Bu da yetmezmiş gibi, aynı günün akşamında yaşanan saldırıyı protesto etmek için tekrar fabrikanın önüne gittiğimizde, bu kez de kolluk güçlerinin saldırısına maruz kaldık. Polis Sabra Tekstil önünde basın açıklaması yapmamıza dahi tahammül edemedi. Üzerimize kurşunlar sıkıldı. Coplarla, gaz bombalarıyla üzerimize saldırıldı. Bu saldırıda dört arkadaşımız önce gözaltına alındı, ardından çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandılar.

Tüm bu saldırıların sorumlusu başta Sabra Tekstil patronu ve onun tetikçileri olmak üzere, tüm kapitalist sömürü düzeni ve onun koruyucularıdır. Bu sömürü sisteminde Sabra Tekstil patronu gibi bir tetikçi elini kolunu sallayarak gezebilmektedir.

Bu saldırı sadece Esenyurt İşçi Platformu'nda örgütlü işçilere değil, tüm işçi sınıfına ve emekçilere,

tüm ilerici devrimci güçlere yapılmıştır. Bizlere yönelik bu saldırının hesabı eninde sonunda sorulacak, sorumlular işçi, emekçiler tarafından yargılanacaktır.

Katiller, işçi kanıyla geçinenler, şunu unutmasınlar ki, bunun hesabını biz işçiler ve devrimciler söke söke soracağız! Kirli işlerinde, uyuşturucuda, fuhuşta, işçi katletmede kullandıkları silahlı çetelerinin tepesine işçilerin birleşen yumruklarıyla bir balyoz gibi ineceğiz! Bu dostun düşmanın önünde böyle bilinsin!

Her saldırıdan güçlenerek çıkıyoruz, sesimiz her zamankinden daha gür çıkıyor. Hiçbir güç, işçi ve emekçilere ulaşmamıza, örgütlenmemize, kan emiciler sürüsünü alaşağı etme mücadelemize, bu köhnemiş ve çürümüş sömürü düzenini yıkararak yerine insanca yaşanacak bir dünya kurmamıza engel olamadı, olamayacak. Tarihte işçi kanı dökenler döktükleri kanda boğulmuşlardır, bugün de boğulacaklar!

Ve buradan bir kez daha tüm işçi emekçilere sesleniyor, bu silahlı zorbalığın hesabını sormaya çağırıyoruz!

Düşük ücretlere, işsizliğe, sigortasız ve güvencesiz yaşamaya ve çalışmaya, fabrikalarda köle muamelesi görmeye, açlığa ve yoksulluğa karşı birlik olmaya, örgütlenmeye, mücadeleye çağırıyoruz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadelesi!

Baskı ve zorbalık bizi yıldırılmaz!

İşçiye kalkan eller kırılacak!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Esenyurt İşçi Platformu / Tekstil İşçileri

Komisyonu

Esenyurt Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

10 Haziran 2008

Patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı...

Faşist baskı ve terör bizi yıldırılmaz!

Patron kurşunladı, polis terör estirdi, yargıçlar tutukladı. Son birkaç gün içerisinde sınıf çalışmamıza yönelik gerçekleşen saldırıların özü özeti böyle. Saldırıların izlediği bu hat, sermaye düzenin tüm bir sınıf özünü ve kimliğini, ayrıca çalışma tarzını ortaya koyuyor. Çok açık ki, devlet aygıtı ve onun kolluğu patronların hizmetinde, işçi sınıfının, emekçilerin ve Kürt halkının mücadelesinin karşısındadır. Bunun için Sabra patronu fabrikanın önünde bildiri dağıtan devrimci işçilere kurşun yağdırırken, polisin işi Sabra patronunu korumak oluyor. Sabra patronu elini kolunu sallaya sallaya polis korumasında dolaşırken, Sabra Tekstil önünde saldırıyı protesto edenlerin üzerine kurşun ve gaz bombaları yağdırıyor. Büyük bir sınıf kinyile coplayıp gözaltına alıyor. Gözaltında işkencelerini sürdürüyor, avukatları taciz ediyor. Ondan sonra da cüppeli terör devreye giriyor. Gözaltına alınan yoldaşlarımız sudan bahanelerle tutuklanıyor.

Tüm bunlar, sermaye sınıfının işçi sınıfı karşısında açık bir sınıf kimliği ve tutumuyla hareket ettiğini gösteriyor. Sermayenin çıkarları sözkonusu olduğunda kağıt üzerinde yazılı hukuk adına ne varsa hiçbir değer taşıyor. Her şey sınıf savaşımının kuralına uygun yürütülüyor. Faşist baskı ve terörde tüm sınırlar aşıyor. Maskeler indiriliyor, yapay ayrımlar ortadan kalkıyor. Baskı ve terör mekanizması kurulduğu gibi çalıştırılıyor.

Bu durum bizi şaşırtmıyor. Çünkü sermaye düzenine karşı işçi sınıfının kızıl bayrağını taşıyoruz. Sınıf düşmanımızın kimliği ve yapacakları konusunda bilincimiz açık. Bu nedenle saldırılara karşı boyun eğmedik, eğmeyeceğiz! Sınıf kavgasından geri durmadık, durmayacağız! İşçi sınıfının kızıl bayrağını onurla taşımaya devam edeceğiz! Yoldaşlarımızın canına yeltenen patronlar ve onların faşist beslemelerinden hesap soracağız! Sınıf kavgasına daha sıkı sarılacak, işçi sınıfına yönelik devrimci faaliyetimizi daha da güçlendireceğiz!

Ancak bu saldırı sadece sınıf devrimcilerine değildir. Bu saldırı istisna da değildir. Son dönemde tırmandırılan baskı ve terör kampanyasının bir parçasıdır. KESK'e yönelik saldırılardan toplantı ve gösteri haklarının fütursuzca çiğnenmesine kadar son günlerde birçok örnek ortada. Sermaye düzeni, krizin faturasının toplumda yaratacağı muhtemel büyük sosyal patlama birikimlerinin önünü almak ve örgütlü güçleri tasfiye etmek istiyor.

Bunun için yapılan saldırılara sessiz kalınmamalı, birleşik bir direniş ruhuyla karşı konulmalıdır. Baskı ve terör kampanyası ancak böyle göğüslenilebilir. Bu bilinç ve anlayışla tüm devrimci ve ilerici güçleri harekete geçmeye, düzene karşı birlikte durmaya, tok bir yanıt vermeye çağırıyoruz.

Son olarak belirtelim ki, hiçbir güç bizi devrim mücadelesinden alıkoyamaz. Hiçbir kurşun devrimci sınıf faaliyetine engel olamaz. Hiçbir duvar devrimci soluğumuzu kesemez. Hiçbir güç milyonlara yaşam hakkı tanımayan bu çürümüş düzeni ve kurumlarını ayakta tutamaz.

Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

10 Haziran 2009

Saldırıya karşı destek ve dayanışma mesajlarından...

Devrimci sınıf faaliyetimiz engellenemez!

(...) Komünistlerin kararlılığı karşısında giderek daha fazla azgınlaşan Sabra Tekstil patronu, mensubu olduğu burjuva sınıfın tüm iğrenç özelliklerini taşımaktadır. Zira o giderek daha fazla asalaklaşan ve saldırganlaşan, çürüyen ve yok olmaya mahkum olan kapitalist düzenin sefil bir temsilcisidir. Bu yüzden bilinçli işçilere, onların öncüsü devrimcilere, komünistlere kin duymaktadır. Her türlü şiddeti uygulamaktan, mafyavari yöntemleri kullanmaktan çekinmemektedir.

Burjuvazinin bu korkusu boşuna değildir. Komünistlerin mücadelesi ve faaliyeti de bir sınıf kinine dayanmaktadır. Sınıf devrimcileri kapitalist düzeni yıkmak, sömürüye son vermek, yerine sosyalist bir işçi-emekçi iktidarı kurmak hedefiyle işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde devrimci sınıf faaliyeti yürütmeye devam edeceklerdir. Sermaye iktidarının her türden baskı ve zoru bunu engellemeyecektir.

İşçi sınıfının mücadelesini büyütme, devrim ve sosyalizm hedefini gerçekleştirme kararlılığından vazgeçmeyen komünistler devrimci sınıf çalışmasına devam edeceklerdir.

İzmir BDSP, Çiğli İşçi Platformu,
Tekstil İşçileri Bülteni
Demir-Çelik İşçileri Bülteni,
Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi

Sınıf faaliyetimize yönelik saldırılar sökmeyecek!

(...) Bu saldırı münferit bir olay değil, aksine iki sınıfın temsilcilerinin karşı karşıya gelmesidir. İşçi sınıfının onurlu mücadelesinin temsilcisi olan sınıf devrimcilerine, burjuvazinin aşağılık bir mensubu olan Sabra Tekstil patronu tarafından yapılan bu saldırı, genel anlamıyla burjuvazinin işçi sınıfına yönelttiği saldırılardan bağımsız değildir.

Buradan başta saldırıya uğrayan yoldaşlarımız olmak üzere, tüm baskı ve engellemelere rağmen devrimci sınıf çalışmamızı canı siperane sürdüren tüm yoldaşlarımızı, burjuvaziye döktüğü kanda boğacağımız o şanlı günün özlemiyle kucaklıyoruz.

Sermaye diktatörlüğü akan kanlarımızın hesabını verecektir.

Bursa BDSP - Bursa İşçi Bülteni

Saldırıların hesabını kapitalist haramilerden soracağız!

(...) Komünistler tüm saldırı ve baskılara rağmen işçi sınıfını kuşatan politik faaliyetlerine ısrarla devam edeceklerdir. Bu türden saldırılar, aynı zamanda yürüttüğümüz faaliyetin dost ve düşmanda yarattığı etkinin açık göstergesidir.

Komünistler bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da, kokuşmuş kapitalistlere ve onların bekleğine soyunmuş faşist odaklara yönelik devrimci sınıf savaşımını sürdürecektir. Ta ki, kapitalist haramilerin saltanatı yıkılıncaya, işçi sınıfının devrimci iktidarı kuruluncaya kadar mücadelemiz sürecektir. Bedeller ödeyerek sürdürdüğümüz mücadele yönelik tüm faşist saldırıların hesabını kapitalist haramilerden soracağız.

Kayseri BDSP

İşçilerin sırtından kurduğunuz

saltanat yıkılacak!

Patronların düzeni devrimci sınıf mücadelesinin yükselmesinden duyduğu korkuyu bir kez daha göstererek Esenyurt'ta sınıf devrimcilerine peş peşe saldırmıştır. Sermaye sınıfının bu saldırıları ile ilk kez karşı karşıya kalmıyoruz.

(...) Sınıf devrimcileri, patronları o sırça köşkerlerinde rahat uyutmayacaklardır. Sabra Tekstil patronu bilmelidir ki işçilerin sırtından kurduğu saltanatı mutlaka yıkacağız.

Ankara BDSP - Sincan İşçi Derneği -
Mamak İşçi Kültür Evi

Haramilerin saltanatı ebediyete kadar sürmeyecek!

(...)Ancak sınıf kinimizi artıranlar iyi bilmelidir ki saltanatları ebediyete kadar sürmeyecektir. Davetleri kabulümüzdür. Ellerimiz yakalarında olacak. Ne çakalları ne de tam teçhizatlı koruma orduları onları o büyük sondan kurtaramayacak. Fabrikalarda alınterlerini sömürdükleri, emeklerini çaldıkları işçiler, emekçiler, sınıf devrimcileri kapitalizmin mezarını kazmaya devam ediyor.

Asalak Sabra Tekstil patronunun da hesap vereceği gün uzak değildir.

Manisa İşçi Birliği Derneği

Sabra patronundan hesabı işçi sınıfı soracak!

(...) Sabra Tekstil patronu 450 TL ücretle, sigortasız ve ağır çalışma şartlarında çalıştırdığı işçilere köle gibi davranmaktadır. En büyük korkusu işçiler üzerinde kurduğu saltanatın yıkılmasıdır. Onun en büyük korkusu sabra işçisinin sefalet ücretine karşı ayağa kalkması, mücadele ederek kazanma bilincini kazanmasıdır. Özelde Sabra patronundan genelde tüm kapitalistlerden işçi sınıfı işledikleri suçun hesabını soracak.

Kayseri Kriz ve İşsizlikle Mücadele Birliği

Saldırıların hesabını soracağız!

(...) Bugüne kadar taşeronlar tersanelerde yoldaşlarımıza karşı silah kullanmaktan geri kalmamış, fabrika bekçileri de işçi sınıfına ulaşmaya çalışan çalışanlarımıza sayısız saldırıda bulunmuştu. Bu saldırıların yetmediği yerde de doğrudan polis ve jandarma devreye girmiş, acımasız devlet terörüyle sınıf devrimcileri yıldırılmaya çalışılmıştı. Ama bizler bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da bu saldırılara karşı gereken yanıtı vermektен geri durmayacağız.

(...) Ellerindeki tüm olanakları bize karşı kullanmaları bizi bu çabamızdan bir adım bile geri adım attıramayacaktır. Hiçbir saldırı devrimci faaliyetimize engel olamayacaktır.

Adana Sanayi İşçileri Derneği

Saldırı işçi sınıfına ve emekçileredir!

(...) Krizin faturasını biz işçi ve emekçilere ödetmeye çalışan sermaye sınıfının bu tür saldırılarını biz de bölgemizde dönem dönem yaşıyoruz. Bunun en somut örneğini Alemdağ'da kurulu bulunan Canovate isimli fabrikada bizzat yaşadık. Aslında bu saldırılar bir kez daha gösteriyor ki sermaye sınıfı bizim örgütlenmemizden, bir araya gelerek ortak

sorunlarımıza ortak çözümler bulmamızdan korkuyor.

(...) Eğer biz bu tür saldırılara maruz kalmak istemiyorsak sermaye sınıfının topyekün saldırılarına karşı aynı kararlılıkla karşılık vermeliyiz. OSİM-DER olarak tüm ilerici devrimci kurumları Sabra Tekstil patronunun saldırısına karşı sessiz kalmamaya Esenyurt İşçi Platformu'yla dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz.

OSB-İMES İşçileri Derneği

Saldırının hesabını işçi ve emekçiler soracak!

(...) Sınıf devrimcileri olarak işçi ve emekçilerin örgütlülüğü için azami çaba gösteren ve bu uğurda yıllardır bedeller ödeyen devrimciler olarak yoldaşlarımıza karşı gerçekleştirilen bu saldırıyı kınıyor, tüm ilerici ve devrimci kurumları gerçekleştirilen saldırılara karşı Sabra patronunun saldırılarına karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

Gerek geçmişte gerçekleştirdiği birçok anlamlı ve yerinde çalışmada olduğu gibi güncel olarak sürdürülen kurultay çalışmalarının yoğunluğunda devrimci sınıf faaliyetini ısrarla yürüten Esenyurt İşçi Platformu ile dayanışmaya çağırıyoruz.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Saldırı işçi sınıfının hak arama mücadelesindedir!

(...) Sermayenin ve uşaklarının 8 - 9 Haziran günü gerçekleştirdiği saldırıyı 15-16 Haziran ruhuyla göğüsleyen yoldaşlarımızın direnişini selamlıyoruz.

Bizler Tuzla cehenneminde çalışan ve faaliyet yürüten işçiler olarak GİSBİR - taşeron - polis üçlemesinin sayısız kez benzer saldırılarına maruz kaldık. Yeri geldi kurşun sıktılar, yeri geldi, sopalar, bıçaklar ve demir çubuklarla saldırdılar. Ancak bizlere geri adım attıramadılar. Hiçbir zaman hiçbir yerde işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesini bitiremediler / bitiremeyecekler.

Bu nedenle direniş odağı haline gelen Esenyurt'un sınıf devrimcilerinin direnişini ve mücadelesini selamlıyor. Mücadelelerinde yanlarında olduğumuzu bir kez daha ifade ediyoruz!

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

(...) Sınıf devrimcilerinin sürdürdüğü tüm çalışmaların temel hedefi elbetteki haramilerin saltanatını yıkmaktır. Bunu ise en iyi Haramidere'nin haramileri bilmektedir. Son saldırının nedeni de budur.

Fakat boşuna! Hiçbir güç sınıf devrimcilerine boyun eğdiremeyecektir.

(...) BİR-KAR olarak, Esenyurt'ta devrimci sınıf faaliyetini yürüten yoldaşlarımızın bu inançlı, kararlı duruşlarını en içten yoldaşça duygularımızla selamlıyor, saldırılara karşı yoldaşça tam bir dayanışma içinde olacağımızı, bu çerçevede saldırıları bulduğumuz ülkelerdeki sınıf kardeşlerimize duyurup teşhir edeceğimizi bildiriyoruz.

Yaşasın enternasyonal sınıf dayanışması!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu
(BİR-KAR)

Devrimci sınıf çalışması engellenemez!

(...) Hiçbir saldırının işçi sınıfını devrimleştirme faaliyetini engelleyemeyeceğini devrimciler bugüne

kadar kanıtlamış bulunuyorlar. Bu saldırıya da sınıf çalışmasını güçlendirerek yanıt verileceğinden kuşku duymuyoruz.

Biz İsviçre BİR-KAR olarak bu saldırının sınıf devrimcileri tarafından yanıtı bırakılmayıp hesabının sorulacağına inanıyor, Esenyurt İşçi Platformu çalışanlarının haklı ve onurlu mücadelesinin yanında olduğumuzu bildiriyor, alçakça saldırıyı lanetliyoruz.

BİR-KAR / İsviçre

Korkuları boşuna değil!

Mussolini çok konuşuyor TARANTA-BABU!

Tek başına

yapayanlız

karanlıklara

birakılmış bir çocuk gibi

bağıra bağıra

kendi sesiyle uyanarak,

korkuyla tutuşup

korkuyla yanarak

durup dinlenmeden konuşuyor.

Mussolini çok konuşuyor TARANTA-BABU

çok korktuğu için

çok konuşuyor!

Cellatların korkularına karşı iyi bir anlatımdır, Nazım Hikmet'in kaleminden dökülen bu satırlar. Esenyurt'ta yoldaşlarımıza karşı yapılan bu alçak silahlı saldırı ise, korkularının, korkaklıklarının bir kanıtıdır sadece.

(...) Korkuyorlar, korkuları da boşuna değil, çünkü uyuyan esirler dünyasının bir gün "artık yeter" diyerek ayağa kalkacağını biliyorlar. Bu korkuları, Esenyurt'ta bir tekstil fabrikasında bildiri dağıtan devrimcilere kurşun sıkarak kendisini göstermiştir. Bu korkuları kendisini, Denizler'i idam sehvasına götürürken, Kaypakaya'yı en vahşi işkencelerden geçirirken, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta, Afganistan'ta, Irak'ta... göstermiştir. Bizler biliyoruz ki, bu saldırılar ilk değil, son da olmayacaktır. Bu saldırılara asıl yanıtı ise, sınıf mücadelesinin kendisi verecektir. Uyuyan dev bir gün uyanacak ve korkakların bu çürümüş saltanatına son verecektir!

BİR-KAR Bielefeld

Saldırıyı nefretle kınıyoruz!

(...) Direnişte olan sınıf kardeşlerimize yönelik devletin kolluk güçlerine bir de patronların fiili saldırıları eklenince sınıf dayanışması daha da önemli hale gelmektedir.

Eğer bugün Sabra Tekstil patronu, fabrika önünde dağıtılan bildirilerin çağrı ve içeriğine bu derece tahammülsüzse tam bir sınıf bilinciyle hareket ediyor demektir. Bizler bu sınıf kinini tarihsel olarak gördük ve bundan sonra da yaşayacağımızı biliyoruz. Sermayenin iti, MİT'i ve etrafında çöreklenmiş tüm kurum ve kuruluşları bugüne kadar sınıf hareketinin mücadelesini nasıl ki durduramamışlarsa Sabra Tekstil patronunun saldırısı da durduramayacaktır. Sınıf devrimcileri tarafından yanıtı bırakılmayacaktır.

Bizler Stuttgart'dan emekçiler olarak, Esenyurt İşçi Platformu çalışanlarının haklı mücadelelerinin yanında olduğumuzu bildiriyoruz.

BİR-KAR / Stuttgart

"Sınıf devrimcileri engellenemez!"

Esenyurt'ta yoldaşlarımız Sabra Tekstil işçilerine yönelik yürüttükleri bir çalışma sırasında saldırıya uğramıştır. Emek sömürücüleri bir kez daha korkularını, kolluk güçlerini harekete geçirerek ve sınıf devrimcilerine saldırarak bastırmaya çalışmışlardır. Ama sınıf devrimcileri onlara cevaplarını direnerek vermişlerdir.

Esenyurt'taki sınıf devrimcilerine yöneltilen saldırı yanıtı kalmayacaktır, hesabı mutlaka sorulacaktır. Biz Frankfurt BİR-KAR olarak bu alçakça saldırıyı lanetliyoruz.

BİR-KAR / Frankfurt

Haramidere'deki haramilerin saltanatı er geç yıkılacak!

(...) Birkez daha söylüyoruz ki korkularınız saltanatınızın yıkılmasını engelleyemeyecek, korktuğunuz başınıza gelecektir. Ve yapılan bu saldırı asla karşılıksız kalmayacaktır.

İşçi Platformu çalışanları sizin engellemeye çalıştığınız sınıf çalışmasını güçlendirerek yollarını yürüyeceklerdir.

Bizler Berlin BİR-KAR olarak, Esenyurt İşçi Platformu çalışanlarının yalnız olmadıklarını haykırıyor, bu alçakça saldırıyı nefretle kınıyoruz.

Haramidere'de haramilerin korkularını gerçekleştirmek boynumuzun borcudur!

BİR-KAR Berlin

Sabra Tekstil'deki saldırıyı nefretle kınıyoruz!

(...) Biz, BİR-KAR Hamburg olarak yapılan bu

alçakça saldırıyı nefretle kınıyoruz. Ama şunu da açık yüreklilikle belirtmek istiyoruz; hiç bir güç sınıf mücadelesinin önünde engel olamayacaktır. Engel olmaya çalışanlar er ya da geç işçi sınıfının balyoz yumruğunun altında ezilecektir.

BİR-KAR Hamburg

Devrimci sınıf çalışmamıza silahlı saldırı!

Döktüğünüz kanda boğulacaksınız!

İşçi sınıfını sömürü ve kölelik düzenine karşı ayağa kaldırmak ve sömürücü asalakların saltanatını yıkmak için sürdürdüğümüz sınıf çalışmamıza yönelik saldırılara bir yenis eklendi. Esenyurt Haramidere'de kurulu bulunan Sabra Tekstil fabrikasında dün ve bugün gerçekleşen saldırılar yoldaşlarımıza kurşun sıkmaya kadar vardı.

Bu saldırı, daha önce gerçekleşen sayısız saldırı gibi nedensiz değildir. Sabra Tekstil patronu yuvalandığı bölgenin adına yakışır bir haramidir. 450 TL ücretle, sigortasız ve ağır çalışma şartlarında çalıştırdığı işçiler üzerinden tam bir saltanat kurmuştur. Sabra Tekstil patronunun pervasız saldırısının kaynağında da bu saltanatın yıkılmasından duyulan korku vardır.

Devrimci sınıf çalışmamıza karşı gösterdiği açık düşmanlık anlaşılabilir değildir. Sabra patronu açık bir sınıf bilinciyle davranmıştır. O, acımasızca sömürdüğü işçilerin devrimci sınıf çalışmamızla buluşmasından doğacak büyük gücün bilinciyle hareket etmiştir. Bunun için dağıtılan bildiride saltanatının çöküşünü görmüş, bu kadar pervasızca saldırabilmiştir.

Ancak Sabra Tekstil patronu bu saldırısıyla devrimci çalışmamıza engel olacağını sanıyorsa yanılıyor. Çünkü bu türden saldırılarla ilk kez karşılaşmıyoruz. İşçi sınıfını uyarma, bilinçlendirme, örgütlenme ve sermayeye karşı mücadeleye sokmak amacıyla yıllardır kesintisiz bir faaliyet yürütüyoruz. Aynı zamanda sermayeye ve onun suç şebekelerine karşı mücadelenin de ön safında mücadele ediyoruz. Bunun için patronların, faşist beslemelerinin ve devletin kolluk güçlerinin sayısız saldırısıyla yüz yüze kalıyoruz.

Gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler, bombalı-kurşunlu saldırılar ve daha sayısız biçimde süren bu saldırılara boyun eğmedik, papuç bırakmadık. Bedeller pahasına mücadelemizi kararlılıkla sürdürüyoruz.

Sabra Tekstil haramisi ne yaparsa yapsın devrimci çalışmamızı engelleyemez. Er ya da geç, işçilerin sefaleti ve açlığı üzerine bina ettiği saltanatı yıkılacak. Sadece onun değil, onun da parçası olduğu bu haramiler düzeni yıkılacak. Çünkü, milyonlarca işçi ve emekçiye cehennem olan bu düzenin ayakta kalması mümkün değildir. Böyle bir düzen ne yalan-dolanla ne de baskı ve terörle ayakta kalamaz. Bu sömürücü zorbalara, ahımı aldıkları işçi ve emekçilerin devrimci eylemiyle yok olup gidecekler.

Ancak bu, hesabı yarına bıraktığımız anlamına gelmez. Sabra Tekstil haramisi şunu bilsin ki, yoldaşlarımızın canına yönelik bu eyleminin hesabı sorulacak, kirli elleri kırılacak, döktüğü kanda boğulacaktır.

Tüm devrimci, ilerici güçlerle birlikte işçi ve emekçileri, devrimci çalışmaya yönelik olan bu saldırıya karşı birlikte durmaya ve sömürücü zorbalardan hesap sormaya çağırıyoruz. Bilinmelidir ki, Sabra Tekstil patronunun bu saldırısı düzenin son dönemde tımandığı baskı ve terörden bağımsız değildir. Bu baskı ve terör kampanyasının bir parçasıdır. Sabra Tekstil patronu devrimci çalışmayla yeni tanışmıyor. Fabrikasında daha önce de çeşitli vesilelerle işçiler devrimci çalışmayla bağ kurmaya ve koşulları değiştirmeye çalışmışlardır. Fakat düzenin faşist baskı ve terörünü dizginlerinden boşalttığı bir dönemde, o da bu genel havaya uyarak saldırılarını tımandırıyor.

İşte bu bilinçle Sabra patronunun saldırısına tok ve birleşik bir yanıt vermeliyiz. Saldırıya maruz kalan herbir mevziyi kararlılıkla savunmalıyız. Bu zorbalara yaptıklarına bin pişman etmeliyiz.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Sabra Tekstil patronunu korumaya alan polis terör estirdi!

Faşist teröre militan yanıt!

Eli kanlı Sabra Tekstil patronunu protesto etmek amacıyla 9 Haziran günü Sabra Tekstil önünde basın açıklaması gerçekleştirmek isteyen Esenyurt İşçi Platformu ve BDSP çalışanlarına bu defa da devletin kolluk güçleri saldırdı.

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde bir araya gelen işçiler, buradan araçlarla Haramidere'ye gittiler. Sloganlar eşliğinde fabrikanın bulunduğu bölgeye gelindiğinde, Sabra Tekstil patronunun işçileri işyerinden erken gönderdiği öğrenildi.

Sabra patronunu korumaya alan polis kurşun yağdırdı!

“Baskılar bizi yıldırılmaz! Devrimci sınıf mücadelesi engellenemez / BDSP”, “Haramilerin saltanatını yıkacağız! Sabra Tekstil patronu hesap verecek” / Esenyurt İşçi Platformu Tekstil İşçileri Komisyonu pankartı arkasında yürüyen kitleyi, fabrika önünde kolluk güçleri karşıladı.

Burada barikat kuran kolluk güçleri, geri çekilmeyip fabrikanın önüne yürümek için barikata yüklenen kitleye coplarla saldırdı. Bu saldırının kararlı bir direnişle karşılanması üzerine polis, bu kez paniğe kapılarak önce havaya, sonrasında da kitleye doğru ateş etti. Polisin dört-beş şarjör mermi kullanmasına karşı kitle olduğu yerde kaldı. Bunun üzerine devreye gaz bombaları sokuldu. Gaz bombalarına sınıf devrimcileri taşlarla karşı koydu.

Polis bu sırada ayrıca görüntü almaya çalışan basın mensuplarına da engel olmaya ve fotoğraf makinelerine el koymaya çalıştı.

Kitlenin kararlı duruşu ve militan ruhu karşısında, polis geri adım atmak zorunda kaldı. Kitle bu arada yeniden kortejini oluşturarak fabrika önüne yürüyüşe geçti. Fabrika önüne gelindikten sonra burada bir basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasında, İşçi Platformu'nun, katmerli sömürüye maruz bırakılan tekstil işçilerini insanlık dışı çalışma ve yaşama koşullarına karşı bir araya getirmek için mücadele ettiği belirtildi. Sabra Tekstil işçilerini susemamaya, boyun eğmemeye, örgütlenmeye çağırarak için bu fabrikadaki işçilere seslendiklerini ve seslenmeye de devam edecekleri ifade edildi.

Eyleme, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, Esenyurt Özgürlükler Derneği, Demokratik Haklar Federasyonu, Gençlik Muhalefeti, ÖDP, Halkevleri ve Yeni Dünya İçin Çağrı da destek verdi.

Esenyurt-Köyiçi Cumhuriyet Meydanı'nda oturma eylemi!

Saldırının ardından kitle, Haramidere'den “Gözaltılar serbest bırakılsın!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “İşçiler saflara hesap sormaya!”, “Faşizme karşı omuz omuz!” sloganlarıyla yürüyerek Esenyurt Köyiçi Cumhuriyet Meydanı'na geldi. Kitle saldırıyı ve gözaltıları protesto etmek amacıyla burada oturma eylemine gerçekleştirdi.

Oturma eyleminde platform adına yapılan konuşmada saldırı süreci detaylı bir şekilde anlatılarak saldırı karşısında işçi emekçiler örgütlü mücadeleye çağrıldı. Ajitasyon konuşmalarıyla saldırı bir kez daha teşhir edildi. Açlığa, sefalete, işten atmalara, sigortasız çalıştırılmaya karşı, işçi ve emekçilerin asalak sermaye

sınıfına karşı gücünü birleştirmesi gerektiği vurgulandı. Saldırı sırasında dört kişinin gözaltına alındığı bildirilerek, bunun gerçekte “tüm işçi emekçilere yapılmış bir saldırı” olduğu vurgulandı.

Direnışteki işçiler saldırıyı kınadı!

Ardından Ümraniye OSB'de işten atma saldırısına karşı direnişini sürdüren Gülistan Kobatan bir konuşma yaptı. Kobatan, yaptığı konuşmada saldırıyı teşhir ederek bu saldırının tüm işçi ve emekçilere yapılan bir saldırı olduğunu vurguladı. “Bizler ne kadar güçlü olursak, onların korkuları da o derece çoğalacak!” diyen Kobatan, krizle birlikte birçok fabrikada saldırıların arttığını, bundan böyle ise artık kat be kat artacağını söyledi. “Tek güç işçilerin birliğinde!” diyerek konuşmasını “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmede!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları ile sonlandırdı.

Tersane İşçileri Birliği adına da bir işçi konuşarak, sermayenin saldırılarının tersanelerde de sürdüğünü, hergün yeni ölümlerin yaşandığını dile getirdi. Ücret gasplarına karşı Pendik Askeri Tersanesi önünde eyleme geçtiklerini, işçilerin örgütlü mücadelesi sonucu tersane patronları tarafından ücretlerin ödeneceği sözünün alındığını, saldırılar karşısında örgütlü mücadelenin daha da güçlenerek süreceğini söyledi.

Oturma eylemi boyunca hep bir ağızdan Avusturya İşçi Marşı söylendi, şiirler okundu.

Esenyurtlu emekçiler eyleme yoğun ilgi göstererek destek verdiler. Esenyurt'tan emekçilerin de katılımıyla beraber oturma eylemi yaklaşık 150 kişilik bir katılımla gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Osmanbey Sabra mağazası önünde saldırı protestosu

BDSP ve Esenyurt İşçi Platformu, Sabra Tekstil'in Şişli Osmanbey'de bulunan satış mağazası önünde 10 Haziran günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Osmanbey Metro çıkışında toplanan BDSP ve Esenyurt İşçi Platformu çalışanları, “Baskı ve terör sökmeyecek! Sabra patronu hesap verecek / Esenyurt İşçi Platformu” ve “Kurşunlar mücadelemizi durduramaz! Haramilerin saltanatını yıkacağız / BDSP” pankartlarını taşıdılar.

“Baskılar, gözaltılar, bizi yıldırılmaz”, “Gözaltılar serbest bırakılsın”, “Sabra sömürü satıyor”, “İşçiler saflara hesap sormaya”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek” dövizlerinin açıldığı yürüyüş, Sabra Tekstil'in

satış mağazası önüne kadar sürdü.

Sermayenin kolluk güçleri tarafından önü ve çevresi ablukaya alınan mağaza önünde Esenyurt İşçi Platformu ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) adına ortak açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada, saldırı teşhir edildi. Saldırının sorumlusunun başta Sabra Tekstil patronu ve onun tetikçileri olmak üzere tüm kapitalist sömürü düzeni ve onun savunucuları olduğu vurgulandı. Saldırının sadece Esenyurt İşçi Platformu'na değil, tüm işçilere, emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere yapıldığı dile getirildi.

Basın açıklaması sonrasında Sabra ürünlerinin tüketilmemesi için çağrıda bulunuldu.

BDSP ve Esenyurt İşçi Platformu çalışanları açıklamanın ardından sloganlarla Halaskargazi Caddesi'ne yürüyüş düzenlediler.

Yürüyüş ve basın açıklaması boyunca, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “İşçiler saflara hesap sormaya!”, “Bedel ödedik bedel ödeyeceğiz!”, “Baskılar, gözaltılar bizi yıldırılmaz!”, “Sabra işçisi yalnız değildir!”, “Sabri Yılmaz hesap verecek!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Güvencesiz çalışmaya / sigortasız çalışmaya / düşük ücretlere hayır!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları öfkeyle atıldı.

Eyleme Devrimci Hareket ve EHP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Patron-polis saldırısı tutuklama terörüne dönüştü!

İstanbul'da Esenyurt bölgesinde yürütülen devrimci sınıf faaliyetine dönük Sabra Tekstil patronu tahammülsüzlüğünü silahlı saldırıyla göstermişti. Bu saldırının ardından kolluk güçlerinin olayı protesto eden kitleye silahlı saldırısı geldi. Onu da mahkemenin tutuklama terörü izledi.

8 Haziran günü Sabra Tekstil patronunun adamları tarafından sopalı saldırıya uğrayan Esenyurt İşçi Platformu çalışanları, bir sonraki gün olan 9 Haziran sabahı patronun adamları tarafından silahlı saldırıya maruz kaldılar. Saldırıda iki devrimci yaralandı.

Sabra Tekstil patronunun devrimci sınıf faaliyetine yönelik saldırısını protesto etmek amacıyla 9 Haziran günü gerçekleştirilen eylemde yaşanan çatışma sırasında gözaltına alınan 4 BDSP'li ise 10 Haziran günü çıkarıldıkları Büyükçekmece 2. Sulh Ceza Mahkemesi kararınca tutuklandılar.

Sermaye devletinin oyunları sonucunda haklarında

tutuklama kararı çıkan BDSP'lilerin tutuklanmalarına, "Görevli memura görevini yaptırmamak için direnmek" gerekçe gösterildi. Polislerin, 9 Haziran günü arbede sırasında "yaralandıklarına dair rapor düzenletmeleri" üzerine verilen kararın ardından BDSP'li 3 kadın devrimci Bakırköy Kadın Cezaevi'ne, diğer devrimci ise Metris Cezaevi'ne gönderildi.

Cezaevine gönderilmek üzere ring aracına "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganlarıyla binen devrimciler şunlar: Emine Burcu Eker, Sergül Tarhan ve Melek Can (Bakırköy Kadın Cezaevi), Deniz Edemir (Metris Cezaevi).

Sabra Tekstil saldırısına Eskişehir'den yanıt!

Eskişehir'de 10 Haziran Çarşamba günü Adalar Migros önünde bir araya gelen devrimci, demokrat kurumlar ve sendikalar Esenyurt İşçi Platformu çalışanlarına dönük silahlı saldırıyı lanetledi.

Sermaye düzeninin pervasız saldırılarına Eskişehir'de birleşik bir yanıt verilebilmiş olması, eylemin en anlamlı ve önemli yanıtıydı. "Hak arama mücadelesine kurşun sıktılar, hesabını soracağız!" pankartının açıldığı eylemde Sabra Tekstil patronunun saldırısı kısaca anlatıldıktan sonra açıklama şu sözlerle devam etti:

"İşçi sınıfını kölece yaşam koşullarına mahkum eden burjuvazi hak arama mücadelesinde atılan her adıma ne denli tahammülsüz olduğunu bu saldırıyla bir defa daha göstermiştir. Bu tahammülsüzlüğünü daha önce 1 Mayıs'ta Taksim'de, Meha'da, Kent A.Ş'de direnen işçilere yapılan saldırılarda, KESK'e yönelik operasyonlarda gördük. Bu saldırılar iki karşıt sınıfın uzlaşamayacağını bir kez daha göstermiştir. Sabra Tekstil patronu kendi sınıf çıkarlarını korumak için neler yapabileceğini bu saldırıyla gözler önüne sermiştir. Bizler de Eskişehir'deki devrimciler olarak sermayenin ve onun devletinin saldırılarına militan bir mücadeleyle karşılık vereceğimizi haykırıyor ve tüm işçi-emekçileri bu mücadeleye destek vermeye çağırıyoruz!"

BDSP, DHF, DPG, SGD, SDP, EHP, ODAK, Eskişehir Gençlik Derneği tarafından örgütlenen eyleme Mücadele Birliği, DİSK Birleşik Metal-İş ve Emekli-Sen Eskişehir Şubesi destek verdi.

Eylemde "Faşizme karşı omuz omuza!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları coşkuyla atıldı. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

İzmir BDSP: "Baskılar bizi yıldırılmaz!"

İzmir BDSP, sınıf devrimcilerine yönelik saldırıyı 10 Haziran günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti.

"Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm! / BDSP" pankartının açıldığı, kızıl bayrakların taşındığı eylem, Konak Kemeraltı girişinde sloganlarla başladı.

Açıklamada kapitalistlerin son dönemde artan saldırılarına değinildi. İşçi ve emekçileri doğrudan ilgilendiren sosyal yıkım saldırılarına azgın bir devlet terörünün eşlik ettiği ifade edildi. Son dönemde KESK şahsında kamu emekçilerine, eğitim emekçilerine, gençliğe, Kürt halkına, işçi direnişlerine yönelik devlet terörü teşhir edildi.

8 ve 9 Haziran günlerinde sınıf devrimcilerine yönelik saldırıların anlatımının ardından Sabra Tekstil patronunun burjuva sınıfın bir mensubu olduğu ve sömürücü sınıfın tüm iğrenç özelliklerini taşıdığı dile getirildi.

Sınıf devrimcisi komünistlerin mücadelesinin de

sınıf kinine dayandığı ifade edildikten sonra şunlar söylendi: "Sınıf devrimcileri kapitalist düzeni yıkmak, sömürüye son vermek, yerine sosyalist bir işçi-emekçi iktidarı kurmak hedefiyle işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde devrimci sınıf faaliyeti yürütmeye devam edeceklerdir. Sermaye iktidarının her türden baskı ve zoru bunu engellemeyecektir.

İşçi sınıfının mücadelesini büyütme, devrim ve sosyalizm hedefini gerçekleştirme kararlılığından

BDSP ve EKK'dan direniş ziyaretleri!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) 5 Haziran günü Ümraniye -Dudullu OSB'de kurulu Entes Elektronik'te 23 gündür kararlı direnişini sürdüren Entes işçisi Gülistan Kobatan'ı ve Sinter Metal işçilerini ziyaret etti.

BDSP ve EKK'lılar İMES Sanayi Sitesi C Kapısı önünde, "Patronlar krizin faturasını işçilere kesmeye devam ediyor! Entes işçisi yalnız değildir! / BDSP" ozaliti açarak yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş sırasında BDSP imzalı "Direnen Entes işçisi kazanacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve EKK imzalı "Direnen Entes işçisi emekçi kadınlara yol gösteriyor!", "Direnen emekçi kadınlar onurumuzdur!", "Çifte sömürüye ve eşitsizliğe karşı mücadeleye!", "Emekçi kadınlar mücadele ile özgürleşecek!" dövizleri taşıdı.

Sermayenin kolluk güçleri de akrep eşliğinde kalabalık bir polis grubuyla yürüyüşü takip ederek sermayenin direnişten duyduğu korkuyu göstermiş oldu.

Entes önünde coşkulu sloganlar

Entes'in önündeki direniş yerine gelen BDSP ve EKK'lılar "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla karşılandılar. Coşkulu sloganların ardından BDSP adına direnişi selamlayan bir konuşma gerçekleştirildi. Gülistan Kobatan'ın selamlandığı konuşmada, kapitalizmin azgın sömürü koşulları altında tüm zenginlikleri üreten işçi-emekçilerin alınterine patronlar tarafından el konulduğu vurgulandı. Krizi bahaneyle çeviren sermayenin asalak patronlarının Entes'te, Sinter'de, Desa'da, Kurtiş'te ve daha bir çok fabrikada olduğu gibi direnen işçileri pervasız saldırılara maruz bıraktığı ifade edildi. "Entes işçisi Gülistan Kobatan'ın direnişi milyonlarca işçi-emekçiye örnek teşkil etmesi açısından son derece önemli bir anlam taşımaktadır" denilen konuşmada ayrıca şunlar söylendi:

"Biz işçi sınıfıyız. Tıpkı Nazi Almanya'sında olduğu gibi her gün çalışma kamplarına kapatılıyor, saatlerce çalıştırılıyor. Ama bizler hergün giderek pervasızlaşan çalışma koşulları altında daha fazla bekleyemeyiz. Bu vb. direnişleri büyüterek, ortaklaştırarak, yaygınlaştıracamız."

BDSP adına yapılan konuşmanın ardından, direnişe desteğe gelen MMO İstanbul Şubesi Ücretli ve İşsiz Mühendisler Komisyonu adına Ertuğrul Bilir de bir konuşma yaparak, ücretli mühendisler olarak her zaman direnişçi Entes işçisi Gülistan Kobatan'ın yanında olduklarını belirtti. Mühendislerin çalışma koşullarına da değinen Bilir, mühendislerin işçi sınıfının birer parçası olduğunu, çalışma koşullarına karşı mücadele verdiklerini söyleyerek, 14-15 Kasım'da İTÜ Maçka Kampüsü'nde bir kurultay düzenleyeceklerini, gerçekleştirecek kurultayda sendikalaşmayı işaret edeceklerini ifade etti.

Konuşmasında ayrıca Entes ve Sinter patronlarının da birer makine mühendisi olduğunu hatırlatan Bilir, ancak kendilerinin sınıf kimliğiyle hareket ederek mücadele eden direnişteki işçilerin yanında olduklarını

vazgeçmeyen komünistler devrimci sınıf çalışmasına devam edeceklerdir."

Eylem boyunca "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları gür bir şekilde atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

söyledi.

Kobatan: "Sonuna kadar direneceğim!"

Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşmada ise, eşit işte eşit ücret alamayan, çifte sömürüye, şiddete, tacize maruz kalan kadınların krizle birlikte durumlarının kötüleştiği ifade edildi. Konuşmada şunlar söylendi:

"Bizler EKK olarak, zayıf, içeriye kapanık kadınlar olmadığımızı, Desalar'ı, Entesler'i, 8 Mart'ları yaratanlardan biliyoruz. Evlerimize kapanmayacağız. Direniş önlüklerini giyerek, çocuklarımız için ekme, duygularımız için de gül istiyoruz. Entes işçisi Gülistan Kobatan ve Emine Arslan bize yürünmesi gereken yolu göstermiştir"

Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşmanın ardından Entes direnişçisi Gülistan Kobatan bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmasına, "Biz sınıf bilinçli işçiler olarak çok zor bir dönemden geçiyoruz" diyerek başlayan Kobatan, örgütlenmenin alabildiğine engellendiği, hak alma mücadelesinde sermaye sahibi asalaklar tarafından saldırılara maruz bırakıldığı bir sistemde mücadele ettiklerini söyledi. Kapitalist sistem var oldukça krizler ve savaşların süreceğini, açlığın, sefalatin, ölümlerin son bulmayacağını ifade eden Kobatan, "Bu yüzden bütün zorluklara rağmen her ne pahasına olursa olsun tekil bile olsak cevap vermek, savunmaya geçmek durumundayız" dedi.

Ayrıca "direnişimle sınıfa karşı sınıf savaşındaki tutumumu ortaya koyuyorum" diyen Kobatan sözlerini şöyle noktaladı: "Aynı zamanda kadın işçilerin çifte sömürüldüğü, birer cinsel obje olarak görüldüğü bu düzende bir kadın işçi olarak bütün saldırılara boyun eğip kabullenmek yerine kendi sınıf çıkarlarımızı doğrultusunda sonuna kadar direneceğim"

Sinter ve LCW-Meha işçileriyle buluşma

Karşılıklı sohbetlerin gerçekleştiği konuşmaların ardından direnişlerini sürdüren Sinter işçileri ziyaret edildi. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Krizin bedeli patronlara!", "Direnen Sinter işçileri kazanacak!" sloganlarıyla direniş yerine gelen BDSP ve EKK'liler, Sinter işçileri ve bu sırada destek için bulunan LCW-MEHA işçileri tarafından "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla karşılandı.

Burada BDSP adına yapılan konuşmayla Sinter işçilerinin direnişi selamlandı. Ardından Gülistan Kobatan söz alarak direnişe başladığından bu yana Sinter işçilerini sürekli ziyaret ettiğini ama, Sinter işçilerinin kendisini toplu olarak ziyaret etmediğini ifade etti. Kobatan saldırılara karşı birlikte mücadelenin gerekliliğine vurgu yaptı.

İşten atmalara karşı direnişe geçen ve direnişlerini kazanımla sonuçlandıran Meha işçileri adına konuşan Bülent Erdoğan ise direnerek kazandıklarını, burada bulunmalarının nedeninin sınıf kardeşlerine hem destek vermek, hem de direnişlerinin deneyimini aktarmak olduğunu belirtti. Onun ardından Sinter işçileri adına konuşan Halit Yıldırım da sınıf dayanışmasının önemine vurgu yaptı. Son olarak ise MMO İstanbul Şubesi Ücretli ve İşsiz Mühendisler Komisyonu adına Ertuğrul Bilir bir konuşma yaptı.

Ziyaret hep birlikte atılan sloganlarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Entes direnişi güncesinden...

Direnişin 22. günü

Sabah saatlerinde Sinter Metal'in fabrika önündeki eylemine katılarak direnişimin 22. gününe başlamış oldum. Saat 09.00 sularında yoğun hava muhalefeti nedeni ile bir müddet yağmur altında bekledikten sonra yağmurun şiddetini arttırması nedeniyle sanayi sitesinin büfesine sığınmak zorunda kaldım.

Yağmurun kesilmesi ile tekrar direniş yerine gelerek direnişe devam ettim. Öğle paydosunda iş yerinden arkadaşlarla işyeri hakkında sohbet ettim. Arkadaşlarım paydos saatlerinin bitmesi ile iş yerlerine geri dönmek zorunda kaldılar. Biz de saat 17.00'de direniş yerinin karşısında bulunan **Pimsa Direksiyon** işçilerine daha önceden hazırladığımız bildirimlerimizi dağıttık.

Pimsa'da çalışan arkadaşlar işyerinin yarın akşam mesai bitimiyle beraber kapatılacağını ve alacaklarının ödeneceğini söylediler. Pimsa Direksiyon adlı firma Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu bir işyeri. Pimsa işçileri, patronun işyerini kapatma kararına karşı sendikadan ses çıkarmamasından ve işçi kıyımına göz yummasından oldukça rahatsızlardı. İşyerinde taban örgütlenmesinin olmaması ve işçilerin bilinç yetersizliğinden kaynaklı olarak da bu kıyım sessiz kalarak çözümünü başka bir fabrikada çalışmakta görüyorlar. Ve biz biliyoruz ki, çözüm başka fabrikalara gitmekte değil, bulunduğumuz fabrikalarda her türlü hak gasplarına karşı işyeri komiteleri oluşturarak saldırılara karşı topyekûn direnişlerle yanıt vermekten geçiyor. İplerimizi patronlardan alıp sendikaya vermemeliyiz. Ve sendika biziz.

Birleşen işçiler yenilmez!

Direnişin 23. günü

İlk işim her sabah yaptığım gibi akşamdan Sinter Metal'e bıraktığımız sandalyeleri ve ozaliti almak oldu. Kahvaltı faslının ardından yeni hazırlanan "Krizin faturası patronlara!" şiarlı pankartımızı OSİM-DER'den arkadaşlarla beraber asmaya koyulduk.

Pankart asımının bitmesiyle beraber ziyarete gelen UİD-DER'li arkadaşımızla sohbet ettik. İşçilerin duyarsızlığından, yarın sıranın onlara da gelebileceğinden bahsettik.

UİD-DER'li arkadaşların ardından ilk ziyareti TMMOB MMO Ümraniye Şubesi çalışanları gerçekleştirdi. MMO İstanbul Şubesi Ücretli ve İşsiz Mühendisler Komisyonu olarak şimdilik temsili bir ziyaret gerçekleştirdiklerini belirten TMMOB'lu dostlarımız direnişe maddi destek sunmaktan da geri durmadılar.

Ardından "Entes işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" yazılı dövizlerle, sloganlar ve çevre fabrikalardaki işçilerin alkışları eşliğinde, BDSP ve Emekçi Kadın Komisyonları ziyaret gerçekleştirdi.

İlk konuşmayı BDSP'li arkadaşımız yaptı. Sermayenin saldırılarının arttığını, bu saldırıları kınadığını ve direnişlerin yanında olduğunu belirtti.

MMO İstanbul Şubesi Ücretli ve İşsiz Mühendisler Komisyonu adına konuşan arkadaşımız ise, işçi kıyımı yapan patronların mühendis olmasından ve meslek odalarına üye olmasından bahsetti. TMMOB'un işçilerin yanında olması gerektiğine vurgu yaptı.

Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşmada ise, işçi ve emekçi kadınların çifte sömürüye maruz kaldığı, kriz dönemlerinden kadınların daha fazla etkilendiği ifade edildi. Çözümün erkek ve kadın işçilerin birlikte mücadelesiyle mümkün olacağına değinildi.

Ziyaretin ardından toplu bir şekilde "Sinter işçisi

yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları eşliğinde Sinter Metal'e geçildi. Oraya gittiğimizde daha önce direnişte olan ve iyi bir mücadele örneği sergileyerek kazanan MEHA işçileriyle karşılaştık. Kısa bir sohbet ve yemek molasının ardından ziyaretimizi sonlandırdık.

Ziyaret sırasında KESK'li eğitim emekçilerine Ankara'da polisin saldırdığı haberini aldık. Bunun üzerine saldırıyı kınamak için Eğitim-Sen'in Taksim'de gerçekleştirdiği eyleme desteğe gittik.

Direnişin 24. günü

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun gerçekleştireceği direniş ziyaretlerine katılmak üzere dövizlerimizi de yanımıza alarak Balmumcu'daki ATV binası önüne gittim. "Herkese sağlık güvenli gelecek için birleşik mücadeleye!" yazılı pankartı ile platformun gelmesiyle beraber basın açıklaması başlamış oldu.

Basın açıklamasının ardından hep birlikte E-Kart işçilerine ziyarete gidildi. "E-Kart işçisi direnişin simgesi!" sloganıyla ve alkışlarımızla direnişi selamladık. Burada ilk konuşmayı Basın-İş Genel Başkanı Yakup Akkaya yaptı ve Türk-İş'i eleştirdi, direnişe destek vermediklerini, kayıtsız kaldıklarını belirtti. Ayrıca 16 Haziran'da Levent Kalyon'da direnişin 1. yılı olması nedeniyle yapılacak eyleme çağrı yapıldı.

Daha sonra Tez Koop-İş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Rabiya Karaca söz aldı ve o da Türk-İş'in bu işçi ve emekçilere yapılan saldırılara karşı tepkisiz kalmasını kınadı. Tüm emekten yana olan güçleri göreve çağırdı. Ben de direnişi selamlayan bir konuşma yaptım ve birlikte mücadele etmemiz gerektiğinin altını çizdim.

Direnıştekilerle yapılan kısa bir sohbetin ardından her Cumartesi gerçekleştirilen ATV-Sabah emekçilerinin Taksim eylemine katılmak üzere yola çıktık. Taksim'de polisin kitlenin yürümesine engel olması üzerine oturma eylemi yapıldı.

Ziyaretler ve eylem boyunca "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Birleşe birleşe kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları gür bir şekilde atıldı.

Direnişin 25. günü

Pankart asımı ve takvimin değiştirilmesi ile direnişim fabrika önünde başlamış oldu. Entes işçileri ile ara ara sohbetler gerçekleştirdik. İşçilerle yaptığımız sohbetlerde hem direnişin son durumunu aktarıyor, hem de önümüzdeki süreçte yapmayı planladığımız eylemlikleri duyuruyorum.

Son dönemlerde direnişin yarattığı etkiyle beraber, Entes patronu Ahmet Tarık Uzunkaya'nın EMO'da vermekte olduğu dersleri bu dönem veremeyecek olması TMMOB yönetiminin artık direnişe kayıtsız kalamadığını gösteriyor. TMMOB yönetimi henüz net bir tutum ortaya koymuş olmasa da bu durum bize direnişin gereken etkiyi yaratmış olduğunu gösterdi.

Bu arada tüm emekten yana güçleri, 11 Haziran Perşembe günü saat 12.00'de Unkapanı Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde yapacağımız eyleme, Entes direnişiyile dayanışmaya çağırıyoruz.

Direnişin 26. günü

Sabah saatlerinde Entes'in önündeki direniş yerine gelerek servislerden ve yoldan geçen işçilerin bakışları

arasında beklemeye başladık. Bir müddet sonra selamlaşmalar ve geçişler bitince 11 Haziran Perşembe günü saat 12.00'de Unkapanı Çalışma ve Sosyal Güvenlik Müdürlüğü önünde yapacağımız eylemin çağrı metnini yazdım. Sonra bu haftaki eylem ve etkinlik programına baktım.

Hafta sonu "Direnişteyiz Platformu"nun etkinliğine katılmamdan kaynaklı çeşitli etkinliklere gidemeyeceğim. 15-16 Haziran direnişleri ile ilgili etkinliklere göndermek için Entes'ten mesaj metni hazırladım. Öğle saati geldiğinde OSİM-DER'den gelen arkadaşlar kötü bir haber ilettiler. Esenyurt İşçi Platformu'ndan 2 arkadaş yaralanmış. Sebebi ise Sabra Tekstil diye bir firmanın kötü çalışma koşullarına, sigortasız çalıştırmalara karşı hazırlanan bülteni dağıtmalarıymış. İlk dağıtımda taşlı sopalı saldıran Sabra Tekstil patronu ve uşakları, ikinci saldırıda silah kullanmışlar.

Bir arkadaşımız bacağından aldığı iki kurşunla, diğeri ise omuzundan aldığı kurşunla hastaneye kaldırılıyor. Bu durumu protesto etmek için biz de Esenyurt İşçi Kültür Evi'ne gittik. Ardından Sabra Tekstil önüne giderek basın açıklaması gerçekleştirmek istedik. Fakat bu sefer de sermayenin kolluk güçleri silahlarla saldırdı. 4 arkadaşımız gözaltına alındı. Tekrar toparlanarak basın açıklamamızı gerçekleştirdik.

Gözaltıların serbest bırakılması için sokak aralarından gür sloganlar atarak ve ajitasyon konuşmaları yaparak Esenyurt Meydanı'na yürüdük. Meydanda oturma eylemi gerçekleştirdik. Oturma eylemi sırasında marşlar, şiirler okundu, duyurular yapıldı. Sloganlarımız ise "Gözaltılar serbest bırakılsın!", "Krizin bedeli patronlara!", "Sabri Yılmaz hesap verecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Bedel ödedik, ödeteceğiz!" idi. Oturma eyleminin ardından 10 Haziran günü Osmanbey'de Sabra Tekstil önünde yapılacak eylemin duyurusuyla dağıldık.

Entes'te, Sinter'de, Desa'da, ATV-Sabah'ta yaşadığımız saldırılar işten çıkarma şeklindeydi. Saldırıların bir diğeri de Sabra Tekstil'de yaşadığımız haliyle karşımıza çıktı. Bu saldırılara artık dur diyebilmek için onların korktukları şeyi yapalım. Daha da örgütlenerek güçlenerek karşılıklarına çıkmalıyız. Sonuçta bütün bu saldırılar, patronların biz işçi ve emekçilerin örgütlenmesinden duydukları korkunun bir ifadesidir. Bu yüzden örgütlenmeliyiz. Bu yüzden örgütlü olarak mücadele etmeliyiz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Kayseri Kriz ve İşsizlikle Mücadele**Birliği:****Krizin faturasını
ödememek, işsiz
kalmamak
için mücadeleye!**

Kapitalistler, tüm Türkiye de olduğu gibi, Kayseri’de de krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek için harekete geçtiler. Türkiye’de yaşanan büyük işçi kıyımından, Kayseri de payını aldı. Son üç ay içinde 30 bin işçi işten atıldı.

Krizle karşı patronları koruyan önlemler bir bir açıklanıyor. Kapitalistlerin vergi oranı azaltıldı. Kapitalistlerin SGK’ya ödeyeceği prim yükleri tamamen omuzlarından alındı. İşten atma özgürlüğü genişletildi. İşçi sınıfının ve kadın işçilerin işyeri doktoru, kreş, emzirme odası, spor alanı, hükümlü çalıştırma zorunluluğu gibi önemli kazanımları yok edildi. Şimdi sıra kıdem tazminatlarının sermayeye peşkeş çekilmesine, işçi sınıfının kıdem tazminatı hakkının tümünden yok edilmesine geldi.

Kayseri’de de kapitalistler krizi fırsata çevirmenin planlarını yapıyor. Bu planların bir ayağını büyük işçi kıyımları oluşturuyor. İşsizlik silahını kullanarak, işini kaybetmemiş işçiler tutsak alınmak isteniyor. Tam da bu zeminde hak kayıpları artarak devam ediyor. Kayseri’de bulunan bazı fabrikalar aylardır işçiye maaş ödemiyor. Maaş talebinde bulunan işçilere verilen yanıt ise işten atılmak oluyor.

Kapitalistlerin pervasız saldırıları işçideki tepkiyi harmanlıyor. İşçiler de saldırılara karşı mücadele eğilimi güçleniyor. Yaklaşık 350 işçiyle yapılan ankete işçilerin verdiği yanıtlar, bu durumun en açık kanıtıdır. “Kriz ve işsizliğe karşı işçiler ne yapmalı?” sorusuna ankete katılan işçilerin yüzde 55’i “mücadele edilmeli” diyerek yanıtladı. En son yapılan kriz ve işsizlik konulu panele, büyük bir çoğunluğu işçi olan 25 kişinin katılması, panel sonunda Kayseri Kriz ve İşsizlikle Mücadele Birliği’nin oluşması, **Kayseri İşçi Bülteni** aracının kullanılmasına verilen destek, tabanda var olan ve giderek gelişen tepkiden bağımsız düşünülemez.

Mücadele isteğinin sendika bürokrasisinin cenderesinde boğulmaması, işçilerde var olan tepkinin bağımsız devrimci sınıf birliklerine akıtılması ve örgütlü hale getirilmesi Kayseri Kriz ve İşsizlikle Mücadele Birliği içinde yer alan öncü işçilerin sorumluluğunun en önemli boyutudur. Diğer boyutu ise, krizin ağır sonuçlarını yaşayan işçi sınıfı ve emekçilerin düzeni aşmayan, krize karşı mücadeleyi yaşanabilir kapitalizm çerçevesinde ele alan zararlı akımların işçi sınıfına olası etkilerini sınırlamaktır. Tüm bu hedefleri gerçekleştirmenin biricik yolu ise yoğun bir pratik çaba içinde olmaktır. Bu çerçevede işçi ve emekçileri bağımsız devrimci sınıf tutumuna kazanmak görevi öncelikle sınıf bilinçli işçilere düşmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin her zamankinden daha çok çaba içinde olması gerektiği bir dönemin içindeyiz. Kriz ve işsizlik fırtınası dünya da ve Türkiye de olduğu gibi, Kayseri’de de en fazla işçi sınıfı ve emekçileri vuruyor. Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye yönelik saldırıları elleri böğründe izlemenin, haksızlığa boyun eğmemenin faturası giderek büyüyor. Krizin faturasını ödememek ve işten çıkarmalara dur demek için mücadele etmekten başka çare yok. Kriz ve işsizlikle mücadele etmenin görev ve sorumlulukları öncelikle, Kayseri’de bulunan sınıf bilinçli işçilerin omuzlarındadır.

Kayseri Kriz ve İşsizlikle Mücadele Birliği

**Kent AŞ’de baskılara
rağmen direniş!**

Karşıyaka Belediyesi’nde temizlik işlerine bakan Kent AŞ işçileri işten atıldıkları için 30 Nisan’dan bu yana Karşıyaka Örnekköy’deki şantiyelerinde direnişler. Ailelerinin de desteğiyle bugüne kadar çeşitli eylemler gerçekleştiren işçiler direnmekte kararlılar. Ancak direnişin şantiye dışına taşması, tüm kente yayılması, işçi ve emekçilerin desteğini alması için yapılması gerekenlerin birçoğu henüz yerine getirilmiş değil.

İşçiler son olarak 29 Mayıs günü yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirmişler ve sorun çözülmezse eylemlerine devam edeceklerini ilan etmişlerdi. Sendikanın sorunu görüşmelerle çözmeye eğilimi nedeniyle, henüz 29 Mayıs sonrası için bir eylem planı açıklanmış değil.

Kent AŞ işçileri 30 Nisan günü belediye ile yapılacak ihale görüşmelerinde temizlik işlerinin yine Kent AŞ’ye verilmesini bekliyorlardı. Temizlik işlerinde 300 işçi çalışmasına rağmen şirketin 120 işçiyi kapsayan bir anlaşma yapacağını duydukları için mücadeleye hazırlanıyorlardı. 30 Nisan günü ise belediyenin şirketi olan Kent AŞ, temizlik ihalesini dahi alamadı. Böylece 300 işçi işsiz kaldı.

İhaleyi ise Altaş şirketi aldı. İşçilerle yaptığımız sohbetlerden Altaş’ın seçimlerden önce Cevat Durak’a finansman destek sağladığını, kendilerinin ise bu desteğin diyetini ödediklerini söylüyorlar.

Ancak Altaş şirketinin Karşıyaka Belediyesi’ne girişi yeni değil. Daha 2005 yılında belediyeye ait fen ve yemek işleri öncesinde Kent AŞ’de iken Altaş’a verilmiş. Kent AŞ’de bir tek temizlik işleri kalmış. Sonrasında Altaş, yer altı çöp toplama ve süpürge işlerini de ihale yoluyla belediyeden almış. Kent AŞ işçilerine ise sadece çöp toplama işi kalmış. Kent AŞ, her yıl emekli olan işçilerin yerine yenisini almayarak, oluşan açıkları ise kapatmayarak, çalışanları tasfiyeye girişmiş. 30 Nisan’da ise belediyenin temizlik işlerinin tümü Altaş’a verilmiş oldu.

İşçiler Ege TV’ye tepkili

Tüm bu süreci yaşayan işçiler gelinen aşamada CHP’ye ve Altaş’a oldukça tepkililer. Tepkili oldukları bir diğer kurum da Ege TV. İzmir’de yerel yayın yapan Ege TV’nin sahibi de holding sahibi Cem Bakioğlu. Bakioğlu, Çiğli Organize’de Bak Ambalaj, Bak Plastik, Baktrans, Bareks gibi birçok şirketin sahibi. Çöp toplama konteynırı da üreten Bakioğlu’nun Ege TV’si, Kent AŞ işçilerine adeta kin kusuyor. Direnişi karalayan, işçileri provokatör gösteren, valiliği ve emniyeti göreve çağıran yayımları düzenli olarak yapıyor.

Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak ise işçileri “işgalci” gösteren ve Vali’yi bu durum karşısında sessizlikle suçlayan açıklamalar yaparak basınç oluşturmaya çalıştı. Direnişin 40. gününde bu basınç sonuç verdi. 8 Haziran Pazartesi günü kolluk kuvvetleri şantiyeyi çevik kuvvetle, panzerle, akreple basarak işçileri tehdit etti. Akşam üzeri saat 17.40 gibi şantiyeye önce sivil polisler geldi.

Sonrasında ise çevik kuvvet ekipleri şantiye çevresini sardılar. O sırada bir kısmı şantiyede bir kısmı ise dışarıda olan işçiler hızla toparlanmaya, evlerdeki işçi arkadaşlarını da çağırmaya başladılar. Şantiye içindeki yaklaşık 40 işçi şantiye girişine

kadar panzerlerini çeken kolluk kuvvetine karşı etten barikat oluşturdu, kararlılıkla direndi. İşçiler panzerin önüne yatarak, sloganlar atarak direniş alanını terk etmeyeceklerini haykırdılar. İşçi eşlerinin de bulunduğu saldırı sırasında kolluk kuvvetleri biber gazı sıkmaya hazırlanırken sendikanın avukatı, henüz 10 günlük bir bebeğin de alanda olduğunu, olası bir yaralanma ya da ölümden önce valiliğin, sonra belediye başkanının, sonra emniyetin, en son da işçilerin sorumlu olacağını ifade etti.

Bu sırada şantiye içindeki işçilerin sayısı 100’e yaklaştı. Dışarıda da bir o kadar işçi birikti. Polis barikatını yarmak için uzun süre mücadele eden işçiler nihayet barikatı yarı. Dışarıdaki işçiler içeriye girmeyi başardı. Bu arada coşku daha da arttı.

Kolluk kuvvetlerinin şantiyeyi boşaltın tehditleri işe yaramadı. İşçilerin kolluk kuvvetlerine karşı duruşu yaklaşık bir saat sürdü. İşçilerin kararlılığı karşısında kolluk kuvveti işçilere şantiyeyi boşaltmaları için 24 saat süre verdi. Bir süre daha şantiyeyi ablukaya alan çevik kuvvet 9 Haziran sabahı şantiyeyi terk etti.

İşçiler halihazırda şantiyedeki bekleyişlerini sürdürüyorlar. Saldırısı sonrası yaptığımız sohbette işçiler, yetkililerle görüşme yapması için DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi’nin beklediğini, Çelebi’nin 3 gün sonra geleceğini, bu süre boyunca yeni bir saldırı beklemediklerini ifade ettiler. Ancak polise de güvenmediklerini eklediler.

9 Haziran günü akşam saatlerinde şantiyedeki işçiler Ege TV’nin direnişi karalayan yeni bir yayın yapması üzerine öfkeyle toplandılar. Ege TV’ye bir yanıt verilmesi gerektiğini ifade ettiler. Bu taleplerini sendikaya ilettiler.

Sendika temsilcisi ise DİSK’in 15-16 Haziran’da Kent AŞ işçilerinin Karşıyaka Belediyesi önünde 48 saatlik bir oturma eylemi gerçekleştirmeyi planladıklarını ifade etti. Ancak bu takvim henüz sendika tarafından kamuoyuna ilan edilmiş değil.

İşçiler her an her şeyin olabileceğini düşünüyorlar. Ancak tüm gelişmelere ve olumsuzluklara rağmen direnişlerinde kararlı olduklarını ilan ediyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kent AŞ direnişiyle dayanışmayı büyütelim!

2003 yılında 1475 sayılı İş Kanunu yerine işçilerin kölelik yasası adını verdikleri 4857 sayılı İş Kanunu kabul edildi. Bu yasayla patronlar o zamana kadar fiilen uyguladıkları esnek, güvencesiz çalışma ve taşeronlaştırma uygulamalarını yasal güvence altına aldılar.

Taşeronlaştırma saldırısı hem taşeron olarak, hem de kadrolu olarak çalışan işçilerin başına bela olmuştur.

İzmir genel olarak belediye işçilerinin sendikası olduğu bir ildir. İzmir’de hem Türk-İş’e bağlı Belediye-İş hem de DİSK’e bağlı Genel-İş sendikaları örgütlüdür. Ayrıca Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı taşeronda 1200 işçi çalışmaktadır.

Şu an gündemde olan ise Karşıyaka Belediyesi’dir. Kamuoyuna burjuva basın yansıttığı haber şöyledir: *“Seçimlerden önce ayrılan Bayraklı Belediyesi bölgesine düşen işçiler fazlalık teşkil ettiği ve Karşıyaka Belediyesi küçültmeye gittiği için 300 işçi işten çıkarılmıştır. Ve bu işçiler işten atıldıktan sonra belediyenin şantiyesini işgal etmişlerdir.”*

Yaşananlar aslında çok boyutludur. İşten atılan Kent AŞ işçileri şahsında sorun yaşanıyor görünse de, sessiz kalındığı durumda bütün belediye işçilerini bekleyen akıbeti göstermektedir. Olayın kamuoyuna yansımayan yönleri vardır.

DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası Türkiye’nin birçok belediyesinde örgütlü, eskiden beri direniş geleneği olan, bünyesinde mücadele potansiyeli taşıyan bir sendikadır. Bu yüzden sermaye sınıfı uzun vadeli de olsa mutlaka bu gücü denetim altına almasını, etkisizleştirmeyi ve mümkünse yok etmeyi amaçlamaktadır.

Taşeron çalışma düşük ücrete sendikasız, iş güvencesiz, sosyal haklardan yoksun çalışmak demektir. Yani geleceksiz yaşamak, güvencesiz çalışmaktır. Karşıyaka Belediyesi’nde yaşananlar da bu politikanın bir sonucudur. Bu politika belediye başkanları tarafından sanki bir tiyatro oyunumuş gibi sahnelenmektedir. Çünkü seçimlerden önce “işçi dostu” gibi görünen Deniz Baykal, Aziz Kocaoğlu, Cemal Durak ve tüm CHP tayfası, seçimler bittikten sonra sermaye yanlısı politika ve uygulamalarıyla işçi düşmanı gerçek yüzlerini göstermişlerdir. Her üçü de sorunun çözümüne hiçbir şekilde yanaşmamaktadırlar.

Karşıyaka Belediye Başkanı adeta sendikayı bitirmeye dönük yemin etmiş bir komutan edasıyla hareket etmektedir. “Neden” diye sorduğumuzda karşımıza işçilerin ağzında dolaşan şu cevap çıkmaktadır. Cemal Durak ilk belediye başkanlığı adaylığı çalışmalarında birinden 800 milyar borç almış, şimdi ise onun diyetini ödüyor. Kimden mi almış? İşçilerden şunu da dinleyin: İstanbul’da DİSK Genel-İş’in örgütlü olduğu Bakırköy, Beşiktaş ve Kadıköy belediyelerinde tek taşeron şirket örgütlü. Üstelik bu şirket Cemal Durak’ın borç aldığı ve şu an bu borç karşılığında işverdiği taşeron şirket Altaş.

Karşıyaka Belediyesi Kent AŞ işçileri 30 Nisan’dan beridir direnişler. Burjuva medya onları işgalci diyerek karalamaya çalışsa da onlar kendilerinin ve çocuklarının geleceği, tüm işçi sınıfı ve emekçilerin onuru için direniyorlar.

Peki direniş nasıl gidiyor? Direniş olumlu yönleriyle beraber eksiklikleriyle de ilerliyor. Her şey bir yana işçiler direnişte oldukça kararlılar. Birçok eylem, yürüyüş, basın açıklaması gerçekleştirdiler. Bildiri dağıtarak haklılıklarını anlattılar. Afiş asıp işçi

ve emekçileri eylemlerine desteğe çağırdılar. Ailelerini direnişe kattılar. Devrimcileri dost olarak görüyorlar ve onlara eskisinden farklı bakıyorlar.

Ancak tüm bunların yanısıra direnişin bazı eksikleri de bulunuyor. İşçilerin tüm eylemleri sürelerine rağmen direnişin talepleri ve haklılığı geniş emekçi kesimlere kendini henüz yeterince anlatabilmiş değildir. Belediye yardakçısı yerel medyanın da çabasıyla İzmirli emekçiler direnişi işgal olarak duyuyorlar. Direnişin talepleri ve haklılığı, yaygın ve sistematik materyal dağıtımıyla tüm kente duyurulmalıdır.

Ayrıca direniş artık Örnekköy şantiyesinin dışına çıkmak, sesini dağa taşaya değil tüm kente duyurmak zorundadır. Karşıyaka’da merkezde ya da belediyelerin yakınlarında bir direniş çadırı kurulabilir, kurulması da gerekmektedir. İşyerini terketmemek bir eylem biçimidir. Ancak direnişi güçlendirmek, direnişin sesinin tüm fabrikalarda, sanayi havzalarında, emekçi semtlerinde duyulmasını sağlamaktan, destek örgütlemekten geçmektedir. Bu da üçüncü bir göreve işaret etmektedir.

Kent AŞ işçileri direnişlerini yaşatmak, sesini büyütme, dayanışmayı güçlendirmek için komitelere dayalı bir çalışma tarzı geliştirmek durumundadırlar. Sendika böylesi bir çabanın başını çekmek zorundadır. İşçilerin temel dinamiği olduğu direniş komiteleri kurulmalıdır. Her bir komite ayrı bir iş yapmalıdır. Bir komite basın yayın işlerini, diğeri ekonomik destek örgütleme işini, birisi ziyaret organizasyon işlerini vb. yapmalıdır.

Süren direnişlerle dayanışma eylem ve etkinlikleri de önemli bir yerde durmaktadır. Dayanışma geceleri sayesinde birçok işçi direnişi hem sesini daha geniş emekçi kesime duyurmuş, hem de ekonomik olarak anlamlı katkılar elde etmiştir. Kent AŞ direnişi için de böylesi yöntemler devreye sokulabilir.

Direnişler işçiler için mücadele okuludur. Bütün direnişçi işçiler bu okulda öğrencidirler. Ve bir direnişin kazanımla sonuçlanması sadece onun taleplerinin kazanılmasıyla sınırlı değildir. Direnen işçilerin bilincinde, sınıf kimliğinde yaşanan gelişme en önemli kazanımdır. Kent AŞ işçileri sürece bu gözle bakmalıdır.

Kent AŞ işçileri direniyor. Çocukları, geleceklere ve onurları için direniyor. Bu direniş her yere yayılmalı, büyütülmeli ve kazanmalıdır. Direnişin büyümesi için mahallemizde, fabrikamızda, okulumuzda, kahvemizde, her yerde Kent AŞ işçisinin haklı mücadelesini anlatalım, savunalım. Direnişle dayanışma ziyaretleri örgütleyelim.

Unutmayalım ki Kent AŞ işçileri kazanırsa tüm işçi sınıfının hanesine bir kazanım olarak yazılacaktır. Ve

eğer bu direniş kaybederse tüm işçi sınıfı bir mevzi daha kaybetmiş olacaktır. O halde Kent AŞ direnişini büyütme için elimizden geleni yapalım. Sermayenin saldırılarına karşı sınıfın birleşik mücadelesini büyütelim, direnişi ve dayanışmayı örgütleyelim.

**Yaşamın işçilerin birliği!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

Bir UNO işçisiyle konuştuk:

“Patronlar mesajımızı almıştı!”

- Geçtiğimiz günlerde UNO işçileri olarak bir yemek boykotu gerçekleştirdiniz. Yaşanan bu eylem ve daha öncesinde yaşanan süreci anlatır mısınız?

İşçi: Bildiğiniz gibi uzun süreden beri UNO’da sendikalaşma süreci yaşanıyor. Fakat sürekli olarak bir yerde takılıyordu. Bir türlü sendikalaşma sürecini sonuca ulaştıramıyorduk. Son olarak patron denetimi eline alabilmek için Öz Tek Gıda-İş Sendikası’nı getirdi.

İşyerine bir sendika gelmişti ama bizlere sahip çıkmıyordu. Yılbaşından beri zamlarımızı alamamıştık. İçerde yaşadığımız dağınıklıktan dolayı birlikte hareket edemiyorduk. Fakat yapmış olduğumuz yemek boykotuyla bunu kırmış olduk.

- Yapmış olduğunuz yemek boykotunun işyerindeki etkileri ne oldu?

- Patronlar mesajımızı almıştı. Bunu müdür kendi ağzıyla “mesajınızı aldık, gerekeni yapacağız” diyerek ifade etti. Çok kısa bir sürede sonuç almış olduk. İstedikimiz gibi masaya oturup sözleşme imzalamak zorunda kaldılar. Böyle kısa bir sürede sonuç alınca kendimize olan güvenimiz geri gelmiş oldu.

- Yapılan sözleşmede ne gibi maddeler var?

- Öncelikle patronlar %8’lik bir zam önerirken, biz maaşlara %12’lik bir zam almış olduk. Yılbaşından bu yana geçen süreye ait zam farklarını ise 4 taksit halinde alacağız.

Gece çalışmalarında ücretler %5 farklı ödenecek
Çocuğu olanlara çocuk yardımı verilecek.
Evlenecekler evlilik yardımı yapılacak.
Yakacak yardımı verilecek.
Yakını ölenlere de ölüm yardımı verilecek.
Çocuğu okuyanlara da okuduğu düzeye göre (ilkokul, lise, üniversite) yılda bir kere eğitim yardımı verilecek.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

İşçi ve emekçi hareketinden...

UNO'da sözleşme imzalandı

Ümraniye Dudullu Organize'de kurulu UNO'da sözleşme imzalandı. Bu senenin başında başlayan sözleşme süreci kısa süre önce uyuşmazlıkla sonuçlanmıştı. İşçilerin %15 ücret zammı talebine karşılık patron tarafının %5'te diretmesi nedeniyle görüşmeler tıkanmıştı. İşçilerin fiili olarak gerçekleştirdikleri yemek yememe eyleminin ardından yeniden masaya oturan taraflar %12'de anlaşarak sözleşmeyi imzaladılar.

2008'de UNO'nun büyük bölümünü Ülker'in alması ile Öz-Gıda İş Sendikası açıktan üye yapmaya başlamıştı. Yeni giren işçiler de özellikle bu sendikaya üye yapıldılar. 2006'da Tek-Gıda İş'in örgütlenme sürecinde yaşananlardan ders alan UNO patronları kendilerinin oyuncuğa olabilecek bir sendika istiyorlardı. Bunda başarılı da oldular. Temsilci seçimlerinden kısa süre sonra başlayan sözleşme sürecinde haklarda diretiliyor görünen Öz-Gıda İş sendikacıları, bir süre sonra yan çizerek 'patronların zor duruma düşmesini istemeyiz, zaten bu kriz ortamında...' gibi sözlerle patron sendikacısı olduklarını tüm işçilere gösterdiler.

Bu süre içerisinde işçiler sendikayı fiili bir sürece zorlamış ancak sendika bunun önüne geçmeye çalışmış. Bunun üzere inisiyatifini ele almaya çalışan öncü işçiler bir uyarı eylemi yapmaya karar verdiler, yemek boykotu ile tutumlarını sergileyerek sürece müdahale ettiler.

300'e yakın işçinin çalıştığı vardiyadan eyleme sadece iki patron yalakası dışında heres katıldı. Fazlası ile basit görünen eylem iki gün içerisinde sonuç vererek sözleşme masasına yeniden oturuldu..

UNO patronu işçilerin öyle ya da böyle bir araya gelmesinden dolayı geri adım atmıştır. Sendikaya gelince eylemin ardından kendilerinin haberi olmadığı için işçilere sitemlerini belirtmişler, işçilerin denetimini alamadıkları için de büyük ihtimalle patronlardan azar işitmişlerdir.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Emekli-Sen'liler hakları için açlık grevinde

Geçtiğimiz hafta gerçekleştirdikleri eylemle "İnsanca Yaşayacak Bir Maaş ve Sendika Yasamı İstiyorum" başlıklı yeni kampanyaya başlayan DİSK Emekli-Sen İstanbul Şubeleri hakları için Taksim Gezi Parkı'nda açlık grevine başladılar.

Taksim Gezi Parkı'nda basın açıklaması yapan Emekli-Sen'lilere DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün de destek verdi.

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri adına basın açıklamasını okuyan Emekli Sen Kadıköy Şube Başkanı **Yalçın Vural** sermaye iktidarı tarafından dayatılan sefil yaşamı reddettiklerini ve bu amaçla 14 yıldır emekçi ve emekli düşmanı siyasi iktidarlara karşı sendikal mücadeleyi sürdürdüklerini belirtti.

Açıklama şu sözlerle son buldu: "Bu amaçla başlattığımız sendikal mücadelemizi ve sendikal mücadelemiz çerçevesinde hayata geçirdiğimiz etkinlikleri hedefimize ulaşıncaya kadar kademeli olarak ve yeni etkinlikleri de devreye sokarak sürdürdüğümüzü ilan ediyor; başta yarının emekli adayları olan işçi sınıfımızı, aydınlarımızı ve tüm demokratik kamuoyunu bizleri ve bizlerin bu haklı taleplerimizi desteklemeye çağırıyoruz." Açıklamada konuşan Tüm Emekliler Sendikası Genel Başkanı Veli Beysülen, emeklilerin yürüttüğü mücadeleye değindi.

DİSK Genel Sekreteri **Tayfun Görgün** de açlık sınırının altında yaşayan emeklilerin başlattığı açlık grevinin emeklilerin yaşamını ifade eden bir durum olduğuna söyledi.

Eylem boyunca, "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganlarını atıldı.

Emekli-Sen üyelerinin basın açıklamasını gerçekleştirmesinin ardından Taksim Gezi Parkı'na gelen kolluk güçleri "pankartı ve çadırı sökün" dayatmasında bulundu.

Emekli-Sen üyeleriyle polisler arasında yaşanan gerginlik arbedeye dönüştü. Emekli-Sen üyeleri polis tarafından tartaklandı.

Emekli-Sen'in kurduğu çadıra siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcilerinin ziyareti sürüyor. Emekli-Sen üyelerinin yaptığı açıklamanın ardından Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi ve DESA direnişçisi Emine Arslan da Taksim Gezi Parkı'na gelerek destek ziyaretinde bulundu.

ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu ve Kristal-İş'ten Aziz Çelik de emeklilere desteklerini ifade etti.

Eylem sırasında Emekli-Senliler kendi mücadele süreçlerini anlatan kısa bir oyun sergilediler.

Emekli-Sen üyelerinin açlık grevi 5 Haziran günü saat 17.00'de gerçekleştirilen basın açıklamasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kadıköy'de işçinin sabrı taşı

Kadıköy Belediyesi'nde örgütlü DİSK / Genel-İş Sendikası'na üye olan ve 29 Mart yerel seçimlerinin ardından ayrı belediye haline gelen Ataşehir Belediyesi bünyesine geçirilen belediye işçileri hakları için Kadıköy Belediyesi önünde eylem gerçekleştirdi.

Kadıköy Belediyesi bünyesinde çalıştıkları süre zarfında en son imzalanan ve 2008-2010 TİS dönemi kapsamındaki ücret farkları ve sosyal hakları gasp edilen işçiler 4 Haziran günü sloganlarla belediye binasına girdiler.

CHP'li Kadıköy Belediyesi'nin başkanı Selami Öztürk'e tepki gösteren işçiler Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube yöneticileri ile birlikte eylem gerçekleştirdiler. Tüm engellemelere rağmen belediye binasına giriş yapan işçiler Öztürk'ün kendileriyle görüşme gerçekleştirene kadar eylemlerine devam edeceklerini duyurdu.

İşçilerin belediye binasına zorla giriş yapmak istemeleri sırasında güvenlik görevlileriyle arbede yaşandı. Yaşanan arbede sırasında binanın camları kırıldı.

Kadıköy Belediyesi'nde yaşanan hak gaspına ve eylemlere ilişkin gazetemize konuşan Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlseven, haklarını alana kadar eylemlerine devam etmekte kararlı olduklarını ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tez-Koop-İş'ten TİS eylemi

Türk-İş'e bağlı **Tez-Koop-İş Sendikası** üyeleri kamuda 315 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri nedeniyle Ankara'da eylem gerçekleştirdi.

4 Haziran günü Saat 19.00'da Sakarya Caddesi'nde toplanan işçiler TİS'teki tıkanıklık ve hükümetin duyarsızlığına tepki gösterdiler.

Açıklama sonrasında söz alan Tez-Koop-İş Sendikası Genel Başkanı Gürsel Doğru, "Krizin

faturasını bize ödetmek isteyen hükümet bugünde toplu iş sözleşmesindeki % 3 zam ile işçileri kölece yaşama mahkum ediyor. Haklarımızı alana kadar eyleme mücadeleye devam edeceğiz. Kıdem tazminatı Grev nedenidir!" sözleriyle işçileri sokağa mücadeleye davet etti.

Eylemde direnişe çağırın ve Türk-İş'i eleştiren sloganlar atıldı. "İşçiler burada Türk-İş nerede!", "Genel grev genel direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

Eyleme Yol-İş, Harb-İş, Petrol-İş üyeleri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

E-Kart işçileri grevin 1. yılında dayanışmaya çağırıyor...

16 Haziran 2009 tarihinde 1. yılını geride bırakacak olan **E-Kart grevi** kamuoyuna yapılan E-Kart'ta üretilen "kredi-banka kartları nezdinde E-Kart'ı protesto" çağrısıyla sürüyor.

E-Kart Yönetimi'nin, işçilerin sendikalaşma ve toplu pazarlık hakkına saygı duymasını isteyen E-Kart işçisi Basın-İş üyelerinin başlattığı protesto kampanyası çerçevesinde "bankaların, E-Kart'ta bastırdıkları kredi kartı-banka kartlarını kullanmama çağrısı" yapıyor. E-Kart işçileri duyarlı kamuoyuna bankalara dilekçe göndererek kartların değiştirilmesini talep ediyorlar.

E-Kart'ta üretilen banka kartlarının arkasında, kartların üretildiği yerin adının yazdığını belirten işçiler protesto kampanyasına destek olunması çağrısını yükseltiyorlar.

E-Kart işçileri 16 Haziran 2009 tarihinde, grevin 1. yılını doldurması vesilesiyle Levent'teki Eczacıbaşı-KANYON'da gerçekleştirecekleri protestoya katılma çağrısı yapıyorlar.

Basın-İş Sendikası'nın çıkardığı "Grev Bülteni" ile E-Kart'taki 1 yıllık grev sürecini anlatan E-Kart işçileri grev taleplerini ve yürüttükleri mücadeleyi bir kez daha kamuoyuyla paylaşıyorlar.

4 sayfadan oluşan grev bülteninde ayrıca "sanat ve sporunun dostu" olarak anılan Eczacıbaşı'nın sendika düşmanı yüzü de anlatılıyor.

Bülten sayfalarında grev taleplerinin hatırlatılmasının yanı sıra E-Kart'taki geçmiş 3 yıllık bir sürece dayanan örgütlenme mücadelesine dair "Bir Grev Hikayesi" başlıklı yazı da yer alıyor.

E-Kart işçileri bankalara gönderilmek üzere hazırladıkları dilekçelerle kamuoyunun desteğini talep ediyorlar.

Tez-Koop-İş üyelerinden İTÜ'de eylem...

Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube, İstanbul Teknik Üniversitesi'ne bağlı ARGEM Şirketi'ndeki üyelerinin işten çıkarılmasını, İTÜ Ayazağa Kampüsü'nde gerçekleştirdikleri yürüyüş ve basın açıklaması ile protesto etti.

İTÜ 75. yıl yemekhanesi önünde 5 Haziran günü biraraya gelen Tez-Koop-İş üyeleri eylemde, "Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube" pankartı açtı. Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube imzalı "İşten atılmalar durdurulsun!", "Tazminat hakkımız gasp edilemez!", "Rektör Şahin suç ortak olma!", "ARGEM AŞ tazminatlarımızı ver!", "İTÜ

işçine sahip çık! , “Kampüs Gıda sigortasız işçi çalıştırıyor!”, “ARGEM yönetimi sendika düşmanıdır!”, “İşçiyiz, haklıyız, özelleştirmeye karşıyız!” dövizlerinin taşındığı eylemde “İTÜ’de özelleştirmeleri durduracağız / İTÜ’lü işçiler ve öğrenciler” dövizleri yer aldı.

İTÜ 75. Yıl Yemekhanesi’nden sloganlarla İTÜ Ayazağa Kampüsü Çamlık Restorant önüne yapılan yürüyüşün ardından burada basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasını Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Sekreteri **Selahattin Karakurt** gerçekleştirdi. Karakurt yaptığı açıklamada, ARGEM AŞ’nin yöneticilerinin İTÜ’nün çeşitli birimlerinde özveriyle hizmet veren işçileri işten çıkardığını, tazminatlarını ödemeyerek işsizlik ve açlığa mahkum etmekten çekinmediğini belirterek, ARGEM yönetiminin bu yasa tanımaz ve keyfi tutumunu bir kez daha kınadı. Sendikalarının, ARGEM işyerinde 1 yıl boyunca sendikal mücadele verdiğini söyleyen Karakurt, ARGEM çalışanlarının sendikalarında örgütlendiğini, ardından ARGEM işverenin çoğunluk ve yetki itirazında bulunduğunu belirtti. Mahkemenin sonuçlandığını ve sendikanın davayı kazandığını ifade etti.

Karakurt, İTÜ Rektörü’nü, ihaleyi alan Kampüs Şirketi’nin kanunsuz ve keyfi uygulamalarına karşı ve işçilerin tazminatlarının derhal ödenmesi için ARGEM şirketine müdahale etmeye çağırdı.

KESK’e bağlı Eğitim-Sen Üniversiteler Şubesi adına yapılan konuşmada ise işçilerin mücadelesinin desteklendiği ve mücadelenin ortaklaştırılması gerektiği söylendi.

Basın açıklamasının ardından, sloganlarla rektörlük önüne yürüdü. “Angaryaya hayır! Rektör göreve!”, “İşçiler burada Rektör nerede?” vb. sloganlarla bir süre rektörlük önünde beklenildi. Ardından sloganlarla İTÜ Ayazağa Kampüsü önüne gidilerek eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

HSGGP’den grev ve direnişteki işçilerle dayanışma ziyareti!

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) 6 Nisan Cumartesi günü grevdeki ATV-

Sabah ve E-Kart işçilerini ziyaret etti.

Saat 10.30’da Balmumcu ATV-Sabah binasının yakınlarındaki Shell istasyonu önünde bir araya gelen platform bileşenleri “Herkese sağlık güvenli gelecek için birleşik mücadeleye!” pankartı açarak “ATV işçisi yalnız değildir!” sloganıyla grev yerine yürüdü. Yürüyüş sırasında “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Herkese sağlık güvenli gelecek hakkı!”, “İnsanca yaşam güvenli gelecek istiyoruz!”, “Grevci işçiler yalnız değildir!” dövizleri açıldı.

Burada HSGGP adına İstanbul Tabip Odası (İTO) Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Nazım Algan tarafından bir konuşma gerçekleştirildi. Devletin son dönemde işçi ve emekçilere, emek örgütlerine yönelik saldırılarını hatırlatan Algan, bu saldırılara karşı birleşik mücadele verilmesi gerektiğini söyledi. Saldırlara karşı Türk-İş’in tutumunu eleştirdi.

ATV-Sabah emekçisi Ender Ergün de kısa bir konuşma gerçekleştirerek, HSGGP’ye desteklerinden dolayı teşekkür etti. Grevlerinin gösterilen sınıf dayanışması sayesinde bu günlere taşındığını ifade etti.

“Direne direne kazanacağız!”, “ATV işçisi yalnız değildir!” sloganlarıyla sonlandırılan ziyaretin ardından otobüse binilerek Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde yaklaşık 1 yıldır grevlerini sürdüren E-Kart işçileri ziyaret edildi.

Platform bileşenleri saat 12.00’de grevdeki E-Kart işçilerini açtıkları pankart, dövizler ve “E-Kart işçisi direnişin simgesi!” sloganıyla selamladılar.

Burada, Basın-İş Sendikası Genel Başkanı Yakup Akkaya tarafından bir konuşma gerçekleştirildi. Akkaya yaptığı konuşmada, 16 Haziran 2008’den bu yana sürdürdükleri grevin 1. yılını doldurmak üzere olduğunu hatırlatarak, kısaca grev sürecini aktardı. Türkiye’de sendikal bilincin yetersizliğine dikkat çeken Akkaya, şimdiye kadar grevlerine istenilen desteği ve ilgiyi alamadıklarını ifade etti. Haksız rekabette hukuksal mücadelenin yetersizliğini vurgulayan Akkaya, greve başladıklarından bu yana Türk-İş Genel Merkezi’nden bir kez olsun bile destek görmediklerini, Türk-İş’in kendilerini sahipsiz bıraktığını söyledi.

E-Kart işçisi Basın-İş üyelerinin başlattığı protesto kampanyası çerçevesinde duyarlı kamuoyuna bankaların E-Kart’ta basılan kredi kartı-banka kartlarını kullanmama çağrısı da yapan Akkaya, E-Kart işçilerinin 16 Haziran 2009 tarihinde, grevin 1. yılını doldurması vesilesiyle Levent’teki Eczacıbaşı-KANYON’da gerçekleştirecekleri kitlesel protestoya katılım çağrısı yaptı.

Ardından Tez Koop-İş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Rabia Özkaraca bir konuşma yaptı. Son dönemde sendikal örgütlenmeye yönelik baskı ve saldırıların oldukça yoğunlaştığını vurgulayan Özkaraca, 1. yılını dolduracak E-Kart grevinin toparlanıp mücadeleyi daha da yükselteceğini söyledi. HSGGP bileşenlerinin eksik yanlarına da değinen Özkaraca platformun mücadeleyi daha da yükseltmesi gerekliliğine vurgu yaptı.

Türk-İş Başkanlar Kurulu’na da seslenen Özkaraca, Türk-İş’in işsizliğe, tazminat hakkının gaspına, konfederasyona bağlı sendika şubelerine yapılan saldırılara karşı sessiz kaldığını ifade ederek, saldırılara karşı tepki göstermeyen Genel Merkez ve Konfederasyonu şiddetle kınadığını belirtti ve mücadele etmesi için göreve davet etti.

Ümraniye-Dudullu OSB’de işten atma saldırısına karşı 24 gündür kararlılıkla direnişini sürdüren Gülistan Kobatan da ziyarette bir konuşma gerçekleştirdi. Direnişi boyunca sendika ve meslek örgütlerinden destek alamadığını vurgulayan Kobatan, direnişine destek beklediğini ifade ederek, “Saldırlara karşı birlikte mücadele edersek kazanırız” dedi.

Ziyaret, grev üzerine yapılan sohbetlerin ardından

atılan, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganlarıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Cumartesi yürüyüşüne polis barikadı!

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üyesi ATV-Sabah çalışanları, grevlerinin 114. gününde yine Taksim’deydiler. Her hafta gerçekleştirilen ve direnişteki işçi ve emekçilerin kürsüsü haline gelen Cumartesi yürüyüşleri bu kez kolluk güçlerinin engellemesi ile karşılaştı.

Her hafta Taksim tramvay durağından başlayan ve Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklaması ile son bulan yürüyüş bu hafta polis engeli nedeniyle gerçekleştirilemedi. Kolluk güçlerinin barikat kurarak yürüyüşü engellemesi üzerine, tramvay durağında oturma eylemi gerçekleştirildi.

“Sabah-ATV grevi sürüyor, dayanışma büyüyor! / TGS” pankartının açıldığı eylemde direnişlerinin birinci yılını doldurmak üzere olan Haber-İş üyesi E - Kart işçileri, Sinter Metal işçileri, Tez Koop İş 2 Nolu şube üyesi tazminatlı işten atılan İTÜ Argem işçileri, Ümraniye-Dudullu’da işten atılma saldırısına karşı fabrika önünde direnişini sürdüren Entes işçisi Gülüstan Kobatan, IBM direnişçisi Nedim Akay ve YTÜ önünde direnişlerini sürdüren YTÜ öğrencileri yer aldı. Eyleme ESP’liler şapkalarıyla katılırken BDSP’liler de “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Entes direnişine omuz ver, mücadeleyi yükselt!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” dövizleriyle katıldılar.

Basın açıklamasını Cengiz Erdiç gerçekleştirdi. Erdiç, 114 gündür süren grevin burjuva medyada görmezden geldiğini vurguladı. Gazeteciliği işgal altında bir ülkede yaşamaya benzeten Ergeç, “ya teslim olacaksınız, ya işbirliği yapacaksınız, ya da direnmeyi seçeceksiniz” dedi ve şunları söyledi: “Bizler direnmeyi seçen gazetecileriz. Bu direnişle asla baş edemeyecekler. Er geç yenilecekler”

Basın açıklamasının ardından Basın-İş Sendikası Genel Başkanı Yakup Akkaya bir konuşma yaptı. Akkaya, ATV-Sabah işçileriyle başından beri dayanışma içerisinde olduklarını ifade etti. Akkaya, 16 Haziran’da E-Kart direnişinin birinci yılı olması vesilesiyle Kanyon Alışveriş Merkezi önünde saat 19.00’da gerçekleştirecekleri eyleme çağrı yaparak konuşması sonlandırdı.

Ardından Tez Kop-İş 2 Nolu Şube Başkanı Rabia Özkaraca bir konuşma yaptı. Özkaraca, sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin ortak bir şekilde mücadele etmesini gerektiğini ifade etti. ATV-Sabah grevine, Sinter ve E-Kart direnişlerine sahip çıkmaya çağırırdı.

Son olarak “Direnişteki İşçiler Platformu” adına Nedim Akay bir açıklama gerçekleştirdi. Kurulan platformu ilan eden Akay, “Direnişteki İşçiler Platformu”nun bundan böyle direnişleri birleştirmekte büyük bir rol oynayacağını kaydetti. Sermayenin küresel saldırılarına karşı küresel yanıt verilmesi gerektiğini vurgulayan Akay, kolluk güçlerinin bu anti-demokratik uygulamasını protesto etti.

Yapılan konuşmaların ardından eylem sona erdi.

Basın emekçileri eylemde TGS imzalı “ATV, Sabah, grev!”, “Çalık elini sendikamdan çek”, “Grev destek ver” ve “Sendikasızlaştırmaya hayır” dövizlerini taşıdılar.

Eylemde, “Grev sürüyor dayanışma büyüyor!”, “ATV’de-Sabah’ta sendika kazanacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!”, “Zafer dinlenen emekçinin olacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

39. yılında 15-16 Haziran büyük işçi direnişi yolumuzu aydınlatmaya devam

Kapitalizmin 15-16 Haziran Direnişi'nde

15-16 Haziran Direnişi 60'lı yılların sosyal hareketliliği üzerine gelişen ve bugün hala da birçok yönden aşılamayan militan bir işçi direnişidir. 15-16 Haziran Direnişi '60'lı ve 70'li yılları kapsayan işçi eylemlerinin zirvesi olarak gerçekleşti. Saraçhane mitingi ve Kavel'le başlayan süreç Zonguldak ve Kozlu maden işçilerinin direnişi ve Paşabahçe, Derby, Singer, Demirdöküm işçilerinin direnişleriyle devam etti. On yıla yayılan bu birikim 15-16 Haziran Direnişi'ni yarattı.

Türkiye işçi hareketi tarihinin dönüm noktası olarak nitelendirilebilecek 15-16 Haziran Direnişi'nin üzerinden 39 yıl geçmesine rağmen hala da en büyük, militan ve siyasal sonuçları bakımından en önemli işçi eylemi olma özelliğini korumaktadır. 15-16 Haziran Direnişi, sadece kitlesel, yaygın ve militan oluşu bakımından değil aynı zamanda üretimi durdurarak sokaklara dökülen 100 bini aşkın işçinin dönemin hükümetine, orduya ve polise karşı militan bir karşı koyuşu olarak gerçekleşmesiyle de hala aşılabilmiş bir eylem değildir.

15-16 Haziran, DİSK yönetiminin reformist konumundan bağımsız olarak ve ona rağmen işçi sınıfının kapitalizmin baskı ve sömürüne karşı, DİSK şahsında, 10 yıllık mücadele birikimini savunması anlamına gelmektedir. Direnişe, sadece sendika yasasında yapılacak değişikliklerle tasfiye edilmeye çalışılan DİSK'e üye işçilerin değil aynı zamanda devlet sendikası Türk-İş'e üye işçilerin de katılımının nedeni budur.

DİSK yönetiminin kapatma saldırısını 17 Haziran'da kitlesel bir mitingle savuşturmaya çalışan geri tutumuna, işçi sınıfının politik bir önderlikten yoksun ve kendiliğinden bir hareket olmasına rağmen 15-16 Haziran Direnişi tabanın direnme iradesinin ve gücünün bir ürünü olarak gerçekleşmiştir. Tüm bu zayıflıklarına rağmen 15-16 Haziran Direnişi, işçi sınıfının toplumsal konumu ve tarihsel devrimci misyonunun tarihsel bir deneyimle kanıtlanması anlamına gelmektedir. 15-16 Haziran, tek ve gerçek devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğunu, mücadele sahnesine çıktığında nasıl muazzam bir güç olduğunu da göstermiştir.

Burjuvazinin bu militan direnişten, işçi sınıfının gücünden duyduğu korkunun yıllar sonra bile hafızalarından silinmemesi bu nedenle boşuna değildir. Burjuvazi 15-16 Haziran Direnişi'nin etkisi ve gücüyle DİSK'in kapatılması anlamına gelen yasayı parlamentodan geri çekmek zorunda kalsa da, bu militan direnişe, mücadelenin sıcaklığında yetişen binlerce işçiyi fabrikalardan ve sendikalardan temizleyerek yanıt vermiştir. Toplu işten atmalar şeklinde yaşanan saldırıya karşı DİSK yönetiminin aldığı tutum bir kez daha ihanet ve sessizlik olmuştur.

İşçi hareketinde bir patlama ve sıçrama eşiği olan 15-16 Haziran Direnişi'nin ardından, 12 Mart ve 12 Eylül faşist askeri darbesiyle mücadele içinde yetişen militan işçi kuşağını, toplumsal muhalefeti, devrimci güçleri ezmeye ve sindirmeye çalışan burjuvazi, bunda büyük oranda başarılı da oldu.

Sermaye iktidarının iki askeri darbeyle yolunu

düzlediği saldırılar son 30 yıldır kesintisiz biçimde ve daha da ağırlaşarak sürmektedir. Sermayenin giderek ağırlaşan ve artan saldırıları, işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından aynı kapsamda ve şiddette bir mücadeleye konu edilememektedir. Son 30 yılda sınıf hareketi kimi dönem hareketlenme eğilimi gösterse de, bir dizi direniş sergilese de kitlesellik, yaygınlık ve militanlık bakımından bir türlü ciddi ilerleme kaydedememektedir. Bunların sonucu olarak gelinen yerde en temel haklar ve mevziler korunamamaktadır.

15-16 Haziran Direnişi'nin üzerinden 39 yıl geçmesine rağmen, '89 Bahar eylemlilikleri dışta tutulursa, sınıf ve kitle hareketi en geri düzeyini yaşamaktadır. Sendikalar, işçi sınıfına ihanet içindeki sendika bürokratlarının denetimindedir. İşçi sınıfının bilinci ve örgütlenme düzeyi, sendikal mücadele deneyimi '80 öncesinin çok daha gerisindedir. Sol hareket, işçi sınıfının tarihsel rolünü ve devrimci misyonunu hala da yeterince kavramış değildir. İşçi sınıfına inançsızlık ve güvensizlik, sınıf dışılık özü itibarıyla kendisini hala da korumaktadır.

2000'lerin sonuna yaklaştığımız bu süreçte Türkiye kapitalizmi rejim kriziyle içiçe geçen ekonomik bir kriz içinde debelenmektedir. Rejim krizi ekonomik kriz, Kürt sorunu, ABD emperyalizminin sürece müdahalesi vb. nedenlerden kaynaklı şimdilik yatışmış gözükmektedir. Ancak bu geçici bir durumdur.

Sürecin kendisi, vahşileşen ve saldırganlaşan kapitalizmin kendisi, devrimci sınıf mücadelesini büyütme, sınıf ve kitle hareketine müdahalede bulunmak açısından tarihsel fırsatlar sunsa da, sol hareketin ideolojik konumu bu sürece yanıt vermektense fazlasıyla uzaktır.

THY ve Telekom grevleriyle ilk kıvılcımı çakan, SSGSS süreciyle yaygınlık ve kitlesellik bakımından bir ivme gösterse de sendikal bürokrasi barikatına takıldığı için militanlaşamayan, son birkaç yılın Taksim 1 Mayıs'ları şahsında militan bir çıkış yakalayan ancak birleşik bir karakter kazanamayan, yaygınlaşamayan ve kitleselleşemeyen, halihazırda mevzi direnişlerle sermayenin saldırılarına ve kapitalizmin krizine karşı koymaya çalışan işçi sınıfı süreci göğüslemeye çalışmaktadır. Bunda devrimci güçlerin, sınıf bilinçli işçilerin rolü olsa da, bu oldukça sınırlıdır.

Burjuvazinin gerici ideolojileriyle kuşatılmış, genç ve deneyimsiz, sınıf mücadelesinin etkin ve etkili araçları olması gereken sendikaları, sendika bürokratları eliyle etkisizleştirilen, devrimci sınıf mücadelesini savunan sendikal mevzilerden ve mücadelecilerden yoksun, bilinç ve örgütlenme düzeyi zayıf, henüz devrimci işçi partisiyle birleşmemiş işçi sınıfı, tüm bu temel eksikliklerine rağmen parçalı ve dağınık bir seyir izlese de, mevzi direnişlerle sınırlı bir ilerleme kaydetse de, mücadele sahnesindeki yerini almaya çalışmaktadır. Bu, sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyinden bağımsız olarak üretimdeki yeri, toplumsal rolü, tarihsel devrimci misyonu nedeniyle böyledir, böyle de olmak zorundadır.

15-16 Haziran Direnişi'ni birçok açıdan önemli ve

güncel kılan, ondan öğrenilmesi gereken yan da burasıdır. Bugün hiçbir dönemle kıyaslanamayacak düzeyde ve ölçüde kapsamı artan saldırılara maruz kalan işçi sınıfının, saldırıları püskürtebilmesi, mücadele içinde gelişip, güçlenebilmesi, en sonu iktidara gözünü dikebilmesi için bu sorunlar aşılmak zorundadır. Ancak bu sorunların bugünden yarına aşılabilmesi mümkün değildir. Bu sorunların kaynakları değişik kapsam ve düzeydedir.

Mücadeleye inanan, devrimci amaç ve kaygılarla hareket eden tüm unsurların güncel görevi, hangi yol, yöntem ve araçlarla olacağından bağımsız olarak, işçi sınıfını gerçek mücadele araçlarıyla donatmak, örgütlenmesine ve mücadelesine devrimci önderlik etmektir. Halihazırda hareketlenme eğilimi gösteren, sınırlı da olsa mevzi eylem ve direnişlerle yol almaya çalışan işçi sınıfının bu eylemlerini yaygınlaştırmak, merkezi ve birleşik bir karakter kazandırmak, sınıf dayanışmasını güçlendirmektir.

İşçi sınıfının, kapitalist sömürüyü sınırlamasını ve hakları uğruna mücadele etmesini sağlamak için mücadele deneyimlerini artırmak, bu deneyimlere işgal, grev, direniş vb. militan biçimler kazandırmak, işçi sınıfını böylesi bir mücadele içinde bilinçlendirmek ve eğitmek gerekmektedir. Yıllardır döne döne sendikal ihanete uğrayan, sendikal bürokrasi tarafından sayısız kez sırtından hançerlenen işçi sınıfının, bu barikatı aşabilmesinin yolu işçinin inisiyatifine dayalı taban örgütlülüklerinin yaratılmasından geçmektedir.

Sendikaları uzlaşmacı ve işbirlikçi sendikal çizgiden kurtarmanın, sendikal bürokrasiyi etkisizleştirmenin, dar ekonomik taleplerle dumura uğratılan sınıfın bilincini ve eylemini, saldırıların siyasal boyutuna ve düzenin kurumlarına doğru yönelmenin başka bir yolu bulunmamaktadır.

Bunun için sol, devrimci siyasal güçler kadar sendikalarda ilerici bir takım iddialarda bulunan unsurlara da önemli görevler düşmektedir. Bu unsurlar, konfederasyonların tepesini tutan ihanetçi sendikal çetelere karşı açık, net ve kararlı bir tutum almak, sendikal bürokrasinin denetiminden ve sermayeden bağımsız ve çok yönlü bir sınıf çalışmasıyla birleşen bir sendikal mücadele hattını benimsemek, devrimci sınıf sendikacılığını savunmak, kendilerine rehber edinmek ve pratikte uygulamak durumundadırlar.

Kuşkusuz sendikal örgütlenme mücadelesi yalnızca sendikacılara ait bir görev değildir. Özellikle her gün erimekte olan sendikalarda örgütlü işçi sayısı düşüldüğünde bu daha açık hale gelmektedir. Sendikalara genel olarak hakim olan ve örgütlenme sorununu ekonomik taleplerin kazanılması doğrultusunda sendikal bir faaliyet olarak benimseyen anlayışların aksine örgütlenme sorunu sınıfın siyasal bilinç ve mücadele deneyimi kazanması sorunudur. Ve bu devrimci iddia taşıyan her öznenin temel görevi olmak durumundadır.

Sendikalar ancak devrimci sınıf mücadelesini güçlendirmenin, sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyini geliştirmenin bir aracı ve mevzisi olarak ele alındığında işlevli hale gelebilirler. Sendikaların

... ediyor...

krizine karşı en öğrenilmesi gerekenler

gerçek bir mücadele mevzisi ve sınıf mücadelesinin etkili silahları olarak kullanılması için bu alanda yerine getirilmesi görevler ertelenemez önemdedir.

Sendikal bürokrasi sınıf hareketinin gelişimindeki engellerin başında gelmektedir. Sol hareketin konumu bu engellerinden bir diğeridir. Sol hareket açısından ise sorun çok daha derin ve kapsamlıdır. Sol hareket ideolojik konumu gereği zaten işçi sınıfının dışında ve ona güvensizdir. Her ne kadar 15-16 Haziran Direnişi işçi hareketi kadar sol hareketi de etkilese, işçi sınıfına duyulan güvensizliğe ve burjuva kurumlara karşı beslenen umutlara darbe vursa da, sorunun ideolojik dayanakları olduğu gibi durduğu için sonuç değişmemektedir. İşçi ve emekçileri doğrudan ilgilendiren en temel sosyal ve siyasal gelişmeler karşısında aldıkları tutum bunu anlatmaktadır.

Reformist solun, rejim krizinde darbe karşıtlığı ve burjuva demokrasisini savunma adına AKP gericiliğine, islami gericiliğe karşı burjuva cumhuriyeti savunma adına ordu gericiliğine yedeklenmesi bir rastlantı değildir. Bu gerici atmosferi bağımsız bir güç olarak mücadele sahnesine çıkararak dağıtabilecek yegane güç olan işçi sınıfını devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırarak yerine “ne darbe ne şeriat” kışkırtıcı olarak, burjuvazinin dönemsiz ihtiyaçlarına göre birinden birini tercih ettiği gerici burjuva ideolojisine yedekleme çalışması reformizmin konumunu anlatmaktadır.

Reformist solun kapitalizmin krizi karşısındaki tutumu da bu açıdan ibretliktir. Yerel seçim sürecine denk gelen kriz karşısında bir bütün olarak sol hareket sınıfta kalmıştır. Kapitalizmin krizinin sonuçlarının üretim alanlarında, fabrikalarda artarak ve ağırlaşarak kendini gösterdiği, sermayenin yoğun saldırılarının yaşandığı, işçi sınıfının bu saldırılara mevzi eylem ve direnişlerle yanıt vermeye başladığı, sendikal bürokrasinin bu türden eylem ve direnişleri yalnızlaştırarak ve pasifize ederek boğmaya çalıştığı böylesi bir süreçte sol hareket, işçi ve emekçi kitlelere çözüm olarak yerel yönetimleri “ele geçirmeyi”, böylece yerelde “iktidarlaşabileceği”ni ve kapitalizmin merkezi ve onulmaz çelişkilerine yanıt olabileceğini sunabilmiştir. Böylesine önemli ve tarihsel bir süreci heba edebilmiştir. Ne yazık ki devrimci hareketin büyük bir kesimi de reformist solun kuyruğuna takılabiliştir.

Oysa kapitalizmin ekonomik kriz içinde debelendiği böylesi bir süreçte, sınıfın haklı ve meşru talepleri için işçi ve emekçi kitlelere yeterli kaynak olarak, birikmiş toplumsal zenginliklerle üretim araçlarına el koyan burjuvazinin iktidarını hedef olarak gösterilebilir, kapitalizmin krizini derinleştirmek, krize karşı devrimci bir sınıf mücadelesi yaratmak, kapitalizme karşı devrim ve sosyalizmi tek alternatif olarak göstermek doğrultusunda faydalanılabildi.

Ancak tüm bu devrimci görevler orta yerde bırakılmıştır. Reformist sol söz konusu olduğunda bunun şaşırtıcı bir yanı bulunmamaktadır. Devrimci solun büyük bir kesiminin de bu zeminde hareket etmesi ancak onun yapısal zaafları ve ideolojik zeminiyle açıklanabilir. Devrimci sol geçmişin

ideolojik zaaflarından arınmadan, bir hesaplaşma sürecine girmeden, kendisini yenilemeden işçi sınıfının tarihsel rolünü, devrimci misyonunu kavrayamaz, ona yönelme gücünü kendinde bulamaz. Bu sorun kısa vadede aşılabilecek bir sorun hiç değildir. Bunun için devrimci bir sınıf ve kitle hareketinin varlığı gerekmektedir.

15-16 Haziran Direnişi hala güncelliğini korumakta ve öğrenilmesi gereken birçok ders barındırmaktadır. Özellikle kapitalizmin krizi söz konusu olduğunda komünistlerin yaptığı temel tespitler hala da yakıcı ihtiyacı korumaktadır:

“Bugünün Türkiye’de devrimci siyasal mücadelenin en temel ihtiyacı tüm mücadele dinamiklerini sosyal bir eksenle birleştirebilmektir. 12 Eylül’den bu yana, demek oluyor ki neredeyse 30 yıldır, olmayan budur. Oysa başka bakımlardan ciddi zaaflar taşıyan ‘60’lı ve ‘70’li yılların mücadelelerinin en büyük üstünlüğü bu idi. ‘89’da Bahar Eylemleri olarak patlak veren işçi hareketi bir süreliğine de olsa kendiliğinden bunun koşullarını oluşturdu. Fakat devrimci hareketi tümüyle hazırlıksız yakalayan bu büyük dalga kırıldığından bu yana bunun koşullarına yeniden ulaşılamadı.

Böyle bir eksenden yoksunluk örneğin Kürt hareketini ciddi açmazlar ve zaaflarla yüzyüze bırakmakla kalmamış, sorunun ve hareketin kendisi, yarattığı tüm sıkıntılara rağmen burjuvazi için toplumu nispeten kolayca yönetebilmenin ve sınıf eksenli bir sosyal mücadelenin gelişmesini engelleyebilmenin önemli bir olanağına da dönüşmüştür. Şimdilerde ise gündemde ilerici bir yönelime sahip, mezhepsel baskılara ve rejimin temelindeki mezhep ayrımcılığına karşı laik-demokratik istemler ileri sürebilen bir Alevi hareketi var. Fakat merkezinde işçi sınıfının durduğu bir sosyal mücadele eksenin geliştirilemediği bir durumda, tüm iyi niyetine rağmen bu hareketin düzenin çarkları

arasında bir biçimde eritileceğinden de kuşku duyulmamalıdır.

Böylece bugünkü kriz koşullarının tüm öteki mücadele dinamikleri için de birleştirici olabilecek bir sosyal mücadele ekseninin geliştirilmesinde bir fırsat olarak kullanılabilmesi sorununa geliyoruz. Bu olanak potansiyel olarak kesinlikle vardır, tüm sorun onu bir gerçekliğe dönüştürebilmektir. Bu ise bir bütün olarak ilerici-devrimci hareketin sergileyebileceği ortak sorumluluğa, ortaya koyabileceği birleşik güç, yetenek ve inisiyatife bağlıdır.

Her dönem eylemliliğini herşeye rağmen bir biçimde sürdürmeyi başaran işçi sınıfı hareketi özellikle son iki yıldır belirgin bir yeni hareketlenme içindedir. Halen konumu ve eğilimi ne olursa olsun ilerici-devrimci akımların büyük bir bölümünün de asıl ilgi ve umut konusudur. Son iki yılın, ama özellikle de geride bırakmakta olduğumuz yılın 1 Mayıs süreci, işçi sınıfı hareketinin gücünü ve birleştirici yeteneğini ayrıca hissettirmiş, onu gösterilen ilgiyi ayrıca güçlendirmiştir.

Şimdi kriz koşullarındayız ve hareketliliğin, direniş ve protestoların ağırlık merkezi bir kez daha işçi sınıfıdır. Kendini adeta kendiliğinden dayatan devrimci sorumluluk, krizin sağlayacağı olanakları en iyi biçimde değerlendirerek dinamik bir işçi hareketinin gelişmesini kolaylaştırmak ve hızlandırmaktır. Bunu tüm öteki mücadele dinamiklerinin ortak ve birleştirici eksenine haline getirebilmektir. Bu, kendine devrimci ya da sosyalist diyen hiçbir parti ya da akımın kaçınmayacağı bir nesnel güncel sorumluluktur. Ve bugün bunun dışında kriz koşullarını siyasal mücadele için etkili bir kaldıraç olarak kullanabilmenin bir olanağı da yoktur. Bugünün Türkiye’de somut gerçeğe gözlerini kapamayan herkes bunu az çok bir açıklıkla pekala görebilir.” (Kriz ve devrimci mücadelenin sorunları, Ekim, Sayı: 255, Aralık ‘08)

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

Çelik Tekne'de iş cinayeti

Tuzla tersaneler havzasında kriz gerekçesiyle hak gasplarına başvuran tersane patronlarının işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerini almamaları nedeniyle yeni iş cinayetleri yaşanıyor.

8 Haziran günü saat 20.00 sularında Çelik Tekne Tersanesi'nde meydana gelen iki büyük patlama sonucunda bir tersane işçisi yaşamını yitirdi. Aynı patlamada, gemi içinde çalışmakta olan iki işçi de yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Çelik Tekne'deki patlama boya yapılan tankta yaşanan gaz sıkışması sonucu meydana geldi.

Brezilya'ya gönderilmesi planlanan ve yapım aşamasında olan Rhino isimli geminin 5 ve 6 nolu tanklarında meydana gelen patlamada ölen işçinin isminin Alesta adlı taşeron firmada çalışan Hüseyin İbir olduğu belirlendi.

Patlamada yaralanan Süleyman Kargı isimli işçi Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılırken patlamada yaralanan diğer işçi Sait Ahmet ise kaldırıldığı GİSBİR Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Patlamanın yaşandığı Çelik Tekne Tersanesi'nde daha önce de iş cinayetleri ve yaralanmalar yaşanmıştı. İbir'in ölümüyle beraber Tuzla tersanelerinde iş cinayeti sonucu yaşamını yitiren işçi sayısı 125'e yükseldi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Kızıl Bayrak / Tuzla

Tersanelerde cinayet protestosu

8 Haziran günü ölüm tersanelerinde yaşanan patlama Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin gerçekleştirdiği eylemle 9 Haziran Salı günü protesto edildi.

Tuzla Gemi Tersanesi önünde buluşan tersane işçileri buradan patlamanın yaşandığı Çelik Tekne Tersanesi önüne yürüdüler.

"Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak! / TİB-DER" pankartını açan işçiler Çelik Tekne Tersanesi'ndeki patlamada yaşamını yitiren Hüseyin İbir'in ölümünü protesto ettiler.

"Artık ölmek istemiyoruz!", "Krizin faturası patronlara!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Tersane işçisi köle değildir!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" sloganlarını atan tersane işçileri Çelik Tekne Tersanesi önünde bir süre oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Tersane giriş kapısında kısa bir konuşma yapan TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu, tersane patronlarının kriz gerekçesiyle tersane işçilerinin birçok hakkına göz diktiğini ifade etti.

Bakanlık tarafından yapılan yüzeysel düzenlemelerin ise herhangi bir yaptırım getirmediğini belirten Nihadioğlu çıkartılan yasaların işçi ölümlerini durdurmadığını sözlerine ekledi.

Tersanelerdeki kölece çalışma ve cehennem koşullarına karşı tersane işçilerinin yürüteceği mücadelenin er ya da geç başarıya ulaşacağını dile getiren TİB-DER Başkanı'nın konuşması sık sık sloganlarla kesildi.

Dernek başkanının konuşmasının ardından tersane işçileri tersanenin giriş kapısı önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Pendik Askeri Tersanesi'nde direniş...

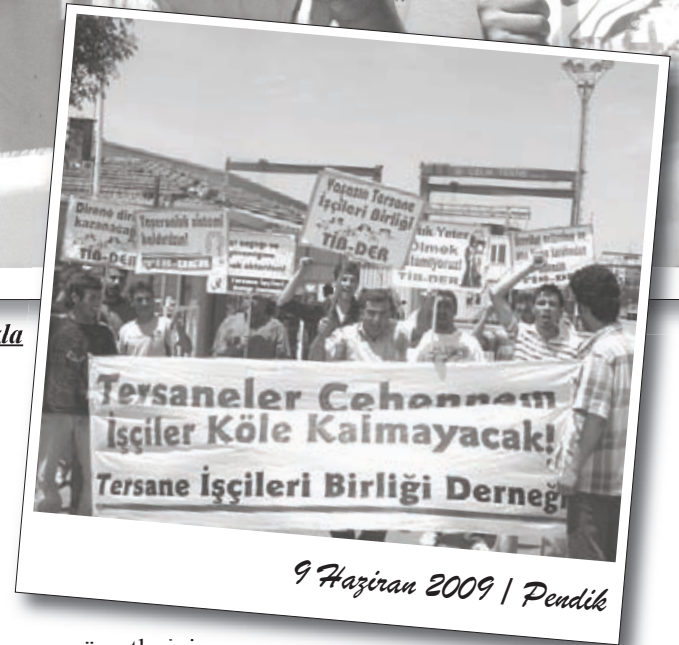
Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na bağlı Pendik Askeri Tersanesi'nde CHT Denizcilik firmasına bağlı İnto Denizcilik'te çalışan ve beş aydır ücretleri ödenmeyen 7 işçi, Tersane İşçileri Birliği Derneği öncülüğünde hakları için sabah saatlerinde direnişe geçti.

9 Haziran sabahı saat 08.00'de askeri tersane önünde direnişe geçen tersane işçileri "Krizin yükü patronlara! Ücret hakkı için direniyoruz! / TİB-DER" pankartını açtılar.

"Ücret hakkı gaspedilemez", "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın tersane işçileri birliği", "Taşeronluk sistemi kaldırılmalı", "Ücretler arttırılmalı ve ana firma tarafından ödensin", "Artık ölmek istemiyoruz", "İşçi sağlığı ve iş güvenliğine kaynak aktarılmalı" dövizlerini açan tersane işçileri sloganlarla beklemeye başladılar.

Bir süre sonra Pendik İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı resmi ve sivil kolluk güçleri işçilerin yanına gelerek durum hakkında bilgi almaya çalıştı. Ardından konuya ilişkin tersane yetkilileriyle görüşmeler yapıldı. Yetkililer tarafından işçilerin tersanede çalışıp çalışmadıklarının tespiti yapıldı. Yapılan tespitten sonra kolluk güçleri hakları için direnen işçileri tersane önünden uzaklaştırmaya çalıştı.

Bunun üzerine işçiler ve TİB-DER yöneticileri

ücretlerini alana kadar tersane önünden ayrılmayacaklarını kolluk güçlerine bildirdiler.

Sloganlar eşliğinde bekleyiş sürerken kapı önüne gelen ana firma yetkilileri, işçilerin geriye dönük alacaklarının miktarını öğrenerek uzaklaştılar. Bu arada Pendik İlçe Emniyeti'ne bağlı iki polis ekibi daha direniş yerine geldi. Direnişi kırmaya çalışan polisler alacak sorunun çözülmesi için devreye girmeye çalıştılar.

Saat 09.30 sıralarında CHT Denizcilik yetkilileri tekrar direniş yerine gelerek ücretlerin 10 Haziran sabahı taşeronu ödeneceğine dair teminat verdi. Bunun üzerine işçiler direniş yerinde dernek yöneticileriyle kısa bir toplantı yaparak direnişe ara verme ertesi gün ana firmanın bürosunda buluşma kararı aldılar.

Tersane önündeki bekleyişi sonlandıran işçiler polis yığınağının yapıldığı direniş yerinde "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Ücret hakları gaspedilemez!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarını attılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

AKP'nin sözde Alevi açılımı...**Ertuğrul Günay'ın açıklaması ve ortalığa saçılan gerçekler!**

Başbakanlık Alevi Açılımı Koordinasyonu tarafından "Alevi Çalıştay" düzenlendi. Alevi Çalıştay'na 35 Alevi örgütü katıldı. Alevi örgütleri, Madımak Oteli'nin müze olması, Cemevleri ve kültür evlerinin yasal statüye kavuşturulması, zorunlu din derslerinin kaldırılması, Alevi köylerine cami yapılması politikalarından vazgeçilmesi, başta Hacı Bektaş Veli Dergahı olmak üzere "değerlerin" gerçek sahiplerine iade edilmesi konusunda ortaklaştılar.

Alevi Çalıştay'nda gündeme gelen Hacıbektaş Müzesi'nin Alevi örgütlerine veya Hacıbektaş Belediyesi'ne verilmesi talebi karşısında Turizm ve Kültür Bakanı, Ertuğrul Günay ateş püskürdü. Yaptığı açıklamada şunları söyledi:

"O zaman Mevlana Müzesi'ni de Mevlevilere terkedelim, Sümela'yı da Hıristiyanlara, Noel Baba'yı da Ortodokslara terk edelim... Biz laik bir devletiz, laik devlet olarak bütün bu eski mabetler, dergâhlar, ören yerlerini hepsinin hizmetini yapıyoruz. Mevlana, Hacı Bektaş, Hacı Bayram, Sümela, Ayasofya, Efes, Bergama gibi birbirinden değerli eserlerin hepsi bizim. Saçmalamasınlar... Bazıları, sürekli işi yokuşa sürme konusunda özel bir gayret gösteriyorlar. Biraz siyaset yapıyorlar."

Aleviler mi işi yokuşa sürdü, yoksa sermaye devleti mi?

Ertuğrul Günay'ın özelde Sivas katliamında, genelde cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan Alevi katliamlarını görmezden gelerek, Alevi emekçilerini, 'iş yokuşa' sürmekle suçlaması tam bir utanmazlık örneğidir. Öte yandan Aleviler ve inançlarına yönelik düşmanca yaklaşım ne Ertuğrul Günay'la, ne de AKP ile sınırlıdır. Ertuğrul Günay'ın yaptığı açıklama, özelde dinci partinin genelde sermaye devletinin alevi emekçilerinin talep ve istemlerine yönelik tutumunun açık ifadesidir.

Ertuğrul Günay yaptığı açıklama ile Osmanlı dönemi Alevi politikalarının tartışma götürmez bir

mirasçısı olan sermaye devletinin dinsel gericiliğin arkasına gizlenerek oynadığı rolü bir kez daha gözler önüne serdi. Ertuğrul Günay'ın söyleminin aksine Alevi emekçilerinin istem ve talepleri karşısında, 'iş yokuşa' süren hep sermaye devletiydi. Sermaye devletinin Alevi emekçilerine karşı uyguladığı inkar ve asimilasyon politikaları sadece Osmanlı İmparatorluğu'na uygulanmadı. Cumhuriyet tarihi boyunca da devam etti. Sermaye devleti, Aleviler'in inançlarını unutmaları, Sünni inancı doğrultusunda yaşamaları için her türden baskı, şiddet ve katliam yöntemlerini kullandı.

Devletin kendi Alevisi'ni yaratma girişimleri ne AKP ile, ne de Ertuğrul Günay ile başladı. Aleviler bu girişimlerle tarihleri boyunca hep yüz yüze kaldı. Sünnileşerek sistem içinde erime politikası hala da sürmektedir. Bundan dolayı da Aleviler hiçbir zaman devletle barışık olmadılar.

Özelde AKP, genelde sermaye devleti kendi Alevi'sini yaratmanın peşinde!

Ertuğrul Günay Alevi örgütlerine 'saçmalamasınlar' diyerek, AKP ve devletin "Alevi açılımı" konusundaki samimiyetsizliğini açık hale getirdi. Ertuğrul Günay'ın açıklaması ile AKP'nin gündeme getirdiği 'alevi açılımı'nın boş bir söz kalıbı olduğu da tescil edilmiştir.

Ne Ertuğrul Günay'ın ne de AKP de Alevi emekçilerinin demokratik istemlerine yanıt vermek gibi bir hedefi bulunmaktadır. AKP'nin asıl hedefi, Alevi inancını İslam inancı içine çekerek devlet denetimi altına almak, bu sayede de Alevi emekçilerini çok daha rahat kontrol etmektir. Alevi açılımının esas sahibi sermaye devletidir. Amaç ise Aleviler'i ve Aleviliği devlet denetimi altına almaktır.

Sermaye düzeni, sünni inancına mensup işçi ve emekçileri baskı ve denetim altında tutmak için dinden nasıl yararlanıyorsa, bu kez de Alevi inancını kullanarak, Alevi işçi ve emekçilerini ehlileştirmeyi

hedefliyor. Aleviler'i denetim altına almanın önemli basamaklarından biri, Alevi emekçilerinin inancının Diyanet İşleri Başkanlığı'nın gerici duvarları arasında hapsedilmesidir. Bu nedenle Aleviler'in mutlaka devlette temsil edilmesi hedefleniyor. Başbakanlığa bağlı, genel müdürlük statüsünde bir "Alevi kurumu" oluşturulması planlanıyor. Dede ve zakirlerin sesinin kısılması için maaşlı birer devlet memuru olmaları amaçlanıyor. Bu plan başarılı olursa Alevilik de tıpkı diğer dinsel inançlar gibi sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanılacaktır.

Sermaye devleti kendine uygun bir Aleviliği egemen hale getirmeyi ve bunu Alevi emekçi yığınlarını denetim altında tutmanın etkili bir aracı olarak kullanmayı arzu etmektedir. Onyıllardır sermaye devletinin baskı ve zorbalığıyla yapılmak istenen şey bu kez AKP eliyle, para ve rüşvet ve devlet katında makam-mevki dağıtılarak hayata geçirilmek isteniyor.

Günay'ın hırçınlığı, AKP ve sermaye devletinin hırçınlığının ifadesidir!

Aleviler her dönemde yozlaştırma, çarpıtılma, değiştirilme politikalarının hedefinde oldular. Sermaye iktidarı asimilasyon politikasında başarılı olmadıkça şiddet ve katliam politikalarına yöneldi. AKP'nin Alevi emekçilerinin taleplerini karşılamaya hiç mi hiç niyeti olmadığı tüm açıklığı ile ortaya çıktı. Bu yönüyle Ertuğrul Günay'ın son açıklaması bireysel bir çıkışın ifadesi olarak algılanmamalıdır.

Ertuğrul Günay'ın sözlerine yansıyan Alevi örgütlerine ve emekçilerine duyulan tepki, Alevileri hizaya sokmaya yönelik, AKP eliyle yürütülen devlet politikasının istenen düzeyde sonuç vermemesinden duyulan, sermaye iktidarının kolektif rahatsızlığının ve hırçınlığının ifadesidir. Ertuğrul Günay'ın açıklaması, aynı zamanda sermaye iktidarının Kürt sorunu ve Alevi sorunu konusunda elindeki en önemli aracı olan AKP'nin iflasının tescilinin yeni bir örneğidir.

Alevi burjuvazisi, Alevi inancının dinsel gericiliğin bir aracı olarak kullanılması için çabalyor. Bu yolla, Alevi işçi ve emekçileri daha güçlü bağlarla düzene bağlamak istiyor. AKP'ye uyacak bir Alevilik yaratma gayretleri içinde olan işbirlikçi Alevi örgütleri ve bireyleri, AKP'nin Alevi iftarlarında boy göstermektedir. AKP'nin kararı ve el altında sağladığı destekle, Alevi emekçileri içinde faaliyet yürütmektedir.

Alevi emekçileri Ertuğrul Günay'ın yaptığı açıklamanın bireysel bir görüş olmadığını, sermaye devletinin anlayışının ifadesi olduğunu bir an olsun unutmamalıdır. Özelde dinci partiye, genelde sermaye devletine uyacak bir alevilik anlayışı arayışı hep sürecektir. Alevi emekçileri bireysel ekonomik çıkarlar peşinden koşan işbirlikçilerin, dinci partinin politikalarını meşrulaştıran, pazarlayan Hızır paşaların oyunlarına gelmemelidir. Tutulacak yol adı mücadeleyle direnişle özdeşleşmiş Pir Sultanlar'ın yoludur. Tüm ezilenlerin olduğu gibi alevi emekçilerinin taleplerinin gerçek anlamda karşılanacağı sosyalizm için mücadele alevi emekçilerin sorunlarının biricik çözüm anahtarıdır.

Eğitimde fırsat eşitliğinden ve seçme özgürlüğünden bahsedenler sermayenin sözcüleridir...

Eşit, bilimsel ve anadilde eğitim sosyalizmle mümkündür!

Son haftalarda Sabancı Üniversitesi'ndeki uygulamadan kaynaklı, eğitim sisteminin sıkıntıları gündemde kendine yer buldu. Tabii bu tartışmalar düzen sözcüleri etrafında döndüğü için konunun ele alınışı ve eğitim sistemine bakış da düzen sınırları içinde kaldı. YÖK ve Sabancı Üniversitesi arasındaki çekişmeye birçok rektör, köşe yazarı da taraf oldu. Bu gündem öylesine ilgi gördü ki, birçok köşe yazarı da kendi sayfalarından bu tartışmaya yanıt üretmeye çalıştı.

Buna göre, Sabancı Üniversitesi, ikisi eşit ağırlıklı biri sayısal olmak üzere iki puan türünden öğrenci alan üç temel eğitim programına sahip. Bu okula giren öğrenciler, ilk iki yıl hangi puan türünden üniversiteyi kazanmış olduklarına bakılmaksızın ortak dersler görüyorlar. İkinci yılın sonunda ise program değiştirebiliyor, mesela iktisattan mühendislik bölümüne (ya da tam tersi yönde) geçebiliyorlar.

Tartışmalardaki taraflar ise şöyle şekilleniyor: Sabancı Üniversitesi'nde 10 yıldan beri uygulanan bu yöntemin, aslında öğrencilerine yeniden seçme özgürlüğü vermek olduğunu savunanlar ile bu sistemin 'eşitliğe aykırı' olduğu görüşünde olanlar.

Fakat yineleyelim ki, yapılan özgürlük ve eşitlik tartışmaları burjuvazinin sözlüğündeki anlamlarıyla kullanıldığından, bizim için bir şey ifade etmiyor. Eğitim sistemindeki eşitsizlik gün gibi ortadayken, üniversiteye giriş sınavı olan ÖSS, sınıfsal ayrımın bir yansıması iken, onların bahsettiği eşitlik ve özgürlük işçi ve emekçileri hiçbir biçimde kesmiyor.

Sabancı Üniversitesi'ndeki uygulamayı, öğrencilerin ilgi alanlarına ve isteklerine göre eğitim alabilme olanağı olarak görenler ve öğrencilerin seçme özgürlüğünden dem vuranlar, nedense bu sorunun kaynağına işaret etmekten kaçınıyorlar.

Evet, eğitim sisteminin niteliksizliğinin ve anti-bilimselliğinin bir ürünü olarak milyonlarca öğrencinin istemedikleri bölümlerde okudukları doğrudur. Fakat "seçme özgürlüğüne" sadece Sabancı Üniversitesi'ne girebilen şanslı azınlığın, yani parası olanın sahip olabildiğinin savunulacak bir yanı yoktur. Kapitalist sistem, onun eğitim sistemi üzerindeki yansımaları zaten milyonlarca öğrencinin elinden eğitim alma hakkını dahi almışken, özgürlüklerden bahsetmek bir yere oturmuyor.

İsmet Berkan konuyla ilgili yazısında, üniversitelerde okuyan toplam öğrenci sayısı ile kıyaslandığında Sabancı Üniversitesi'ndeki öğrencilerin çok sınırlı kaldığından, tabiri caizse onların okyanustaki birer damla olduğundan ve herkes için geçerli olabilmesi gereken seçme özgürlüğünün sadece bu öğrencilere uygulanmasının herkese zaten 'mükemmel' bir fırsat eşitliği sunan üniversite düzeninde eşitliği bozmadığından bahsediyor. Sınırlı sayıdaki öğrencinin seçme özgürlüğünün bulunmasının, eşitliği bozduğu düşünülüyorsa, o zaman eşitliğin özgürlüğün budanması yoluyla değil tam tersine herkesin o özgürlüğe sahip olmasına çalışılması yoluyla sağlanması gerektiğini ifade ediyor ve ekliyor:

"Burada benim gibi düşünenlerle Sabancı'nın uygulamasının eşitliği bozduğunu öne sürenler arasında aslında uzlaşmaz bir çelişki var. Türkiye'de

'eşitlik' farklılıklara tahammülsüzlük, herkesin aynı tornadan çıkmış gibi olması, herkesin birbirine benzemesi olarak görüldükçe; 'eşitlik' denen şeyin en iyi uygulamada değil de en zayıf uygulamada sağlanması kolaylığından vazgeçilmedikçe bu uzlaşmaz çelişkinin biteceği de yok."

Benzer nitelikte bir açıklama da Hasan Cemal'den geliyor. Cemal şunları söylüyor:

"Tektipçi zihniyetinin öteki dirilişleri de yükseköğretim alanında yaşıyor."

"Yükseköğretim sisteminin, 12 Eylül askeri diktatörlüğünün dayattığı YÖK tipi, tektip üniversite dayatmasından kurtulmakta olduğuna; çağdaş toplumun gereklerine uygun çoğulcu bir yükseköğretim sistemine geçmekte olduğumuza inandığımız; en azından vakıf üniversiteleri için farklı eğitim programları ve sistemlerini deneme imkânının genişlediğini sandığımız bir dönemde, başta Sabancı Üniversitesi olmak üzere çeşitli vakıf üniversitelerine yeniden YÖK'ün dar yeleşini giydirme girişimleriyle karşı karşıyayız."

"Bu dayatmadan kesinlikle vazgeçilmeli."

YÖK başkanlığından yapılan açıklamada ise tersinden fırsat eşitliğine dem vuruluyor. Açıklamada şunlar söyleniyor: *"Türkiye'deki mevcut yükseköğretime giriş sistemine bütünüyle aykırı bu uygulama, fırsat eşitliğini ortadan kaldırmaktadır."* Özellikle YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan her konuşmasında bu uygulamanın fırsat eşitsizliğine yol açtığına vurgu yapıyor.

Üniversitelerin paralı olması gerektiği üzerine açıklamalar yapan bu kişinin eşitlikten bahsediyor olmasının hiçbir inandırıcılığının olmaması bir yana YÖK'ün gerçekleştirdiği icraatlar söylemlerinin nereye oturduğunu gösteriyor.

Seçme özgürlüğünden, eşitliğin en geniş alanda uygulanması gerektiğinden bahsedip, vakıf üniversitelerine övgüler düzenler ve çözümü yine sermayenin insafına bırakanlar acaba gerçekten bilmiyorlar mı ki, eşitsizliği yaratan temel neden bu

sistemin kendisidir.

Eğitimin piyasaya açılması, eğitim masraflarının öğrencilerin üzerine yıkılması eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin nedenlerindedir. Bu noktada, YÖK bu uygulamaların gerçekleşmesinde, gerek eğitim hizmetlerinin ticarileştirilmesinde gerekse üniversite sermaye işbirliğinin pekiştirilmesinde ana rolü üstlenirken, ifade edilen sözlerin kulakları tırmalıyor olması normaldir. İşçi ve emekçi çocuklarının yüzlerine üniversite kapıları en sert biçimde kapanırken, ellerinden eğitim hakkı alınıyor kim eşitlikten bahsedebilir ki?

ÖSS'ye girecek olan milyonlarca işçi ve emekçi çocuğu devlet okullarında niteliksiz eğitime mahkûm ediliyorken, eğitime ayrılan bütçenin hiç eşitsizliğin ana nedenlerinden biri olduğu düşünülür mü acaba? İlköğretimden üniversiteye eğitime ayrılan bütçenin aslan payını zaten özel okullar alırken, bu tartışmalar, tartışmaların tarafları yalnızca içinde bulunduğumuz eğitim sistemini meşrulaştırıyor.

Üniversiteyi kazanabilmenin tek yolu bugün dershanelere milyonlar dökmekse, kimse dershane taksitlerini denkleştiremeyenlere ne fırsat eşitliğinden ne de seçme özgürlüğünden bahsetsin.

Kapitalizm, özellikle içinde bulunduğumuz kriz koşullarında, çok büyük bir pazar alanı olan eğitim alanını piyasaya daha fazla açmaya mecburdur. Bu da eğitimin ticarileşmesinin daha da derinleşmesi demektir. Yani paran kadar oku demektir. Kapitalizmin temel mantığı burada da işlemektedir. Paran kadar özgürsündür.

Yani ifade edilen seçme özgürlüğü de, fırsat eşitliği de sadece Koçlara, Sabancılar vb. vakıf üniversitelerine gidebilenlere bahşedilmiştir. Bu tartışmalar bilinç bulandırmaktan öte bir yere hizmet etmemektedir.

Eşit, parasız, bilimsel, anadilde ve herkesin yeteneklerine göre yönlendirildiği bir eğitim sistemi ancak sosyalizmde mümkündür.

Liseliler geleceğine sahip çıkmak için Kadıköy'de buluştu!**“ÖSS'ye ve geleceksizleştirmeye hayır!”**

14 Haziran'da gerçekleşecek olan eleme sınavına karşı, bugün Kadıköy'de “ÖSS'ye ve geleceksizleştirmeye hayır!” şiarıyla bir miting gerçekleştirildi.

İLGP, Tüm-İGD, DEV-LİS, DEV-LİS, LÖB, Liseli Dev-Genç, Liseli Genç Sol, Liseli Kıvılcım ve Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin bir araya gelerek oluşturdukları “ÖSS'ye Hayır Platformu”nun örgütlediği miting kitlenin saat 14.00'te Tepe Natilius önünde bir araya gelmesiyle başladı.

Pankart ve dövizler taşıyarak kortejlerini oluşturan liseliler saat 15.00'te, en önde “Geleceksizleştirmeye ve ÖSS'ye hayır / ÖSS'ye Hayır Platformu” pankartı taşıyarak alkış ve sloganlarla Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Liseli öğrenci örgütlerinin oluşturduğu kortejlerin yanısıra öğrenci velileri ve destek vermeye gelen güçler de pankartlarıyla yürüyüşte yerlerini aldılar.

Kortejlerden yürüyüş ve eylem boyunca, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “ÖSS'ye inat yaşasın hayat!”, “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!”, “Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”, “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “ÖSS/SBS/KPSS Hayır!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” sloganları yükseldi.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP) mitinge “ÖSS duvarını yıkalım, geleceğimizi kazanalım! / İLGP” pankartı ve “ÖSS-AOBP kaldırılmalı!”, “ÖSS'ye ve geleceksizliğe hayır!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “ÖSS'ye karşı liselilerin sesi yükseliyor!”, “ÖSS'nin 5 seçeneğine karşı, tek seçenek mücadele!” ve “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz” dövizleri ile katıldı.

İLGP kortejinde “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!” ve “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!” sloganları da sıklıkla atıldı.

Miting tüm kortejlerin Kadıköy İskele Meydanı'na girmesinin ardından gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Ardından “ÖSS'ye Hayır Platformu” adına Derya Yoldaş basın açıklamasını gerçekleştirdi.

Yoldaş yaptığı açıklamada, ÖSS'nin sınav olmaktan çıktığını ve kayıt ücretleri, dersaneler, özel dersler, kitaplar ve CD'leriyle bir sektör haline geldiğini ifade etti. Yoldaş, bu eleme sisteminin eğitimdeki eşitsizliği derinleştirdiğini, yoksul

emekçi çocuklarını fabrika kapılarına mahkum ettiğini vurguladı.

Gençlerin yeteneklerine göre yönlendirildikleri bir eğitim sistemi istediklerini belirten Yoldaş, yaşamlarını test kitapları arasında, sınav salonlarında tüketmek değil; üretmek ve kendi geleceğine kendileri yön vermek istediklerini ifade etti. Eşitsizliklerin bitmediğini vurgulayan Yoldaş, Kürt gençliğinin anadilde eğitim hakkının yok sayıldığını, Kürt çocukların tutuklandığını ya da Uğur Kaymaz gibi katledildiğini belirtti.

Yoldaş'ın yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi: *“Buradan kendi çocuklarını ABD'de paralı okullarda okutup, biz emekçi çocuklarına ÖSS'yi dayatanlara sesleniyoruz. Mili Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'ya, Başbakan Tayyip Erdoğan'a ve geleceğimizi sömürenlere, bu düzeni dayatanlara sesleniyoruz. Kaldırın bu ÖSS'yi, yoksa biz kalkacağız ayağa. Tıpkı Yunanistan'daki kardeşlerimiz gibi. Polis kurşunu ile katledilen Aleksis'in yoldaşları gibi, kalkacağız ayağa. Mavi umutlarımız, aydınlık geleceğimiz için isyan edeceğiz. Hiç bir gelecek sunmadığımız bizleri, geleceksiz, umutsuz bırakmanızı izlemeyeceğiz.*

Deniz Gezmiş'i, Mahir Çayan'ı ve İbrahim Kaypakkaya'yı katlettiler. Erdal Eren'i 17'inde astılar. Fakat bizler özgürlük mücadelesi için liselerimizde ve sokaklarda mücadeleye devam edeceğiz.”

Basın açıklamasını ardından Bandista müzik grubu şarkı ve marşlar söyledi. Ardından bir tekstil işçisi ve çocuğu ÖSS'ye girecek olan Nurseli Yıldız bir konuşma yaptı. Kapitalizmde eğitimin eşitsizliğinden bahseden Yıldız, bu eşitsiz sisteme mahkum olmadığımızı vurguladı.

Ardından mitinge gelemeyen Sabahat Tuncel bir mesaj gönderdi. Rifat Ilgaz'ın öğrencilerine yazdığı şiirin okunmasının ardından Eğitim-Sen üyesi Baki Gökçe bir konuşma yaptı.

Miting Sinter Metal direnişçisi bir işçinin söz alması ile sürdü. Sinter işçisi, öğrenci ve işçilerin birlikte mücadele etmesi gerektiğini söyledi. Sinter işçisinin konuşması, “Birlik olalım, zincirimizi kıralım, mücadele edelim. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sözleriyle sona erdi.

Miting Önder Babat Kültür Merkezi Müzik Topluluğu'nun söylediği türkü ve marşlar eşliğinde çekilen halaylar ile Eğitim Emekçileri Derneği adına yapılan konuşmanın ardından sona erdi.

Bini aşkın kişinin katıldığı miting sığağa rağmen baştan sona coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana'da ÖSS mitingi:**“ÖSS duvarını yıkalım!”**

14 Haziran'da gerçekleştirilecek olan ÖSS'ye karşı 8 Haziran günü Adana'da kitlesel bir eylem gerçekleştirildi.

Ön tartışmaları kısıtlı bir zamana sıkışan ve öncesinde sınırlı sayıda ortak bildiri dağıtımını dışında anlamlı bir çalışmaya konu edilemeyen eylem buna rağmen yaklaşık 250 lise ve dersane öğrencisinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Eylem öncesinde yaşanan tartışmalar sırasında eylemin örgütlenmesinden çekilmemize rağmen genç komünistler olarak güçlü bir ön hazırlık çalışması gerçekleştirdik. İldeki belli başlı lise ve dersanelerde gençliği mücadeleye çağıran *Ekim Gençliği* imzalı bildirimimizin dağıtımını gerçekleştirdik. Bunun yanında hazırladığımız afişleri ilde yaygın olarak kullandık. Yaygın bir ajitasyon propaganda faaliyetiyle beraber anlamlı bir kitle çalışması da yürütmüş olduk.

Yürüyüş, 5 Ocak Meydanı'ndan başladı. “ÖSS duvarını yıkalım” ortak pankartı arkasında Çakmak Caddesi'ni trafiğe kapatılarak başlanan yürüyüşte en önde temsili bir ÖSS tabutu taşındı. Ortak pankartın arkasında Devrimci Gençlik Birliği ve DEV-LİS pankartı yer aldı. Bu pankartı sırasıyla Devrimci Gençlik Hareketi, Öğrenci Birliği, DİP Girişimi, Adana Emek Gençliği, Gençlik Cephesi, Liseli Arkadaş, Liseli Gençlik Muhalefeti, Liseli Öğrenci Birliği ve Özgürlükçü Gençlik Derneği pankartları izledi.

Bunların ardından “Gelecek ne sınav salonlarında ne üniversite kapılarındadır! ÖSS Duvarını yıkalım geleceğimizi kazanalım / Ekim Gençliği” pankartıyla yürüyüş kolunda yerimizi aldık. Güçlü bir ön hazırlık sürecinin ardından 45 lise ve dersane öğrencisiyle yürüyüşteki en kitlesel katılımı oluşturan kortejimizde “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!”, “ÖSS duvarını yıkalım geleceğimizi kazanalım!”, “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!”, “Eşit parasız bilimsel anadilde eğitim!”, “Diplomalı işsiz olmayacağız!”, “Kayıt paralarına kayıtsız kalma!”, “Cins ayrımcı eğitime hayır!”, “Faşist gerici eğitime hayır!” dövizleri ve kızıl bayraklar da taşındı.

Genç komünistlerin ardında Özgür Lise pankart açmadan dövizlerle yürüyüş kolunda yer aldı.

Yürüyüş boyunca “Susma haykır ÖSS'ye hayır!”, “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!”, “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” diplomalı işsiz olmayacağız!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Atatürk Caddesi'nin kısmen trafiğe kapatıldığı yürüyüşün ardından İstasyon Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Burada yapılan açıklamada üniversiteye giremeyen yüzbinlerce gencin umutlarını ve beklentilerini bir sonraki sınava erteleyecekleri ya da üniversite hayalinden vazgeçecekleri ifade edilerek bunun sorumlusunun biz gençler olmadığı sorumlunun bizleri eşit olmayan koşullarda yarışmaya zorlayan bu düzen olduğu ifade edildi.

Her sene sınav sisteminin değiştirildiği, bunun dersanelere yaramakta olduğu ve eğitimi piyasaya sunmaktan başka bir işe yaramadığını belirtildiği açıklamada AKP hükümetinin de tıpkı kendinden öncekiler gibi işçi ve emekçi çocuklarının eğitim hakkını gaspettiği söylendi.

Açıklama son olarak şu sözlerle sona erdi:

“Bizler liseli ve dersaneli öğrenciler olarak biliyoruz ki bu taleplerimiz kendiliğinden hayat bulmayacak, birlikte mücadele edersek başaracağız. Ya bizleri bekleyen karanlık geleceği sessizce kabul edeceğiz ya da tüm insanlığın geleceği olan sosyalist bir ülke için mücadele edeceğiz, birlikte geleceğimizi ellerimize alacağız. Unutulmasın ki biz gençliğiz, gelecek biziz, biz geleceğiz”

Açıklamanın ardından, eylem sloganlarla sona erdi.

Adana Ekim Gençliği

Kapitalizm doğanın ve insanlığın geleceğini yok ediyor!

Kapitalizmin yıkıcı etkisi insanlık üzerinde olduğu kadar doğa üzerinde de boyutlanarak artmaktadır. Burjuvazi, bir birikim ve sömürü aracı olarak sermayeyi keşfettiğinden beri, dünyadaki tüm kaynakları gözü doymaz biçimde yok etmeye devam ediyor. Çevre katliamları sonucu dünyanın her yerinde küresel iklim değişikliklerine bağlı sorunlar yaşanmakta. Kimi yerde artan kuraklıklar sonucu kıtlık, kimi yerde tahrip edici derecede yağış oranları tarım alanlarını yok ederken insanlık açlığa mahkûm edilmektedir. Yaşam alanları yok edilirken kitlesel göçler yaşanmakta ve çevresel sorunlara bağlı hastalıklar, ölümler giderek artmaktadır. İnsan ve doğa yaşamı ciddi tehditlerle yüzyüzyken tekellerin çıkarı uğruna uygarlık ve tüm canlıların geleceği korkunç bir yıkımla karşı karşıya.

Emperyalist tekeller emretti sermaye devleti yasallaştırdı!

5 Haziran tüm dünyada “Dünya Çevre Günü” günü olarak kutlandı. Bugün vesilesiyle bir sürü kurum ve kişi değişik açıklama ve temennilerde bulundu. Çoğu ikiyüzlü olan bu açıklamaların kimisini sermaye ve hükümet sözcüleri yaptılar. Bir tarafta bu ikiyüzlü açıklamalar yapılırken, diğer tarafta AKP hükümeti tarım alanında değişik düzenlemelere imza attı. Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı’nın adı, Tarım ve Gıda Bakanlığı olarak değiştirildi. Bu düzenlemelerle Temmuz’da yürürlüğe girecek olan “Türkiye Tarım Havzaları Üretim ve Destekleme Modeli” ile hangi ürünün, nerede ne kadar üretileceği de önceden planlanacak ve çiftçiler ona göre yönlendirilecek.

Yapılan düzenlemelere dair açıklama yapan Cemil Çiçek, imzaya açılan Ulusal Gıda Güvenliği Kanun Tasarısı ile ulusal biogüvenliğin amaçlandığını vurgularken, düzenleme ile “ulusal biogüvenlik” konusunun tek çatı altında toplandığını kaydetti. Ayrıca Çiçek, Avrupa’daki uygulamanın baz alındığı kanun tasarısı ile genetiği değiştirilmiş ürünlerin “bilimsel elekten geçtikten sonra” üretimine izin verileceğini ifade ederek, “genetiği değiştirilmiş bitkilerin izinsiz kullanımı, bebek mamaları ve çocuk besinlerinde başıboşluk giderilmiş olacak” dedi!

Meyve ve sebze, sütü, et ve et mamullerini, ekmeği, suyu, kuru ve yaş gıdaları... Kısaca hemen her şeyi “daha çok kâr” amacıyla tarımsal ilaçlarla kirleten, doğalıklarını yok eden emperyalist tekellerin uzun bir süredir dört gözle bekledikleri bu yasal düzenlemelerle tarımı tamamen denetimleri altına almayı hedefliyorlar.

Milyarlarca insanın sefaleti ve ölümü pahasına palazlanan emperyalist tekeller!

Kapitalizmin küresel ekonomik krizinin patlak vermesiyle en çok tartışılan konulardan biri de gıda kriziydi. Emperyalist tekeller önce enerji ve petrol kaynakları üzerinde spekülasyon yaparak devasa servetler kazandılar. Daha sonra ise gıda üzerinde bu oyunu oynadılar. Pirinç, buğday, mısır ve yağ gibi temel tüketim maddeleri üzerinde spekülasyon başlatıldı. Yükselen gıda fiyatlarına karşı ve ekmek-aş bulamayan Mısır’dan Haiti’ye dünyanın birçok yerindeki emekçi halklar sokaklara döküldü. Dünya

Bankası ve IMF yoksulluğun artmasından, iç isyanlardan, gıda krizinin derinleşmesinden söz etti. Ve bu durum, küresel istikrarı bozacak muhtemel tehditler olarak görüldü.

Öte yanda ise milyonlarca insanı açlığa ve ölüme mahkûm etme pahasına bir avuç gıda tekeli kısa zamanda devasa servetler kazandı. 66 ülkede 158 bin çalışanı olan ve dünyanın en büyük gıda şirketi Cargill bu soygunda başrolü oynuyordu. Cargill’in net kârı üç ay içerisinde 553 milyon dolardan 1.030 milyar dolara yükselirken, dünyanın en büyüklerinden Archer Daniels Midland’ın kârı yüzde 42 arttı. Bir başka büyük şirket olan Mosaic Company’nin kârı ise 12 kat artarak, 42.2 milyon dolardan 620.8 milyar dolara yükseldi.

Tarım ve gıda şirketleri hızla tekelleşirken, birkaç şirket küresel sistemi kontrol altına almaya çalışıyor. Bu amaç doğrultusunda ülkelerin tarımı yok edilirken, tarım politikaları da bu şirketlerin çıkarlarına göre şekillendiriliyor. Emperyalist tekeller bir tarafta kriz bahanesiyle milyarlarca insanı açlığa-ölüme mahkûm ederek sokaklara dökülmelerini zorluyorlar. Diğer taraftan da bu yıkımdan da yararlanarak Genetiği Değiştirilmiş Tarım’ı dünya genelinde yaygınlaştırmak istiyorlar.

Frankenstein gıda, Ebu Garip tohumları ya da bio-güvenlik adı altında dünya tarımının tekelleşmesi!

Dünya gıda pazarını paylaşma ve rant kavgasına tutuşan emperyalist gıda tekellerinin elinde genetiği ile oynanmış tohumlar en önemli konu haline geliyor. Söz konusu alanı kontrol eden birkaç şirket, devletlerin politikalarını da yönlendiriyor. Her yerde, her ülkede, gıda ile ilgili her alanda aynı şirketler ön plana çıkıyor. Cargill, Monsanto, Archer Daniels Midland, Bunge, Dupont Agriculture and Nutrition, Potash, Mosaic gibi şirketler, milyarlarca dolar kazanmanın ötesinde, gıda ticareti, tohum ve gübre konusunda dünyayı yönetiyor, ülkeleri kendilerine bağımlı hale getiriyor.

Hâlihazırda dünyadaki tarım arazilerinin yüzde 10’unda GDO’lu üretimin yapıldığı ifade ediliyor. Tekeller ve ülkelerdeki uşakları genetiği değiştirilmiş tarımı savunurken, birinci argümanları şu oluyor: Açlığa karşı tek çare (az masrafla ve çabuk üretilmesinden dolayı) GDO’dur!

ABD Irak’ı işgal ettiğinde ilk el koyduğu şeylerden biri de, dünyanın en verimli tohumlarının yer aldığı gıda depoları oldu. Yapılan düzenlemelerin ardından Irak’taki tarım üretimi “fikri mülkiyet ve patent” uygulaması altına alındı. Bu düzenlemeler gereği Iraklı bir çiftçinin tescilli tohum alması dayatılıyor ve tohumu bir sonraki yıl yeniden kullanılması yasaklanıyor. Bunun adı, kaliteli tarım ve bio-çeşitliliğin korunması oluyor! Yani yarın ABD’nin işgali bitecek, ancak Irak halkının yiyeceği iki lokmanın kontrolü Amerikan şirketlerinin elinde olacak. Konu uzmanlarının verdiği bilgilere göre; Irak’ta işgal öncesi bir adet buğday tohumu başakta 300 adet buğday verirken, şuan GDO’lu bir buğday tohumu başakta 15-30 adet veriyor!

Bu şirketler şimdi de başta ABD olmak üzere bir çok ülkede kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklarla özelleştirme adı altında ülkelerin biyolojik zenginliklerini ele geçiriyor. Kısa bir süre önce

Türkiye’deki hükümet ve muhalefetten beş vekil ABD’ye bir haftalık bir “gezi” düzenlemişlerdi! Vekiller ABD Tarım Bakanlığı ve Monsanto gıda şirketiyle de temaslarda bulunmuştu. Geçirilen bu yasalar efendileriyle ne tür müzakereler yaptıklarını ve ne tür sözler verdiklerini gösteriyor.

GDO’lu tarım üretimi çevre ve insan sağlığı üzerinde telafisi mümkün olmayan hasarlara yol açıyor. Toprağın doğal yapısını bozduğu için ilaçlara dirençli değişik böcek ve ot türlerinin üremesine, insanın genetik yapısını bozduğu için de değişik hastalıkların ortaya çıkmasına neden oluyor. Örneğin eskiden Türkiye’de kanser’den ölümler 40 yaş ve üzeri olurken, şu an yılda 2500 bebek kanserden ölüyor. Bu ölümlerin büyük oranı için de GDO’lu ürünlerin yer aldığı mamalardan kaynaklandığı belirtiliyor. İşte bundan dolayıdır ki başta Japonya, Güney Kore, Yeni Zelanda ile birçok AB üyesi ve bazı Afrika ülkeleri GDO’lu tarım üretimini yasaklamış durumda. Dünya yasaklarken, ülkemizdeki asalaklar tüm tarım alanlarını GDO’lu üretime çeviriyorlar.

Termik santralden nükleer santrale, GDO’lu tarım üretiminden siyanürle altın aramaya kadar sermaye devleti her yönden, her alandan insanlığı olduğu kadar, çevreyi, doğayı ve türlerin geleceğini de yok ediyor.

Emperyalist tekellerin dünya genelinde ulaştığı boyut sınıfın devrimci partisinin programında “**Emperyalizm ve dünya devrimi süreci**” bölümünde 17. madde de şu şekilde ifade edilmiştir:

“*Emperyalist tekeller arasındaki dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, karlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.*”

Aynı bölümün 23. maddesinde ise gerçek çözüm şu şekilde formüle edilmiştir:

“*Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümesinin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, “Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz!”*

Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı'na doğru

2011 yılında Venezuela'da yapılacak olan, Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı'na hazırlık amaçlı, Avrupa düzeyinde bir toplantı yapıldı.

Yaklaşık yüz kadınının katıldığı toplantı 1 Haziran'da Almanya'nın Gelsenkirchen-Horst şehrinde gerçekleştirildi. Toplantı bileşenini Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden katılan kadınlar oluşturuyordu. İngiltere, Almanya, Fransa, Kosovo, İsviçre, İtalya, Hollanda, Macaristan, Yunanistan, Türkiye ve Avrupa dışından Kazakistan'dan misafir kadınlar toplantıda yer aldı.

Toplantının gündem maddeleri şöyleydi:

1. Yurt dışından gelen kadınların selamlanması

2. 13 ve 14 Şubat 2009'da Venezuela'nın

Barquisimeto şehrinde gerçekleştirilen 3.

Enternasyonal Hazırlık Toplantısı'nda alınan kararların oylanmaya sunulması.

3. Dünya ekonomik krizi, bu krizin kadınlar üzerindeki etkileri ve Almanya da dahil olmak üzere tüm katılımcı ülkelerin dünya emekçi kadınlar konferansına hazırlık sürecinde yapılan faaliyetler üzerine konuşmalar.

4. Aşağıdaki konuların tartışılması:

* Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı (World Womens Conference - WWC) hazırlık olarak, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde Avrupa çapında neler yapılabilir konusunun tartışılması

* 8 Mart 2011'de dünya çapında bir yürüyüş yapılması.

* Tüm ülkelerdeki hazırlık komitelerinin finans konusundaki önerileri

* Avrupa genelinde bir koordinasyon grubunun oluşturulması.

5. İki Avrupa delegesinin dünya çapında merkezi hazırlık komitesinde konuşulan önerileri aktarmaları.

Venezüele'da alınan kararların oylanması sonrasında katılımcı her ülke yaklaşık 5'er dakikalık süreler içinde ülkelerindeki kadının konumunu, ekonomik krizi ve Dünya Emekçi Kadın Konferansı'na hazırlıkların ne durumda olduğunu çok kısaca anlattı.

Bu süre içinde Türkiyeli örgütlerden katılımcıların çok olmasına rağmen bir kişiye söz hakkı verileceği söylendi.

Verilen arada bu konuyu tartıştık ve bir temsilci seçtik. Bu temsilci Türkiye'de kadının konumuna ve politik sorunlara yönelik kısa bir konuşma yaptı. Ayrıca toplantının katılımcılarının belirlenmesine dair eleştiriler getirdik. Büyük coğrafyaya sahip ve çeşitli politik ve ulusal sorunları bağrında taşıyan Türkiye'ye daha fazla söz verilmesi gerektiğini ifade ettik. Alman delegasyonu içerisinde bir Türk ya da Kürt kadın temsilcinin olmayışını kınadığımızı belirttik.

Türkiye'den davetli gelen katılımcı ise Diyarbakır da yapılan Ortadoğu Kadın Konferansı'ndan kısaca bahsetti.

Konferans sonunda alınan kararlar:

* Venezuela'da organize edilecek olan Dünya Emekçi Kadın Konferansı'nın giderlerinin büyük bir kısmının Avrupa ülkeleri tarafından finans edilip edilmemesi bulunan delegeler arasında oylamaya sunuldu ve kabul edildi.

* 25 Kasım'ın enternasyonal bir biçimde organize edilmesi.

* Görevlendirilecek kadınların en az bir-iki hafta öncesinden Venezuela'ya giderek konferansın organize edilmesine yardımcı olmaları önerisi oylamayla kabul edildi.

* 1 Eylül 2009'dan önce her ülkenin Venezuela'ya göndereceği 5 temsilcinin adını bildirmesi.

* Yunanistan, Berlin ve Gelsenkirchen'de yapılacak olan göçmen sorunlarının tartışılacağı enternasyonal konferansa WWC Avrupa Komitesi olarak katılıp WWC'nin tanıtımını ve çağrısını yapmak.

* WWC nin dünya çapındaki hazırlık komitesine her ülkeden bir temsilcinin katılması. Hollanda'nın da bu komiteye katılıp katılmaması oylandı ve kabul edildi.

* Türkiye Kürdistanı'ndan Leyla Zana ve kadın parlamenterlerin WWC'ye katılmaları çağrısında bulunmak ve politik anlamda hiçbir sorun yaşamamaları için garanti verilmesi konusunda önerge sunmak.

* İranlı bir katılımcının önerisi ile Berlin'de bir hastane morgunda bulunan 90 yıl önceye ait kadın cesedinin Rosa Luxemburg'a ait olması durumunda, Rosa'ya yakışır bir cenaze töreninin yapılması ve bu komitenin katkı sunması.

* 2010'da yapılacak olan Avrupa hazırlık konferansının İtalya'da yapılması.

Toplantı saat 17.00'de kadınlar için ve kadınlar tarafından yazılmış olan bir şarkının hep beraber söylenmesi ile bitirildi. Saat 18.00'de misafir

delegelerle sohbet etmek fikir alışverişinde bulunmak üzere bir olanak yaratıldı.

Toplantının genelinin politik bir atmosferde geçmesi ve çoğunlukla sosyalizm vurgularının yapılması katılımcı kadınların mücadeleci ruhunun bir göstergesiydi.

Toplantıya BİR-KAR Emekçi Kadın Komisyonu'ndan 3 temsilci olarak katıldık.

***BİR-KAR Emekçi Kadın Komisyonu
Hollanda delegasyonu***

Yeni teşvik ve istihdam paketi : Karşı devrimci bir saldırı

Çin çalışma rejimi inşa ediyor: Köle işçilik + Beleş ücret

Kapitalist krizin yıkıcı etkileri giderek açığa çıkıyor. Tayyip Erdoğan'ın işsizliğe karşı önlem, yeni istihdam düzenlemeleri adıyla açıkladığı son paket, sermayeye sınırsız sömürme olanakları yaratıyor.

Türkiye hızla Avrupa'nın Çin'i olma yönünde adımlar atıyor. Bunun anlamı Çin çalışma rejiminin inşası demektir. Çin çalışma rejimi iki esasa dayanır. Köle işçilik artı beleş ücret. Bugün öz olarak paketten çıkan budur. İşçi sınıfının tarihsel (kıdem ihbar tazminatı, toplu sözleşme düzeni, asgari ücret, sosyal haklar, ikramiye, sekiz saatlik iş günü gibi) kazanımlarının gaspıdır.

Pakette bahsedilen işsizliği önleme ya da sosyal yönlü düzenlemeler özünde, sermayeye hiçbir risk almaksızın yeni ucuz işgücü sağlamayı içeriyor. Lise üstü eğitim gören yüz bin kişinin staj programına alınması ve şirketlerin staj sonrasında istediği işçiyi işe alma keyfiyeti kazanması bunlardan biridir. Bu süreçte stajyerlere ücretlerinin işsizlik sigortası fonundan ödenmesi ve bu ücretlerin asgari ücretin altında olması çarpıcıdır. Ayrıca yine pakette yüz yirmi bin işçinin altı ay süreyle geçici olarak istihdam edilmesi ve ücretlerinin fondan ödenmesi de düşündürücüdür. Sadece bu uygulamalar bile geçici işçiliği meşrulaştırmak da, fiilen asgari ücret düzenini parçalamak da ve sermayenin göz diktiği işsizlik fonunu alenen sermayeye aktarmaktadır. Öte yandan bir başka amaç ise işsiz yığınlardan doğabilecek tepkilerin massedilmesidir.

Pakette Türkiye'nin her yanının sistemli

güvencesizleştirilmesi ve emek süreçlerinin esnekleştirilmesinin yanında, sermaye yeni teşviklerle özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun Türkiye'nin Çin'ine dönüştürülmesi amaçlanmaktadır. Bu yön ayrıca Kürt sorununun evrimi ve olası gelişmeler anlamında ciddi tartışmalara yol açabilir. Yani Avrupa'nın Çin'i olmaya adım atan Türkiye, kendi içinde de işçi cehennemleri yaratmayı hedefliyor.

Bütün bu gelişmeler dışarıda emperyalist agresyonun parçası ve aktif taşeron olan Türkiye Cumhuriyeti'nin, içeride Çin çalışma rejimini inşa edişini göstermektedir. Bu süreç "geçici", "güvencesiz", "kiralık", "bedava" işçilik gibi sistematik güvencesizleştirme operasyonlarını ve sistematik esnekleştirme taktiklerini içermektedir.

Paket işçi sınıfı için işsizliğe çözüm, yeni sosyal düzenlemeler değil, bir karşı devrimci saldırıdır. Sınıfa yönelik tarihin en büyük saldırısıdır. Yaşanan kapitalist kriz bir büyük bunalım ya da buhran mahiyeti taşıyor.

Böylesine kriz anları iki olasılığı gündeme getirir. Biri tehdit diğeri ise imkandır. Tehdit karşı devrim tehdididir. Sermaye karşı devrim saldırısına başlamıştır. Görev sınıfın bağımsız, birleşik, siyasal gücünü oluşturmaktır. Kriz anlarında devrimin ve sosyalizmin olanaklarını yaratmak da buradan geçer.

Bundan dolayı sınıfın her eylemi ve her direnişi artık bir manifestodur. Bu manifestoyu iyi okuyanlar ve manifestonun parçası olanlar geleceği kazanacaktır.

Volkan Yarasır

Obama'nın Kahire vaazı...

Emperyalistler egemenlik, sömürü ve yağmanın peşindedir!

Medya tekellerinin diline doladığı ABD Başkanı Barack Obama'nın Mısır ziyareti gerçekleşti. Başkent Kahire'deki Kahire Üniversitesi'nde konuşan Obama, sorunların kaynağına tek kelime ile değinmeden, herkese "mavi boncuk" dağıtma yolunu seçti. Medya tekellerinin "tarihi" diye lanse ettiği konuşma, üslubu dışında herhangi bir yenilikten yoksundu.

Tam bir mizansen şeklinde hazırlanan Obama'nın konuşması belli ki, ABD'li Ortadoğu uzmanlarının kaleminden çıkmış. Müslümanların kutsal kitabı Kuran'a yapılan atıflar, Müslümanlığı yücelten sözler, ABD'nin İslam dünyasına verdiği öneme yapılan vurgular, Ortadoğu'ya barış vaat eden söylemler... Tüm bunlar, konuşmanın, bölge halkları nezdinde yerlerde sürünen ABD'nin imajını düzeltmeye odaklandığını ortaya koyuyor. Konuşmasında temel sorunların bir kısmına değinen Barack Obama, çözüme nasıl ulaşılabileceğine dair elle tutulur tek bir söz bile söyleyemedi.

Bir kez daha demokrasi vaazı...

Neofaşist çetenin şefi Bush, Amerikan savaş makinesinin yıkıcı gücünü kullanarak demokrasi ve özgürlük ihraç edeceklerini kaba, patavatsız üslubuyla söylüyordu. Obama ise demokrasi ihracından vazgeçmedi, ancak bu işi savaş makinesine havale etmekten kaçınıyor. Çünkü ortada Afganistan ve Irak yıkımları dururken, üslup değişikliği artık bir zorunluluk haline gelmişti. Temel sorun, "demokrasi ihracı"ndan vazgeçilmemesidir.

ABD başkanları bu tiksinti verici vaazları her zaman tekrarlarlar. Dini bir ritüel havasında demokrasiden bahseden ABD başkanları, gerçekte demokratik kazanımların dünyadaki en büyük düşmanlarıdır. Bunlara yeni ABD başkanı da dahildir.

Obama'nın gerici, zorba bir rejimin hüküm sürdüğü Mısır'ın başkentinde demokrasiden bahsetmesi bile tam bir ikiyüzlüktür. Zira Amerikancı Mısır rejimi, en sıradan demokratik

hakların kullanılmasına bile azgınca saldırmaktadır. Fakat asıl ikiyüzlülük, 1945'ten beri dünyada gerçekleşen askeri faşist cuntaların tümünün ABD'nin desteğini alıp onayından geçmiş olmasına rağmen, demokrasiden söz edilmesidir. Yakın geçmişe bakıldığında, Türkiye'dekiler dahil tüm faşist provokasyon ve katliamların arkasında emperyalist Amerikan rejiminin olduğu görülecektir. Geçmişteki suç dosyası bir yana, Gazze'de etnik kıyım gerçekleştiren siyonist katilleri destekleyip silahlandıran, Afganistan'ı, Irak'ı harabeye çeviren bir rejimin başkanı olarak Obama'nın demokratikleşmeden söz etmesi, kaba bir riyakarlıktan başka bir şey değildir. Dahası bu tutum, Obama'nın da önceki başkanların izinden gideceğini kanıtlamaktadır.

Yahudi yerleşimlerinin durması, iki devletli çözüm...

Konuşmanın öne çıkan bir diğer vurgusu, İsrail'in Yahudi yerleşimlerini genişletme çalışmalarının durdurulması gerektiğidir. Bu vurgu 1993'teki Oslo Süreci'nden beri yapılmaktadır. Oysa bu dönemde Batı Şeria ve Doğu Kudüs'teki Yahudi yerleşimleri durmaksızın genişledi. Gelinek yerde Yahudi yerleşimleri, her iki bölgeyi de tam bir kalbura çevirmiş durumdadır.

Siyonistlerin, Yahudi yerleşimleri açmayı, geri kalan Filistin topraklarını gassetmenin bir aracı olarak kullandığı bilinmektedir. Buna rağmen ABD rejimi, bu ırkçı saldırganlığa karşı hiçbir zaman kılını kıpırdatmamıştır. Oslo'dan 16 yıl sonra Obama, bu yöndeki itirazını yüksek sesle dile getirmektedir. Ancak bu itirazın pratikte hiçbir değerinin olmadığı, halen Yahudi yerleşimlerine yenilerinin eklenmekte olmasından bellidir. Hatırlatmak gerekiyor ki, siyonist rejimin bu küstahlığı, tam da ABD emperyalizminin sınırsız desteğinden kaynaklanmaktadır.

İki devletli çözüm söylemine gelince... ABD

başkanının bu konuda kayda değer hiçbir öneri ya da planı yoktur. Zaten İsrail'in güvenliğini sağlamayı temel alan bir devletin başı olarak Obama'nın, iki devletli çözüm yönünde adım atmasının bu koşullarda zemini bulunmuyor. Bu yönde geliştirilecek iğreti bir çözüm için bile, ABD-İsrail ilişkilerinin "radikal" bir değişikliğe ihtiyacı olacak. Bu yönde bir adım atılacağına dair herhangi bir belirtiye ise rastlamak mümkün değil. İcraat bir yana, sadece sarfettiği sözlerden dolayı, Amerika'daki Yahudi lobisinin Obama'dan rahatsız olduğu dillendirilmeye başladı. Hatırlatmak gerekiyor ki, Obama'nın seçim kampanyasını finanse edenlerin başında Yahudi lobisi vardı. Hal böyleyken, Obama'nın iki devletli çözüm vaat etmesinin söylemden öte hiçbir değer taşıyamamaktadır. Konuşmada siyonist rejimi rahatlatmak için sarf edilen sözlere ise, değinmeye bile gerek yok.

Yıkım ve katliamların hesabını vermeden Irak'tan çekilme vaadi...

ABD başkanının bir diğer vaadi, bütün askeri güçlerin Irak'tan çekileceği, daimi askeri üs kurulmayacağı, ayrıca Iraklılar'ın kendi kendilerini yönetmelerine destek verileceğidir.

Bu sözlerde herhangi bir yenilik olmadığı gibi, emperyalist Amerikan rejiminin Irak halkları şahsında insanlığa karşı işlediği ağır suçlardan hiç söz edilmemektedir. Irak işgalinin "zorunluluk değil tercih olduğu"nun söylenmesi bir itiraf olsa da, ülkenin harabeye çevrilmesi, üretici güçlerin tahrip edilmesi, bilim insanlarının ortadan kaldırılması, 4 milyon insanın yerinden yurdundan edilmesi ve en önemlisi 1.5 milyona yakının Iraklı'nın katledilmesi, ABD emperyalizminin yanına kar bırakılmak istenmektedir.

Amerikan savaş makinesi, direnişin bataklığa çevirdiği Irak'tan her halükarda çekilmek zorundadır. Burada önemli olan, farklı gösterilen Obama'nın Irak halklarına karşı işlenen ağır suçları görmezden gelmesidir. Bu tutum, neofaşist çete ile şefi Bush'un savunulmasından başka bir anlam taşıyamamaktadır. Vurgulamak gerekir ki, katliamı gerçekleştiren zihniyet ile üstünü örtmeye çalışan zihniyet arasında öze dair bir farklılıktan söz edilemez.

İslam dünyasında kadınlar için eşitlik talebi...

Bu istek, ayakları havada olmasının yansıra gülünçtür aynı zamanda. Zira bütün demokratik haklar gibi kadınların eşitliği sorunu da, kapitalizmin egemenliği altında ancak toplumsal mücadele ile sınırlı bir çözüme ulaştırılabilir. Oysa söz konusu Ortadoğu olunca, toplumsal dinamikleri şiddetle ezen gerici rejimlere her zaman destek veren Obama'nın başkanı olduğu emperyalist ABD rejimidir.

Suudi Arabistan gibi, kadının insan bile sayılmadığı bir şeriat rejimini destekleyen ABD yönetimi veya onun başkanının kadınlar için eşitlik istemesi, İslam dünyasındaki kadınlarla alay emek anlamına gelebilir ancak.

Toplumsal hareketleri baltalamak için petrol zengini Arap ülkelerinde yerli bir işçi sınıfının oluşmasını özel politikalarla engelleyen ABD emperyalizmi ile diğer suç ortakları, bu ülkelerdeki ortaçağ artığı rejimlerin hamiliğini sürdürmektedir. Suudi Arabistan ile diğer Körfez Ülkeleri'ndeki işçiler halen yoksul ülkelere gelmekte ve her tür haktan yoksun koşullarda çalıştırılmaktadır. Herhangi bir hak arama mücadelesine kalkışan işçiler ise, anında sınır dışı edilmektedir. Bu olgu İslam ülkelerindeki kadınların olduğu kadar, işçi ve emekçilerin de demokratik kazanımları önündeki temel engellerden birinin ABD emperyalizmi olduğunu gözler önüne sermektedir. İslam dünyasındaki kadınların eşitliğinden dem vuracak son kişi, ABD başkanı olsa gerek.

Tek doğru mesaj: Direniş karşıtlığı!

Barack Obama'nın pek çok ayrıntı da içeren konuşmasının, denebilir ki, tek doğru mesajı, emperyalist/siyonist saldırganlığa karşı yükseltile direnişini açıktan hedef almasıdır. İsrail işgaline karşı direnen Hamas'ı doğrudan, Lübnan'da direnen Hizbullah'ı ise dolaylı olarak hedef alan ABD başkanı, haddini aşarak, direnişten vazgeçilmesi gerektiğini vaaz etti.

İsrail savaş makinesinin Lübnan'ı hedef alan vahşi bombardımanı ve sivil halkın katledilmesine değinmeyen Obama, siyonist rejimin Gazze'deki yıkım ve etnik temizlik amacıyla gerçekleştirdiği saldırıdan da söz etmedi. Siyonist barbarlığın icraatları orta yerde dururken, dahası Obama'nın bu saldırganlığı desteklediği biliniyor, direniş hedef alması iğrenç bir çifte standart olsa da, yine de ABD başkanının düşüncesini açıkça dile getirdiği tek konu bu oldu.

Kahire vaazının farklı etkileri...

Obama'nın vaazı, gerici Arap rejimleri ile medyadaki borazanları tarafından büyük bir gösteriye dönüştürüldü. Zıvanadan çıkan bazı rejim borazanı gazeteler, Barack Obama'yı, 12. yüzyılda Arap güçlerini birleştirerek Haçlıları Kudüs'ten kovan Selahaddin Eyyubi'ye benzettiler. Tikinti verici bu dalkavukluk bir yana bırakılırsa, Obama'nın vaazı, sistem içi iğreti bir çözüm özleyenlerde belli bir beklenti yaratmış görünüyor. Sistem içi "onurlu çözüm" önerenler ise, vaazın bazı vurgularını önemserken, konuşmanın bütünlükten yoksun ve çelişkili olduğunu söyleyerek, sürece şüpheyle yaklaşma eğiliminde olduklarını hissettiriyorlar. Boş sözleri değil, icraatları esas alanlar ise, isabetli bir değerlendirme ile ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki politikasının öz olarak değişmediğini, sadece söylemde bir farklılık olduğunu vurguluyor. Denebilir ki, bu son eğilim, bölge halklarının önemli bir kesiminin duygularına da tercüman olmaktadır.

Hariçten yapılan değerlendirmelerde ise Barack Obama'nın geçmişine, derisinin rengine, üslubuna, eğilimlerine, niyetlerine... yapılan vurguların hiçbir kıymet-i harbiyesi bulunmuyor. Zira emperyalist güç odaklarının hesaplaşma alanı olan Ortadoğu gibi bir bölgede belirleyici olan başkanların kişisel özellikleri ya da eğilimleri değil, büyük tekellerinin ve onları temsil eden emperyalist Amerikan rejiminin bölgesel ve küresel çıkarlarıdır.

Ortadoğu'nun son yüzyıllık tarihi, kapitalist emperyalizmin bölgeye dönük sistem içi bir çözüm üretmediğini döne döne kanıtlamıştır. Bu konuda herhangi bir değişiklik olmadığı gibi bölge, düzen içi çözümlere her zamankinden de uzaktır.

Ortadoğu halklarının önünde anti-emperyalist/anti-siyonist, birleşik direnişle özgürlüğünü söke söke kazanması dışında bir çözüm bulunmamaktadır.

Avrupa Parlamentosu seçim sonuçları...

Kriz içinde debelenen kapitalizm, faşist akımları güçlendiriyor!

Genel merkezi Fransa'nın Strasbourg kentinde olan Avrupa Parlamentosu (AP) için 27 ülkede yapılan seçimlerin sonuçları açıklandı. Resmi sonuçlara göre 736 sandalyeli parlamentoda Sağcı Hristiyan Demokratlar 267, Sosyalist Grup 159, Liberaller 81, Avrupa Uluslar Birliği 35, Yeşiller 51, Avrupa Birleşik Solu 33, Bağımsızlık Demokrasi Grubu 20, diğer gruplar da toplam 90 sandalye elde etti.

Seçimlere katılım, AP tarihinin en düşük seviyesinde gerçekleşti. 375 milyon seçmenin yalnızca yüzde 43'ü sandık başına gitti. 2004'teki seçimlere katılım oranı yüzde 45'ti.

Seçim sonuçları hem her bir üye ülke için hem Avrupa'nın geneline dair bazı göstergeler sundu.

Seçimlere katılımın düşüklüğü, emperyalist güçlerin çıkarlarını savunan Avrupa Birliği'nin (AB) kıta halkları nezdinde umut olmaktan uzak olduğunu birkez daha gözler önüne serdi. Seçimlerden çıkan ve Avrupa kamuoyunun gündemine yerleşen belirgin sonuç ise, ırkçı-faşist partilerin ulaştığı başarı oldu.

27 Avrupa Birliği ülkesinde düzenlenen AP seçimlerinde merkez sağ partiler milletvekili sayısını arttırarak çoğunluğu sağladı. Merkez sağ diye adlandırılan gerici partilerin güçlenmesinin yanısıra, ırkçı-faşist partiler de ilk kez AP'ye girmeyi başardılar.

Fransa, Almanya ve İtalya'da iktidardaki muhafazakâr partiler başta gelirken, Britanya, İspanya ve Letonya'daki sol iktidar partileri ise oy kaybetti.

Öte yandan seçim sonuçları, faşist hareketlerin Avrupa'nın hem doğusunda ve hem batısında ırkçılık temelinde güçlendiğini gösterdi. AP seçim sonuçları, bu eğilimin yaygınlığını somut bir şekilde ortaya koydu.

Örneğin bazı ülkelerde faşist partiler parlamentoya ilk kez aday gönderirken, kimi ülkelerde bu partiler grup kuracak kadar aday çıkarabildi. Bu durum faşist partilerin para yardımı alması ve Avrupa Parlamentosu'nda temsil ve söz hakkı kazanmaları anlamına geliyor. Başka bir ifadeyle ırkçı-faşist partiler, Avrupa Parlamentosu'nun organik bir parçası haline gelmiş oldular.

Özellikle Avusturya, Macaristan, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Polonya gibi ülkelerde ırkçı-faşist partilerin gösterdiği belirgin güçlenme, Avrupa gündemine yeni bir faşizm tehlikesi mi, tartışmasını taşıdı. ırkçı-faşist partilerin güçlenmesinin, kapitalizmin küresel krizinin işçi sınıfı ve emekçilere faturayı ödetmek için saldırıda bulunduğu bir döneme denk düşmesi, doğal olarak Avrupa burjuvazisinin 1929 bunalımından çıkabilmek için faşizme başvurmasını akıllara getiriyor.

Macaristan, Slovakya ve Çek Cumhuriyeti'nde faşist partilerin, yarı askeri milis teşkilatları kurması, dahası gençliği bu yapılar içinde örgütlemesi, faşist tehlikenin somut bir olgu olduğuna işaret ediyor. Görünen o ki bu gelişme, Avrupa'nın hem sağ hem sol merkez partilerini ürkütecek noktaya da gelmiş

bulunuyor.

Kapitalizmin yapısal sorunlarından biri olan krizin işsizlik, yoksulluk, moral yozlaşma, umutsuzluk gibi pek çok sorunu derinleştirdiği biliniyor. Bu sorunların biriktirdiği tepkiyi düzene yöneltmek, devrimci sınıf hareketinin geliştiği koşullarda mümkün olur. Ancak düzenin efendileri ile her çeşit yordakçılarının, sınıf hareketinin gelişimini engellemek için ilan ettikleri seferberlik başarıya ulaşırsa, biriken öfkenin ırkçı-faşist güçlerin kanallarına akarak, kapitalizme hizmet ettiği de, tarihsel deneyimlerden bilinmektedir. Bu olguyu iyi bilen düzenin efendileri, devrimci sınıf hareketinin önünü alabilmek için faşist akımı güçlendirirler. Tüm faşist rejimlerin gösterdiği gibi, hem devlet aygıtının temel kurumları, hem egemen sınıfı temsil eden büyük tekeller her durumda yerli yerinde dururlar. Naziler döneminde olduğu gibi, öncesi ve sonrasında da büyük Alman tekellerinin palazlanmaya devam etmesi, bu olguyu gösterir.

Resmi söylemde parlamenter yönetime yapılan vurgulara rağmen, rejimin bekası söz konusu olduğunda, hiçbir gerici burjuva devlet aygıtı, faşist bir yönetime dönüşmekten geri durmayacaktır. Bu olgu, faşizmin tekelleri kapitalizmin özbeöz çocuğu olduğunu döne döne kanıtlar.

21. yüzyılın başından beri polis devletine geçişin yasal zeminini hazırlamakla uğraşan Avrupa burjuvazisi, sınıf çatışmalarının sertleşme eğiliminin farkında olduğu için bu hazırlıklara ihtiyaç duydu. Küresel krizlerin kapitalist rejim için en tehlikeli dönemler olduğu dikkate alındığında, Avrupa'da faşist akımların güçlenmesinin nedeni daha iyi anlaşılır.

Kapitalizmin krizine karşı mücadelede devrimci sınıf hareketini geliştirmek, salt krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için değil, toplumsal hareketin faşist baskı ve terörle ezilmesinin önüne geçebilmek için de büyük önem taşımaktadır. Belirtmek gerekiyor ki, devrimci sınıf hareketi, hem krizden hem bunun sonuçlarından biri olan faşizmden kurtulmanın tek yolu olan devrim yürüyüşünün önemli kilometre taşlarından biridir aynı zamanda.

Pakistan'da iç savaşın perde arkası

Knut Mellenthin

Amerika'nın iç savaşı kıskırtma stratejisi ardından bugün Pakistan hükümeti, savaşın ülkenin kuzey batısında yayılmasını istiyor.

Pakistan askeri kuvvetlerinin ülkenin kuzey batı sınır bölgesinde, üç ayrı yerde Taliban'a karşı düzenlediği ve Devlet Başkanı Asif Ali Zardari tarafından beklenmedik bir ölçüsüzlükle "topyüken savaş" olarak tanımlanan operasyonlar, geçici bir süre için durdurulacak. Çatışmaların bazı Pakistanlı politikacıların ve askeri yetkililerin söylediği gibi birkaç gün içinde mi, yoksa daha temkinli olanların düşündüğü gibi birkaç hafta içinde mi sona ereceği tartışmasının da büyük bir önemi yok. Asıl önemli olan, bu askeri kampanyanın, açıklanmış olan Taliban'a ağır bir darbe indirmek, hatta onu ortadan kaldırmak amacına ulaşmayacak olmasıdır. Bu amaca ne çatışmaların sürdürüldüğü ülkenin kuzey batı bölgesinde, ne de geçici olarak Taliban'ın çıkarıldığı ve kesin "temizliğin" amaçlandığı Dir, Buner ve Swat bölgelerinde ulaşılabildi.

Askeri kuvvetlerin Dir bölgesine saldırısı 26 Nisan'da, Buner bölgesine saldırısı 28 Nisan'da başladı. 8 Mayıs'tan bu yana ise, Taliban'ın merkezi olan Swat bölgesinde çatışmalar sürüyor. Yani, bölgedeki savaş 6 haftadır sürüyor. Bu süre, politikacıların ve ordunun başlangıçta sözünü verdikleri "kısa süreyi" çoktan aştı. Bunun bir sebebi, saldırıların başlangıçta sadece şiddetli hava saldırıları ile sınırlı tutulması, kara saldırıları için bir süre beklemenin tercih edilmesi oldu. Bu süre içinde Taliban, önemli kuvvetlerini geri çekme ve koruma şansı elde etti. Şu anda, Taliban kuvvetlerinin izini bulmak olanaksız görünüyor.

2 Haziran günü Pakistan İçişleri Bakanlığı temsilcisi yaptığı açıklamada, operasyonlarda başlangıçtan bu yana 1244 düşman askeri öldürüldüğünü, bunların 26'sının ise birlik komutanları olduğunu bildirdi. Pakistan Silahlı Kuvvetleri'nin ise 89 askerinin öldüğünü, 276 askerinin ise yaralı olduğunu açıkladı. Taliban içindeki yaralı sayısı ise açıklanmadı. Ayrıca pek çoğu yabancı uyruklu olmak üzere 92 islam savaşçısının tutuklandığı da açıklandı. Bu açıklamalardan çıkarılacak tek mantıklı sonuç, Pakistan ordusunun bilinçli olarak az sayıda tutuklama gerçekleştirdiğidir. Ya da, daha açık bir şekilde ifade edersek; yakalananlar ve yaralananlar öldürüldüler, katledildiler, ki bu tartışmasız bir savaş suçu oluşturmaktadır.

Mültecilerin sayısı devasa rakamlara ulaştı. Kuzey batı sınır bölgesinden sorumlu bakan Mian İftikhar Hussain'in açıklamalarına göre, 29 Mayıs'tan bu yana 3.4 milyon kişi çatışmalardan kaçarak göç etti. Bu rakama ise, açıklamanın yapıldığı günden sonra gerçekleşen çatışmalar süresince göç eden 2.8 milyon kişi eklenmiş bulunuyor. Ayrıca, savaşın ilk günlerinde de, 600 bin kişinin bölgeden ayrıldığı açıklanmıştı. Mültecilerin %10'undan daha azı mülteci kamplarına yerleşti, çoğunluğu ise akraba ve arkadaşlarına sığındı. Kuzey batı bölgesi halkı arasındaki dayanışmanın çok güçlü olduğu biliniyor.

Göç edenlerin sayısı sürekli artıyor, bunlardan bir kısmı yaşadıkları bölge sakinleştiğinde geri dönüyorlar. Fakat bu aynı zamanda bölgede yaşayan

üz binlerce insanın, tekrar tekrar her şeyini geride bırakarak iç savaştan kaçmak zorunda kalması anlamına da geliyor. Swat, Buner ve Dir bölgelerinde son saldırılar başlamadan önce 3.6 milyon kişi yaşadığı tahmin ediliyor. (Bölgede son nüfus sayımı 1998'de yapılmış). Son çatışmalarda ise bölge nüfusunun üçte ikisi kaçmak zorunda kaldı, daha doğru bir ifade ile sürüldü.

Hükümet, bölgede durumun normalleştiğini söyleyerek savaş sebebi ile göç edenleri tekrar Buner ve Dir bölgelerine dönmeye teşvik ediyor. Bölgede yaşanan su, yiyecek, gaz ve elektrik yoksunluğu düşünülünce normalleşmeden söz etmek aslında çok olanaklı değil. Geri dönüş çağrısı, genel olarak, bölgede politik istikrarın sürmesi konusunda bir güvensizlikle karşılanıyor. Pek çok göçmen, hükümetin birkaç ay sonra bölgede askeri operasyonları tekrar başlatmasından ve tekrar sürgün edilmekten endişe duyuyor.

Örneğin Swat'ta bundan önceki askeri saldırılar 2007 yılı kasım-aralık aylarında gerçekleştirilmişti. 2007 saldırılarında da yüz binlerce insan göçe zorlanmıştı. Bugün olduğu gibi o dönemde de hükümet, bölgeyi, "uygunsuz davranan anti sosyal unsurlardan kesin olarak temizlediğini" müjdelemişti. Bugün olduğu gibi o dönemde de ordunun 15 bin askeri olduğunu yapılan resmi açıklamadan biliyoruz. Taliban ise o dönemde orduya karşı sadece 500 kişilik kuvveti ile savaşmıştı. Bugünkü saldırılarda ise bu rakamın 10 kat arttığını ve Taliban'ın 5 bin kişiye ulaştığını görüyoruz. Bu durum, bir ayaklanmayı güçlendirmek ve genişletmek için, o ayaklanmayı zor ile bastırmaya çalışmaktan daha etkili bir yöntem olamayacağını söyleyen eski hipotezi bir kez daha kanıtıyor.

Taliban'ın güçlü olduğu bölgelerin boşaltılması ise, askeri stratejinin temelini oluşturuyor. Şema şöyle: Bölgeye askeri saldırılar başlatılmadan kısa bir süre önce, bölge halkı dağıtılan bildiriler, hoparlörlerle yapılan anonslar ve radyo haberleri ile bilgilendiriliyor ve evlerini birkaç saat içinde boşaltmaları isteniyor.

Ardından bölgede evler ve köyler üzerine hava saldırısı gerçekleştiriliyor. Bölgede su, elektrik ve gaz kesiliyor. Günler boyunca sokağa çıkma yasağı uygulanarak, ailelerin yiyeceğe ulaşması engelleniyor. Günler sonra ise, sokağa çıkma yasağı birkaç saatliğine kaldırılıyor. Bu birkaç saat içinde ise, o güne kadar bölgede kalan insanların büyük bir çoğunluğu bölgeden kaçıyor. Bu stratejinin esas olarak iki amacı var: İlk amacı, çoğunluğu islamcılara sempati duyan halkı savaşçılardan ayırmak ve Taliban'ı izole etmek. Ayrıca, nüfusun çoğunluğunun bölgeden sürülmesi ile, bölgede şiddetli hava saldırıları ve top atışları ile sürdürülen saldırılarda yüksek sayıda sivil öldürülmesinin de önüne geçiliyor. Zira sivil halkın kitlesel olarak öldürülmesi politik sebeplerden dolayı tercih edilecek bir sonuç değil.

Pakistan hükümeti, bölgedeki saldırılara başlamadan önce, açıkça öngörülebilecek olan, hatta stratejik olarak amaçlanmış olan kitlesel göçlere yönelik, insan hayatını ve sağlığını koruyacak hiçbir önlem almadı. Bu durumda, Başkan Zardari'nin Amerika'nın ezberlettiği şekilde ilan ettiği, kuzey batı halkının "yüreğini ve beynini kazanma" iddiası inandırıcılıktan çok uzak. 1 Haziran'da, saldırıların başlamasından bir ay sonra, bölgeden sorumlu bakan Mian İftikhar, hükümetin İslamabad'da mülteciler için hiçbir desteğinin bulunmadığını açıkladı.

Fakat, Pakistan'a kıyasla zengin olan, Pakistan'ı Taliban ile savaşmakta teşvik etmiş ve ilk saldırılardan itibaren savaşı ayakta alkışlamış olan batı ülkeleri de savaşın yol açacağı acıları azaltmak için hiçbir şey yapmıyorlar. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-Moon, Pakistan'da savaştan kaçan göçmenlerin yaşadığı acının çok büyük olduğunu ifade etti. Güney Kore ise, yaptığı açıklamada, bu savaşın yol açtığı göçün, dünyada son 15 yılda yaşanan en büyük ve en hızlı gelişen göç olduğunu belirtti. Bu açıklamalara rağmen, mültecilere acil insani yardım için gerekli olan 543 milyon doların ise sadece beşte biri, yani 118 milyon dolar, toplanabildi. Mültecilerin gereksinim duyduğu paranın eksik kısmı ise, radikal dinci partiler

ve dini yardımlaşma organizasyonları aracılığıyla tamamlanmaya çalışılıyor ki, bu da yaşanan savaşın amacıyla çelişkili bir durum ortaya çıkarıyor.

En şaşırtıcı olan ise, Pakistan politikacılarına ve ordusuna Taliban'a saldırı konusunda baskı yapmış olan ABD'nin mültecilere yardım konusunda hızlı ve büyük bir adım atmamış olmasıdır. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton yaptığı açıklamada, Amerika'nın mülteciler için 110 milyon dolarlık yardım yapacağını, oldukça cömert bir yardım anlamına gelen bu tutarın ihtiyaçları karşılayacağını söyledi.

Anlaşılmaz olan bir konu da, Amerikalı politikacıların ve askerlerin Pakistan'da sürdürülen savaş yöntemlerinin yanlışlığı konusunda söz söylememeleri, suskun kalmaları. Pakistan ordusu ise, böyle bir savaşta yapılabilecek ne kadar yanlış varsa hepsini yapmaya devam ediyor ve böylece halkı karşısına almakla kalmayıp milyonlarca insanın temel yaşamsal gereksinimlerini elinden alıyor.

Sadece kağıt üstünde yaşayan Amerikan planı, yani; Pakistan'ın kuzey batı bölgesini iyi bir ekonomik yardım programı ile refaha kavuşturmak vb., askeri saldırıların önden kestirilebilir olan sonuçları yaşanmaya başlayınca unutuldu.

Obama savaşın yayılmasını talep ediyor

İslamabad Hükümeti, Swat ve çevresinde Taliban'a yönelik saldırıların Pakistan Devleti'nin hayatta kalması için bir zorunluluk olduğunu bildiriyor. Başkan Zardari, "Milletimizin bu savaşta kendi yaşamına mal olabilecek bir yenilgi lüksü yoktur" derken, bakan Gilani ise; "Kendimize bu savaş kaybetmek için izin veremeyiz ve Tanrı'nın yardımıyla kazanacağız, aksi takdirde ülkenin var oluşu tehlikeye düşecektir" açıklamasını yaptı.

Bu, "hayatta kalmak için savaşmak" tezi ise, ABD propagandasının güçlenmesine fırsat veriyor ve böylece Pakistan'ı büsbütün Obama hükümetinin kışkırtma stratejilerine teslim ediyor. İdeolojik gerekçelerle bugün, Taliban'ın bölgeden kısmen çıkarılması sonunda bir barış görüşmesi ya da uzun süreli ateşkes seçeneği olası görünmüyor. Pakistan'ı uzun süreli bir iç savaşa sokmakta başarılı olan Amerikan hükümeti, bu savaşın yayılması için de baskı yapacak ve Pakistan'ın içinde bulunduğu ekonomik güçsüzlük ile bağımlılığını kullanacaktır. Elbette, devam eden iç savaş ile birlikte ülkenin daha da fakirleşmesi bağımlılığını artıracak bir kısır döngüyü garanti altına alacaktır.

BBC'nin açıklamalarına göre, çatışmaların sürdüğü kuzey batı sınır bölgesinin sadece % 38'i Pakistan hükümetinin yönetimindeyken, % 24'lük bölümü Taliban kontrolünde bulunuyor. Geriye kalan %38'lik bölümde ise Taliban gittikçe güçleniyor. Durumun anlaşılması için bilinmesi gereken bir nokta da, Pakistan'ın kuzey batı sınır bölgesinin, Afganistan gibi az nüfuslu dağlık bir bölge olmadığı, aksine bölgenin Afganistan'a göre oldukça fazla nüfusa sahip bir yerleşim alanı olduğudur. Afganistan'da kilometre karede 46 kişi yaşarken, bölgede kilometre karede yaşayan kişi sayısı 260.

Eğer Pakistan hükümeti gerçekten, bölgeden Taliban'ı silecek bir savaşa girmek istiyorsa, işi Amerika ve müttefiklerinin Afganistan'daki durumundan daha kolay olmayacak. Amerika'nın Afganistan'da sürdürdüğü savaş ise, Pakistan'ın bulundurduğu silah ve eğitim olanaklarının çok daha fazlasına sahip olunmasına rağmen 7 yıldır başarı ile sonuçlandırılmıyor, yani Taliban'ın Afganistan içinde gücünün ve etkisinin yayılması engellenemiyor.

ABD Hükümeti, Pakistan'ı, Taliban'ın merkezi olarak kabul edilen Wasiristan'a saldırı düzenlemek konusunda zorluyor. "Teröre karşı topyekün savaşın" Wasiristan Bölgesine genişletilmesinin ise, 500 bin insanın daha çatışmalardan kaçarak göç etmesi ile sonuçlanacağı öngörülüyor. Pakistan'da bu ölçüde yayılan bir iç savaşın ise, ülkeyi ekonomik ve siyasal bunalıma götürerek, bölgeye ABD ve NATO tarafından doğrudan askeri müdahale yapılabilecek ortamın yaratılmasından başka bir sonucu olabileceğini söylemek zor. Belki de, Pakistan'ı iç savaşa sürüklemek için her yolu deneyen güçlerin uzun vadeli amacı da zaten tam da buydu.

(Die Junge Welt'in 4 Haziran 2009 tarihli sayısından Kızıl Bayrak için çevrilmiştir...)

NATO, Türk devletine "etkin rol" biçiyor!

Görev süresi 31 Temmuz'da dolacak olan NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer, "veda ziyareti" için Ankara'ya geldi. NATO şefi, iki gün süren ziyareti kapsamında üst düzey Türk devlet erkaniyla görüşmelerde bulundu.

Halkların celladı NATO şefinin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Tayyip Erdoğan, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile görüşmesi, iki günlük ziyaretin "vedalaşmak"tan öte amaçları olduğunu ortaya koydu.

Ziyareti sırasında Türkiye'nin NATO içindeki önemine vurgu yapan Scheffer, Türkiye'nin Afganistan ve diğer bölgelerde NATO'ya katkılarını takdirle karşıladıklarını belirtti. Tayyip Erdoğan'a, yeni oluşturacakları stratejik planda Türkiye'nin önemli rol oynayacağını söyleyen savaş aygıtının şefi, oluşturulması planlanan 12 kişilik "Akil Adamlar Kurulu"nda da Türkiye'nin temsil edilmesini istediklerini belirtti.

Kapitalist emperyalizmin vurucu gücü NATO şefinin üst düzey Türk devlet erkaniyla görüşmeleri, her zaman olduğu gibi kapalı kapılar ardında yapıldı. "Yurtta sulh, Cihanda sulh" nakaratını tekrarlayıp duranlar, Kürt halkına karşı savaş yürütmenin yanısıra, dünyanın en büyük, en saldırgan, en yıkıcı savaş aygıtının şefiyle gizli görüşmeler yapmakta bir sakınca görmediklerini, birkez daha ortaya koydular.

Kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelerin kapsamı hakkında ise herhangi bir açıklama yapılmadı. Belli ki, Türk devlet erkani, savaş aygıtı şefiyle yapılan görüşmelerin içeriğini

halktan gizlemek istiyor. Sadece bu kadarı bile, gizli yapılan görüşmelerde kirli planlar üzerinde durulduğunu anlamaya yeter. Savaş aygıtı NATO'nun şefi tarafından, "Türkiye'yi onore etmek" amacıyla yapıldığı anlaşılan açıklamalarda dile getirilenler de, ezilen halklara karşı uğursuz planlar üzerinde durulduğunu teyit ediyor.

Ankara'da bulunduğu sırada döne döne Türk devletinin NATO komutasındaki emperyalist işgallerde oynadığı rolün önemine değinen Scheffer, "yeni oluşturulacak 'NATO Strateji Planı'nda Türkiye'nin etkin rol oynayacağını" vurgulayarak, üst düzey devlet ekranıyla yaptığı görüşmelerin niteliğini ortaya koymuş oldu.

Afganistan başta olmak üzere birçok işgal, halen savaş aygıtı NATO komutasında sürdürülmektedir. Kuzey Atlantik Paktı adı taşıyan NATO, geline aşamada kapitalist/emperyalist düzenin "dünya polisi" rolüne hazırlanmaktadır. Nitekim Scheffer'in yeni oluşturulacağını söylediği "NATO Strateji Planı" da, bu uğursuz role hazırlıktan başka bir anlam taşımamaktadır. Böylesi bir planda Türk devletine özel bir rol biçilmesi, halkları hedef alacak yeni saldırılarda Türk ordusunun etkin şekilde kullanılacağı anlamına geliyor.

Savaş aygıtı NATO'nun Türk devletine biçtiği yeni roller, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadele eden ilerici-devrimci güçlere yeni sorumluluklar yüklemektedir. Zira emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadele eden tutarlı anti-emperyalistler, Türk egemenlerinin NATO komutasındaki saldırılarda rol almalarını engelleme ve ülkedeki NATO üslerinin kapatılmasını sağlama gibi zor görevlerle de karşı karşıla bulunuyorlar.

Taraf'ın Taraf'ı...

K. Ali

“Taraf” logosunun altında “Düşünmek taraf olmaktır” diye yazar. “Düşünmek taraf olmak”sa, burada nesneyle düşünce arasındaki bağ bilerek tersten sağlansa da, asıl sorun kimin hangi tarafta olduğudur. Taraf olmak, sınıflı toplumlarda bir sınıfın tarafı olmaktan başka bir anlama gelmez. Ancak bu açık gerçeği, komünistlerin dışında hiçbir siyasal akım veya toplum “bilimcileri” itiraf etme cüretini kendilerinde bulamazlar. Herhangi bir sınıfın tarafı oldukları gerçeğini gizlemek ve anlaşılmaz kılmak, çoğu zaman uğraşlarının asli unsuru olur. “Demokrasi”, “insan hakları”, “barış” vb, klişelerin arkasına gizlenerek, “taraf” oldukları tarafı anlaşılmaz kılmaya çalışırlar.

“İnsanların varlığını belirleyen, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen toplumsal varlıklardır.” (Marks). Düşünceyle varlık arasındaki bu basit bağ, bu “düşünürler” tarafından hep bilinmezlikten gelinir. “Düşünmek taraf olmaktır” diye “Taraf” logosunun altına yazan “Taraf” da öyle olduğu için değil ama, güya “düşündüğü” için “taraf” olduğuna bizi inandırmaya çalışıyor. “Bir saraydaki insanla, kulübedeki insan aynı düşünmez” diyen Ludwig Feuerbach da, maddi varlıkla düşünce arasındaki kopmaz bağı ortaya koymuştu. Ancak ait oldukları “taraf”ı açıkca ilan etme cüretini gösteremeyenler, kendilerini birer yaman “demokrasi”, “barış”...vb savaşçıları olarak lanse ederek, kimden taraf olarak, kime karşı savaştıklarını gizlemeye özen gösterirler.

Taraf'ın kuşandığı kılıç, kimin kılıcı?

6 Haziran tarihli *Taraf*’ın üç yazarının üç yazısı var önümüzde. Murat Belge’nin “Futbol fanatizmi”, Ahmet Altan’ın “Kiboş”, Yasemin Çongar’ın “Obama sizi ‘cesur yeni dünya’ya çağırıyor” yazıları. Hiçbir şey tesadüfi değildir. İdeolojik ve politik mücadelenin aracı olma gibi bir misyonu üslenen *Taraf* için bu çok daha doğrudur. Bu üç yazar kendi köşelerinde ve birbirlerine paralel olarak, kurulu kapitalist-empyeralist düzeni kutsuyorlar.

M. Belge’nin “Futbol fanatizmi”, başlıklı yazısında okur, bu toplum “bilimci”sinden “Futbol fanatizmi”nin kurulu düzenle olan bağı ve başlı başına bir endüstri halini alan, milliyetçi-ırkçı söylemin kendisini yeniden ve değişik biçimlerde üretme alanı bulan profesyonel spor ve futbolu eleştireceği beklentisine giriyor. Heyhat, sivil toplum ve sivil toplum kuruluşlarının ideoloğunu üstlenen M. Belge, “Yalnız, şu da var: “Fanatizm” son analizde “insana özgü” bir tavır, bir üslup. Bazı insanlar bunu kendi hayatlarında “ideolojik fanatizm” olmaktan çıkarıp bir futbol takımı fanatizm halinde yumuşatmayı başarabiliyor, yani futbolda böyle olmakla hayatlarının başka alanlarını rahatlatabiliyorlarsa, eh, bu da iyi bir şey. Böylesine sözüm yok” diyor.

Sömürücü sınıfların asıl korktukları, sömürülen sınıfların kendi sınıfsal ideolojileriyle buluşmalarıdır. Ne pahasına olursa olsun bu buluşmanın önünü almaya çalışıyorlar. Baskı, işkence, idam, katliam gibi salt açık zor araçlarıyla bunu başaramayacaklarını, kendi tarihsel deneylerinden biliyorlar... “kendi hayatlarında ideolojik fanatizm” olmaktan çıkarıp bir futbol takımı fanatizm halinde yumuşatmayı başarabiliyor. eh, bu da iyi bir şey. Böylesine sözüm

yok” diyerek asıl meramını ortaya koyuyor. Egemen sömürücü sınıflarla birlikte M. Belge için asıl “iyi bir şey” olmayan “ideolojik fanatizm”dir. Ya sizlerin “ideolojik fanatizminiz”? Hayır bu bayların yaptığı “ideolojik fanatizm” değil basitçe “düşünmek” oluyor!

Uzaklara gitmeye gerek yok. Faşist cunta şefi K. Evren, Ankara Gücü futbol takımı birinci ligden ikinci lige düşünce, toplumu oyalayacak bir aracı yitirmemek için tepeden bir kararla, Ankara Gücü’nü 1. Lig’te bıraktırdı.

M. Belge’nin, egemen burjuva siyasetinin ve yönetmesinin açık bir aracı olana “...eh, bu da iyi bir şey. Böylesine sözüm yok” diyerek, asil sözünün kimlere olduğunu ve taraf’ını ortaya koyuyor.

Ahmet Altan’ın “Kiboş” yazısı ise kaderciliğin, mevcut sömürü düzeninin ebediliği üzerine bir güzellemedir. Kurulu her düzenin kendisi hakkındaki düşüncesi hep olumlamak ve ebedileştirmek olmuştur. Feodal ortaçağın küçücük prenslikleri bile zamanlarında kendilerini bir sonsuzluk halesi ile kutsamışlardır. Burjuva toplumu da bu aynı geleneğin sürdürücüsü olmuştur.

Ahmet Altan da bu zirveyi değişik şekil ve bağlamlarda bilgi dağarcığının yardımıyla, ezilen emekçi sınıfların bilincine çakmaya çalışıyor. “Kiboş” sekiz yaşında, çingene bir dilenci. Ve doğru veya yanlış, (ya da bir senaryo mu?) A. Altan’ın yolu, “kiboş”la bir şekilde kesişiyor. Ona makarna yedirip kola içirerek, hamburgerini de paket edip eline vererek, daha bir de bütün bunların üstüne bir de yirmi lira bahşederek, böylece “Kiboş”u mutlu ediyor! Yazısının finalini de şöyle bağlıyor, bu liberal ve de aynı zamanda hala “solcu” A. Altan:

“Sekiz yaşındaydı.

“O gece onu mutlu eden otuz beş lirası ve her gece kirli çıplak ayakları vardı.

Değiştirilebilecek bir kaderi olduğunu ve o kaderi değiştirecek gücümüz olmadığını biliyorduk.

“Sustuk, uzun zaman sustuk.

“Çıplak ayaklı bir ışık ve hayata duyduğumuz korkunç bir öfke kaldı içimizde...”

Neymiş? “Değiştirilebilecek bir kaderi olduğunu ve o kaderi değiştirecek gücümüz olmadığını biliyorduk.”! Bu “yufka” yürekli burjuva bayımız bu kaderi değiştirecek gücün olmadığını “biliyor” ve ne yapıyor? “Sustuk, uzun zaman sustuk”! Devamla ekliyor; “Çıplak ayaklı bir ışık ve hayata duyduğumuz korkunç bir öfke kaldı içimizde.”

“Sus”muş, ve “bir öfke”ye bürünmüş. Kime karşı susmuş bu bayımız? “Kader”e karşı! Kime “öfke duy”muş? “Değiştirilme gücü olmayan hayata”!.. Bunlar edilgen tespitler mi, yoksa bilinçli telkinler mi?

Bu “Hayat”ın sosyo-ekonomik, sınıfsal bir anlamı ve anlatımı yok, Ahmet Altan’da. İşte öylesine bir hayat, bunun sınıfsal, siyasal bir anlatımı yok, bu “iyi” yürekli “sol”cumuzda...

Bunları, logosunun altında “Düşünmek taraf olmaktır” diye yazan, Taraf’ın “solcu” geçinen liberal yazarı Ahmet Altan yazıyor. “Değiştirilemeyecek hayata ve kadere karşı” bu kadar “öfke” duymak için solcu olmak gerekmiyor. Kazın ayağı öyle değil, açık gericilik ve kadercilik adına bunları söyleyenler bu memlekette zaten var. Bu baylara düşen görev bu gerici zırvaları “sol” soslarla servis ederek, kaderciliği, bu düzenin değişmezliğini, bir de “sol”

adına bilinçlere kazımdır. “Kiboş”lara kalan da, kaderin cilvesi olarak, yollarının bu “iyi” yürekli baylarla kesişmesini beklemek, onların sofrasından çöplenebilir. “Değiştirilemeyecek hayatın”, kendilerine acı bir sürpriz olarak, doğuştan sağladığı “kadere” lanet okumaktır. Murat Belge’nin nasihatına uyararak, “kendi hayatlarında ideolojik fanatizm” olmaktan çıkarıp bir futbol takımı fanatizmi halinde yumuşatmayı başar”manın yollarına bulmaktır.

Sahi biz bu cins Yeşilçam yapımı filmlerle büyümedik mi?...Ahmet Altan’a “Kiboş” senaryosunda düşen rol, iyi yürekli, babacan ve kadere lanetler yağdıran zengin Hulusi Kentmen olmaktır...

Yasemin Çongar’ın yazısının başlığı bile başlı başına fütursuzca: “Obama sizi ‘cesur yeni dünya’ya çağırıyor”muş!.. “İdeolojik fanatizme” karşı savaş açan Murat Belge, kaderciliğin, çaresizlik ve biçareliğinin teorisini yapan Ahmet Altan’dan sonra, Yasemin Çongar Obama aracılığıyla da olsa, “cesur” olmaya çağırıyor. Parayı veren düdüğü çalar kuralı gereği, Yasemin Çongar bu “cesaret” çağrısını, Obama’nın dünyasına bağlılık (yoksa uşaklık mı) olarak yapıyor.

Barack Obama’nın, Kahire’de yaptığı konuşmayı köle ruhuyla ballandırarak aktarıyor. Ve bu görevde kendisinin yalnız olmadığını altını çizerek, “Şundan eminim; bugün dünyanın dört yanında bu dev adımı alkışlayan yazılar okuyacaksınız” diyor. Neden emin olmayasın ki, senden bile belli değil mi? Tüm bu tiyatro ABD’nin hizmetindeki tüm ağızlar ve kalemler onu dünyaya yayıp kitleleri sersemletsin diye değilse niye peki?

“11 Eylül”ün muazzam travmasının Amerika’yı kendi değerlerinden uzaklaştırdığını, “işkenceyi kesinkes yasak”layacağını, “Guantanamo Cezaevi’ni kapattıracağını” söylemişmiş!. Dahası “bir tercih savaşı” için girdikleri Irak’tan tümüyle çekileceklerini, bir “mecburiyet savaşı” için girdikleri Afganistan’da kalıcı olmayacaklarını da”... Sıraladıklarıyla kendinden geçen Yasemin Çongar, adeta huşu içinde ekliyor: “Ve o adam, Amerika’yı yönetiyor... O adamın adı Barack Hussein Obama. O adam Amerikan Başkanı.”

Her uşak gibi Çongar’ın da şanssızlığı katı ve inatçı gerçekler. 1999-2008 arası, yani yalnızca dokuz yıllık bir sürede emperyalist dünyada silahlanma %45 artmış, 1 trilyon 464 milyar dolara ulaşmış. Ve bilindiği gibi, bu hummalı, pahalı ve dehşetli boyutlarda tehlikeli gelişmenin başını “O adam”ın başkanı olduğu ABD emperyalizmi çekiyor! BBC’nin haberine ve “SIPRI raporuna göre, 2002’den beri dünyanın en büyük 100 silah ihalesinin değeri, reel olarak %37 art”mış!

Şöyle devam ediyor haber: “ABD savunma harcamalarında birinci sırayı yine kimseye kaptırmadı. Son 10 yıldaki harcama artışlarının %58’inden ABD sorumlu.”

“İdeolojik fanatizme” karşı savaş açan Murat Belge, kaderciliğin, çaresizlik ve biçareliğinin teorisini yapan Ahmet Altan’dan sonra, Yasemin Çongar da emekçileri ve ezilen halkları “O adamın” ipine sarılmaya çağırarak, böylece, “düşünmek taraf olmaktır” derlerken, kimden yana ve kime karşı “taraf” olduklarını tüm açıklığı ile gözler önüne seriyorlar.

Engin Çeber davası sürüyor...

Istinye Şehit Muhsin Bodur Polis Merkezi ve Metris Cezaevi'nde görüldüğü işkence sonucu katledilen Engin Çeber'in davası, Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 8 Haziran günü görüldü.

Engin Çeber davasının Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşması, duruşma salonunun daha büyük olması nedeniyle 34. Asliye Ceza Mahkemesi salonunda görüldü. Duruşmada tutuklu cezaevi müdürü Fuat Karaosmanoğlu'nun da aralarında bulunduğu 6'sı tutuklu, 16 tutuksuz sanık ile Çeber ailesi ve avukatları hazır bulundu.

Duruşmaya getirilen ve Çeber ile aynı dönemde cezaevinde bulunan Şükrü Zeren tanık olarak dinlendi. Önce cezaevine gelen müfettişlere ifade verdiğini belirterek, güvenlik gerekçesiyle ifadesini tekrarlamak istemediğini söyleyen Zeren, daha sonra Çeber'in koğuşa geldiğinde vücudunda morluklar olduğunu ve şiddete maruz kaldığını aktardı. Zeren, Çeber'in özellikle sabah ve akşam sayımlarında ayağa kalkmayı reddettiğini ve bu nedenle baskı gördüğünü anlattı. 7 Ekim günü ise aynı şekilde sabah sayımında ayağa kalmak istemediği için Çeber'in gardiyanlar tarafından dövüldüğünü öne süren Zeren, bu sırada kendilerinin yukarı çıkarıldığını, daha sonra aşağı indiklerinde Çeber'in yerde yattığını gördüklerini ve ikinci müdür Fuat Karaosmanoğlu'nun kapıda kendilerine, "Bu şekilde davranırsanız, böyle cezalandırılırsınız" dediğini belirtti.

Bu arada, duruşmada sanık avukatları tutukluların tahliyesini isteyince Engin Çeber'in babası Ali Tekin, "Bu çocuğu uzaydan gelen biri mi öldürdü" diyerek tepki gösterdi. Abla Şerife Çeber ise "Siz tahliye istiyorsunuz, ben de kardeşimi istiyorum. Toprağın altından onu bana getirebilir misiniz" şeklinde tepki gösterdi.

Çeber'in avukatı Taylan Tanay, Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklu bulunan Adil Serdar Saçan'ın tanık olarak duruşmaya çağrılmasını talep etti.

Mahkeme heyeti Engin Çeber'in gözaltında tutulduğu karakolda ve Metris Cezaevi'ndeki güvenlik kamerası görüntülerinden oluşan CD ve DVD'lerin çözümü için bilirkişilere ek süre verilmesine, duruşmaya gelmeyen sanıkların bir sonraki celseye getirilmesine, Şişli Etfal Hastanesi'nde görevli doktor Hanife Akınoğlu'nun da tanık sıfatı ile mahkemeye getirilmesine, Çeber'in avukatları tarafından mahkemeye getirilmesi istenen ve Engin Çeber'e işkence yapılırken kullanılan cezaevindeki kapı demirinin mahkeme salonuna getirilmemesi yönünde karar verdi.

Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklu bulunan Tuncay Özkan ve Adil Serdar Saçan'ın daha önce basında yer alan, "Bizim yan koğuşumuzdaydı. Döve döve öldürdüler" şeklindeki açıklamaları nedeniyle, Mahkeme, Özkan ve

Saçan'ın Çeber ile aynı tarihlerde Metris Cezaevi'nde olup olmadıklarının araştırılması ve cezaevinde hangi koşuşa kaldıklarının öğrenilmesi için, cezaevine yazı yazılmasına karar verdi.

Mahkeme aynı zamanda, Metris Cezaevinde Çeber ile aynı koşuşa kalan tanıklar ile İstinye Devlet Hastanesi'nde Engin Çeber'e ilk raporu veren doktorun mahkemeye getirilmesine, İstanbul Barosu avukatlarından Ömer Kavilli'nin hazırladığı raporun incelenerek Kavilli'nin tanık olarak dinlenmesine, bilirkişi raporu mahkemeye ulaşmadan haberini yapan televizyon kanalları hakkında Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı'na ihbarda bulunulmasına karar verdi.

Öte yandan Engin Çeber'in yer aldığı görüntülerin dudak okuma raporunu yayınlayan basın yayın kuruluşları hakkında suç duyurusunda bulunulmasına karar veren mahkeme heyeti, 6 tutuklu sanığın tutukluluk hallerinin devamına karar vererek, duruşmayı 22 Temmuz 2009 tarihine erteledi.

Duruşma sonunda konuşan Avukat Taylan Tanay, sahte bilirkişi raporu hazırlanmak istendiğini, bilirkişinin bu raporları yanlış şekilde hazırlayarak bazı TV kanallarına sattığını iddia etti ve konu ile ilgili suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi. Tanay ayrıca sanıkların yüksek güvenli bir cezaevinde tutulması gerektiğini ancak bunların halen Paşakapısı Cezaevi'nde tutulduğunu aktardı. Mahkemenin bu yönlü taleplerini reddettiğini söyleyen Avukat Tanay, uygulamanın ayrıcalıklı bir uygulama olduğunu belirtti.

Engin Çeber davası da, bu ülke de gerçekleştirilen katliamlar sonrası devam eden dava süreçlerine benzemektedir. Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen katliam davası buna örnektir. Yine güncel olan bir başka örnek, Baran Tursun davasıdır. Umut Kitabevi'nin bombalanması sonrası açılan dava ve Hrant Dink davası da böyledir. Tıpkı 19-22 Aralık katliamlarının ve 13 kurşunla öldürülen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'ın davası gibi...

Bu katliamlar burjuva hukukuna göre yargılandığı içindir ki bu davalar sonuçsuz kalmaktadır. Böylesine davalar gündemden düşünceye kadar mahkeme salonlarına hapsedilir, bazen o ilden o ile sürülür, arkasından da katillerin ödüllendirildiği "cezalar!" verilir.

Böylesine davaları gündemde tutacak olan sınıf ve kitle hareketinin gelişmesi olacaktır. Hukuk terörüne dönüşen devlet terörünün önüne geçilmesi de bu sayede mümkün olacaktır. Bu olmadığı koşullarda burjuva "hukuk devleti"nin "adil yargılama"sı, yaşanmakta olduğu gibi, onlarca çocuğa sadece taş atıkları için verilen onlarca yıllık hapis cezalarıyla tecelli edecektir.

Çeber'in katledilişi kameralarda

Çeber'in işkence ile katledilişine dair güvenlik kamerası görüntüleri dava dosyasına eklendi. Görüntülerde gardiyanların ellerinde sopalarla Çeber'in hücreye girişleri ve ardından Çeber'in baygın halde revire götürülüşü görülüyor.

Engin Çeber tutuklanarak götürüldüğü Metris Cezaevi'nde görüldüğü işkence nedeniyle hayatını kaybetmişti. Katledilişinin ardından devlet önce bildik manevralarla olayın üstünü örtmeye çalışmış, cinayetin aleniliği nedeniyle üzerinin örtülemeyeceği anlaşıldığında ise dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin özür dileyerek suçluların bulunacağını ilan etmişti. Ancak henüz özürün üzerinden bir hafta bile geçmeden kurumlar suçu birbirine atarak kendilerini temize çıkarmaya çabalamışlar, katilama katılan infaz koruma memurları ise farklı cezaevlerine dağıtılmaya başlanmıştı.

Çeber'in işkence sonucu katledildiğine dair pek çok kurum tarafından rapor verilmesine rağmen davalarda da bir türlü istenen sonuçlar elde edilemedi. Ancak son olarak mahkemeye sunulan güvenlik kameraları görüntüleri katliamı hiçbir şüpheye imkan vermeyecek şekilde gözle rönüne serdi.

Metris Cezaevi'nde, Çeber'in hücrenin bulunduğu koridorda çekim yapan kameranın görüntülerinde infaz koruma memurlarının pek çok kez sopalarla hücreye girdikleri ve bir süre sonra çıktıkları görülüyor.

Çeber'in katledildiği 7 Ekim 2008 tarihine ait görüntülerde ise yine bir saldırının ardından Çeber'in baygın biçimde koridora çıkarıldığı görülüyor. Herhangi bir görevli tarafından değil aynı hücrede kaldığı arkadaşları tarafından taşınan Çeber'in revire götürürken sedye dahi bulunmaması dikkat çekiyor.

Çeber'in hastaneye sevk edilmeden önce bir süre yerde bekletildiği de Cezaevinden yansıyan görüntüler arasında...

Engin Çeber davasının bir sonraki duruşması 8 Haziran Pazartesi günü Bakırköy Adliyesi'nde görülecek.

Bir kitap tanıtımı ve yazarının okura çağrısı...

Bir kitabın, yazarı tarafından tanıtılmaya çalışılması galiba pek alışıldık bir durum değil. Bir, gereklilik oluşmuşsa, alışıla gelmiş kalıplar dışına çıkmak iyi bir şeydir diye düşünmekteyim.

Tanıtımını yapacağım kitap, Güneşin Sofrası Yayınları'ndan kısa bir süre önce (Nisan 2009) çıkan, "Mao Zedung Değerlendirmeleri Üzerine (Felsefi, ideolojik-siyasi ve 'Maoizm')" isimli kitaptır.

Üç cilt olarak ele alınan kitabın 1. cildi, iki yıllık bir gecikmeyle, nihayet okuyucuyla buluşabildi. 2. cildi dizgi aşamasında. 3. cildi ise henüz temize çekilme aşamasında. Yaz sonuna biter gibi.

Kitap, çeşitli çevrelerce Mao Zedung üzerine yapılmış olan değerlendirmelerin, bütünlüklü bir değerlendirmesini içermekte. Karakteristik özelliği bu.

1. cilt ağırlıklı olarak felsefi değerlendirmeleri, 2. cilt genel ideolojik-siyasi değerlendirmeleri ve 3. cilt ise özel olarak 'Maoizm' ve 'ille de Maoizm' teorisini irdelemekte.

Görüşleri değerlendirme konusu yapılan kişi ve çevreler şunlardır: Bugünkü, MLKP'nin önceli oluşumlardan biri olan ve 'anti-maocu' kesimin görüşlerini genel hatlarıyla temsil eden TKP/ML Hareketi, Bolşevik Partizan, MKP, NKP (M), Samir Amin'in 'Maoizmin Geleceği' isimli kitabı ve M.I. Sladkouski ile F.U. Kostantinou isimli Brejnevci yazarlarının "Mao'nun Teorik Görüşlerinin Eleştirisi" isimli kitabı.

Mao Zedung'u bir komünist olarak görmeyenlerin, onu komünist önder olarak görenlerin ve onu teoriye nitel katkılar yaparak, M-L'yi yeni ve daha üst bir aşamaya çıkarmış biri olarak görenlerin görüşleri değerlendirildi.

Bu çalışma sürecinde kitabın yazarı olarak, şunu çok daha iyi gördüm: Yapılgelmiş olan birçok değerlendirme ve bunun üzerine oluşturulan ayrışmalar ya tümünden red, ya da tümünden olumlama üzerinden şekillendirilmiştir.

Komünizm davasının iki büyük önderi, kamplaşan kesimlerin elinden adeta birer 'koçbaşı' durumuna düşürülmüştür. Stalin savunuculuğu adı altında Mao Zedung, Mao Zedung savunuculuğu ve 'Maoizm' teorisi oluşturma adına Stalin eleştiriciliği ve karşıtlığı yapılmıştır. 'İlle de Maoizm'ci teori oluşturucuları ise Leninizm'i yadsıma durumuna düşüklerinin ayırında bile değiller.

Oysa ki kaba-yüzeysel bir sorgulayıcılıkla dahi görülebilecektir ki, Mao Zedung'u reddedenlerin görüşleri de, 'Maoizm' teorisi oluşturucularının görüşleri de olgular tarafından desteklenmeyen zorlama-subjektif değerlendirmeler ürünüdür.

Demokratik halk devriminin sosyalist devrime dönüştürülmesi, sosyalist dönüşümün tamamlanarak sosyalizmin kurulması, sosyalist inşa ve sosyalist demokrasinin sorunlarına doğru çözümler bulabilmek ve proleterya diktatörlüğü sistemi altında sınıf mücadelesini doğru tarzda sürdürüp, sosyalist inşayı tamamlayabilmek için SSCB ve Çin deneyimi, bir başka ifadeyle de Stalin ve Mao Zedung önderliğinde yürütülen sınıf mücadelesi, teori ve pratiğiyle olumlu ve olumsuzluklarıyla, hata ve eksikleriyle, bizim en büyük, en değerli hazinelerimizdendir. Unutmamak ve kavramak gerekiyor ki, yarına bu mirasımız üzerinden yol alacağız. O halde, bunu doğru şekilde sahiplenmek hayati öneme sahiptir.

Olgulardan hareket edildiğinde görülecektir ki, Stalin'in de, Mao Zedung'un da rehber aldığı tek

perspektif Leninizm'dir. Ve denilebilir ki, Mao Zedung'un Stalin'e yönelik eleştirilerindeki temel kriter de Leninizm'dir. Elbette bu, eleştirilerin doğru ve isabetli olduğu sonucunu vermez, ama Mao Zedung, Stalin'i Leninizm'i eksik uygulamakla, kusurlu uygulamakla eleştirdiği de yadsınamaz bir gerçektir...Ve yine BPKD'nin kendisi de, Çin özgülünde düşülen sağ-liberal hataların pratikte yadsınarak Leninizm'e, Leninist proleterya diktatörlüğü teorisine dönüşün bilinç ve iradesidir.

Görmek gerekiyor ki, bugün Nepal deneyiminde yaşanan sallantılı ve kaotik durumun en başta gelen nedenlerinden biri de, Mao Zedung'un demokratik halk iktidarının ikinci evresi olan yeni demokratik cumhuriyet koşullarında düştüğü ve proleterya diktatörlüğünün yadsınması anlamına gelen "Uzun Süreli Birarada Yaşama ve Karşılıklı Denetim" şeklinde formüle edilmiş olan sağ-liberal sapmanın, yine bizzat Mao Zedung tarafından, bir fiil BPKD ile yadsınıp aşıldığını göremeyip, hala bu siyaseti doğru kabul etmeleri ve bunun gereğince bir taktiği uygulamaya çalışmalarıdır. Göremiyorlar, BPKD doğru ise, "USBAY ve Karşılıklı Denetleme"siyaseti yanlıştır, yok bu doğru bir siyasetse, o halde bunu yok eden BPKD yanlıştır! Ama "İlle de Maoizm"çiler bu ikisini de doğru kabul ediyor ve haliyle de açmazı yaşıyorlar.

Duyumlar almaktayız ki, bugün UKH'nin DEH kanadı içinde başını RCP/USA'nın liderlerinden Bob Auakian'ın çektiği "İlle de Maoizm"çiler ile NKP (M)'nin liderlerinden Prachanda'nın, 'Prachanda Yolu' arasında yeni bir yol ayrımının kilometre taşları döşenmeye başlanmış. Nepal devriminin seyrine koşut olarak da şekil alacak bir durumla karşı karşıyayız demektir.

'İlle de Maoizm' teorisinin, mutlak surette aşılması gereken 'sol' subjektif bir teori olduğu bizce açıklığa kavuşmuştur. 'Maoizm' söyleminin bugünkü popülaritesine aldırış etmeden bunu böylece dosdoğru ifade etmek gerekiyor.

Öte yandan, NKP (M)'nin 'Maoizm' teorisi de, Mao Zedung'un görüşlerinin doğru tarzda eleştirisi üzerinden şekillenmiyor. Aynı şekilde, 'Sol' subjektif bir teori. Böyleyken, 'yeni demokrasi' sentezleri, ('21.yy. demokrasisi') formülasyonları, esas özelliği itibarıyla, bir nevi çok partili bir parlamenter sistem benzeri bir şey. Denebilir ki, Mao Zedung'un sağ-liberal dediğimiz hatalı yaklaşımlarının daha da geliştirilmiş bir versiyonu.

Özetle, neresinden ele alırsanız alın, ortada doğru

tarzda değerlendirilmeyen bir Mao Zedung ve Stalin gerçeği var! Dün, bunun üzerinden saflaşmalar yaşandı. Ne yazık ki, bugünde benzeri bir kör döngünün yaşanacağını güçlü emareleri var.

İşte, gerek dün yaşanan saflaşma ve değerlendirmelerin masaya yatırılması ve gerekse yeni saflaşmaların doğru zeminde ele alınması gereken biçimiyle yaşanabilmesi için Mao Zedung'un ve kaçınılmaz olarak ta Stalin'in yeniden değerlendirilmeleri, devrimci, sosyalistler ve komünistler için güncel bir önem kazanıyor.

Üç ciltlik bu çalışma, benim mahpusluk koşullarımdan ötürü, bir hayli eksik kalmış olabilir. Her sorunu en doğru şekilde ben değerlendirdim diyecek halim de yok elbet. Kapasitem ve olanaklarım elverdiğince doğru değerlendirmelerde bulunmaya çalıştım. Bu çalışma ancak ki daha doğru ve daha yetkin değerlendirmelerin ortaya konmasına vesile yapılabilir. Amacım ve istemimin özünü de bu oluşturuyor.

Evet, çağrımın bir yönü bu. Diğer yönü ise şu: 1. cildi iki yılda ve de eş-dost dayanışmasıyla ancak ki okura ulaştırabildik. 2. ve 3. ciltlerin biran önce okura ulaşması, bu çalışmanın arzettiği önem bakımından, gerekli oluyor. Koşullarımız içinde bunun en pratik yolu okurun etkin desteği olacaktır. Çıkan kitap sahiplenildiği oranda bizim diğer iki cildi çıkarabilme olanağımız olacaktır. Ekonomik kriz ortamındayız, ama yine de duyarlı okurun bu desteği esirgemeyeceğini umuyorum.

Saygılarımla...

Halil Gündoğan
01.06.09

Yazar hakkında kısa bir bilgi...

Bu kitabın yazarı elbette 'bağımsız-devrimci' ya da örgütsel yaşamı, örgütlü yaşam disiplini yadsıyan biri değil. Tam aksine örgütlü yaşamı ilkesel düzeyde, olmazsa olmaz bir gereklilik sayar. Ancak ne varki, on yıla yakın bir süredir fiili olarak örgütsel yaşamın dışında. Bu bir tercih değil, bazı 'iç sorunlar' ve hukuki nedenlerden ötürü oluşan ve hala aşılamayan bir durumdur. Yazar, maalesef halen sorunlarını aşabilmiş değil. Çılgınlığı dipsiz kuyuda şimdilik yitip gitmekteyse de o, Partizanlar'ın genel iradesinin bu engeli aşarak onu tekrar yuvasına döndüreceğine inanmaya devam etmektedir. Özetle yazar halihazırda bedenlen örgütsel disiplinin dışındaysa da, kalbi ve beyniyle TKP/ML'nin ideolojik-siyasi disiplini altında yaşamını anlamlı kılmaya, olanakları ölçüsünde kavgaya omuz vermeye devam etmektedir.

Mücadele Postası

“Gün gelir devran döner, gün gelir devrim gelir!”

Merhaba arkadaşlar!

Ben hem bir işçi hem de öğrenciyim. Kapitalizm işçi ve emekçileri sömürdüğü gibi işçi ve emekçi çocuklarını da sömürmeye devam ediyor. Adeta özgürlüklerine el koyuyor. Ben lise iki öğrencisiyim, okulumuzun etrafına şu anda 3-4 metrelik duvarlar yapılıyor. Gören okul değil F tipi cezaevi sanır. Ticaret yuvası okul, aidat parası ödemeye zorluyor. Aidat vermezseniz size karne yok! Vermezseniz size alan ve dal seçimi yok! Diploma vermemekle bile tehdit ediyorlar.

Onlar için öğrencinin veya ailesinin durumu önemli değil. 2007-2008 öğretim yılında bir sınıfta. Güneş gören 8 sıra var ve o sırada oturan 8 öğrenciden 6'sı sınıf tekrarı yapıyor. Neden, çünkü sınıf perdesiz.

Öğrenci dersten istediği gibi verimi alamıyor. Alamadığı için de sınıfta kalıyor. Bu başarısızlığın sebebi öğrenciler değil kapitalist düzenin kendisi.

Okul müdürü işçi ve emekçi çocuklarından aldığı parayla kendisine 52 ekran TV, 2 bilgisayar, 1 dev akvaryum, deri koltuk, en kaliteli perdeler, odasında özel ışıklandırmalar ve daha neler neler alıyor...

Yani işçi ve emekçi çocuklarından aldığı paralarla kendisine ve faşist kafadarlarına güzel bir hayat sunuyor. Okul müdürünün faşist kafadarları geldiğinde öğrencilere kesinlikle onun bulunduğu katta gezmek yasaklanıyor. Bu kurala uymayanlara her türlü hakareti yapıyor.

Okulda faşist öğrencilerin örgütlenmesine, bunların sınıflarda özel toplantılar yapmasına izin veriyor. Ve bunlar Kürdistan'dan gelen öğrencilere karşı kullanılıyor. Buna rağmen halen kürsüye çıkıp 'ırkçılığa karşıyım' diyebiliyor. Kürt halkını ve Kürt dilini ikinci bir kavram olarak görüyorlar. Ama yanlış düşünce Kürt dili ve Kürt halkı tek başına bir bütündür, yani bir bütünün parçası değildir.

Artık bir şeylerin farkına varıp bilinçlenmeliyiz. Güneşli ve güzel günler için kapitalist ve faşist düzene karşı baş kaldırmalıyız.

İstanbul'dan bir lise öğrencisi

TMMOB Marmara Bölgesi Kadın Çalıştayı gerçekleşti!

21-22 Kasım 2009 tarihinde İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi Oditoryumu'nda gerçekleşecek olan “TMMOB Kadın Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı”na yönelik düzenlenen bölge çalıştaylarının ilki, 7 Haziran Pazar günü İstanbul Makine Mühendisleri Odası'nda yapıldı.

Kurultay düzenleme kurulu adına Elektrik Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu üyesi Başak Koç'un yaptığı açılış konuşması ile başlayan etkinlik, bugüne kadar yapılan çalışmaların aktarımıyla devam etti. Ardından atölye başlıklarının ve yürütücülerinin açıklanması ile katılımcılar atölyelere yönlendirildi.

1. TMMOB'de kadın örgütlenmesi
 2. Mühendislik, Mimarlık, Şehir Planlama eğitiminde cinsiyetçilik
 3. Cinsiyetçi iş bölümü / işyeri pratikleri
 4. Kapitalizmin krizinin kadın mühendis, mimar ve şehir plancılara etkisi
- olmak üzere dört başlık üzerinden belirlenen atölyelerde tartışmalar yapılarak bu tartışmaların tüm

katılımcılara aktarılması sağlandı.

Kapitalizmin krizinin derinleştiği bir dönemde, krizin kadın çalışanlar üzerindeki etkisi, birlikte mücadele etmenin önemi ve bu noktada TMMOB örgütlülüğünün kendi üyeleri ve genel anlamda kadın sorununa dair yapılabileceklerinin tartışıldığı çalıştayda; cinsiyetçi işbölümü ve cinsiyetçi eğitim üzerine deneyimler aktarılarak bu yönde araştırmaların artırılması gerekliliği vurgulandı.

Krizle karşı mücadele eden kadın örgütleri ile iletişim ve dayanışmaya geçilmesinin gerekliliği üzerinde durulan etkinlikte, somut olarak, şu anda ENTES, DESA, ATV-SABAH gibi kadınların bulunduğu direnişlere dayanışma ziyaretlerinin yapılmasına karar verildi.

Yaklaşık 7 saat süren çalıştayda 60 kişinin katılımıyla canlı tartışmalar yapıldı. Bu tartışmaların bundan sonraki sürece ve diğer bölge çalıştaylarına yol göstermesi noktasında bir sonuç bildirgesi hazırlanması kararı ile etkinlik sonlandırıldı.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'a...

“Direnişini selamlıyorum”

Merhaba güzel insan, emekçi dostu!.. Entes işçisinin direniş sembolü, merhaba emekçi kadının başeğmeyen yiğit sembolü!

Ben aslında çok laf etmesini sevmem, ama bazen hayat insanı susmanın ne olduğunu unutacak derecede dillendiriyor. Ulaşım sektöründe 20. yıldır çalışan bir emekçi olarak, bu direnişini selamlıyorum.

Benim çalışma alanım Avrupa bile olsa, bir gerçek varki, o da dünyanın her yerinde emek

cephesine saldırının yol ve yönteminin hep aynı oluşu, yani işçi sınıfının başına hep aynı balyozla vurulması. Bugünkü koşullarda bir bireyin direnişini ateşin yakılmasında ilk kıvılcım olacaktır. Toplumun her yönüyle ablukaya alınıp çürümeye terkedildiği bir dönemde ortaya çıkıp, ilk kıvılcımı yakma onurunu taşıdığın, ayrıca kadın olarak da yaşadığın güçlükleri gözönüne alarak, tekrardan seni ve sana ve davana destek verenleri proleter bilinçle selamlıyorum.

Maddi, manevi her türlü dayanışmayı yapacağımı bilmenizi isterim.

Sınıf bilinçli işçi ruhuyla selamlar.

Komünist bir işçi / İsviçre

Emekçi birliği ve dayanışmasının güzel bir örneği...

Çınardibi Kültür Merkezi açıldı!

Bundan tam üç yıl önce bir grup mahalle gencinin yozlaşmaya ve yabancılaşmaya karşı çıkartılan **Çınardibi Dergisi**, çocuklar ve emekçi kadınlar için mahallede etkin bir çalışma yürütüyorlar. Çalışmalara çocuklar ve emekçi kadınları da katarak onları da işin bir parçası haline getiriyorlar. Dergiye sahiplenmelerinin beklisi de başlıca nedeni kendilerinin de bir şeyler katıp bu çalışmalarını (resimlerini, yazılarını, şiirlerini) mahalle halkının beğenisine sunmalarıdır.

Çocuklar dergi ve kültür merkezinde etkin görev aldıkları için kötü alışkanlıklardan ve yararsız olan her şeyden uzak duruyorlar. Bu çalışmalar genelde mahalledeki olanaklar kullanılarak yapılan çalışmalar. Kültürel ve sanatsal bir çalışmanın en güzel örneklerini sergiliyorlar. Sinema, tiyatro, satranç turnuvaları, futbol turnuvaları gibi birçok kültürel ve sanatsal faaliyet yürütüyorlar. Giyecek yardımı için bir dayanışma ağı örülerek, elde edilen giysilerin alacak durumu olmayan mahalle halkına dağıtılması, dayanışmanın en güzel örneklerindendir.

Bu çalışmaların dayanışmayı, birliği beraberliği tekrar aşılmasının meyvesi ise 1 Mayıs'ta açılan **Çınardibi Kültür Merkezi** oldu. Kültür merkezinin açılmasına yine en büyük destek, bizzat mahalle halkının bağışları oldu. Tüm imkânlar kullanılarak kültür merkezinin ihtiyaçlarını gidermeye çalışıyorlar.

Biz de sınıf devrimcileri olarak geleceğimizi yaratmakta olan bu mahalle çalışmalarının arkasında olduğumuzu belirtip, yozlaşmaya-yabancılaşmaya karşı işçi ve emekçi mahallelerinde bu örneğin çoğaltılması dayanışmanın, birliğin ve beraberliğin büyümesi gerektiğini belirtip, mahalledeki genç arkadaşlara bundan sonraki çalışmalarında başarılar dileriz.

Ümraniye Kazım Karabekir Mahallesi'nden Kızıl Bayrak okurları

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**15-16 Haziran direniŖi
yol gösteriyor!..**

**İŖÇİ SINIRI SAVAŖACAK,
sosyalizm kazanacak!**